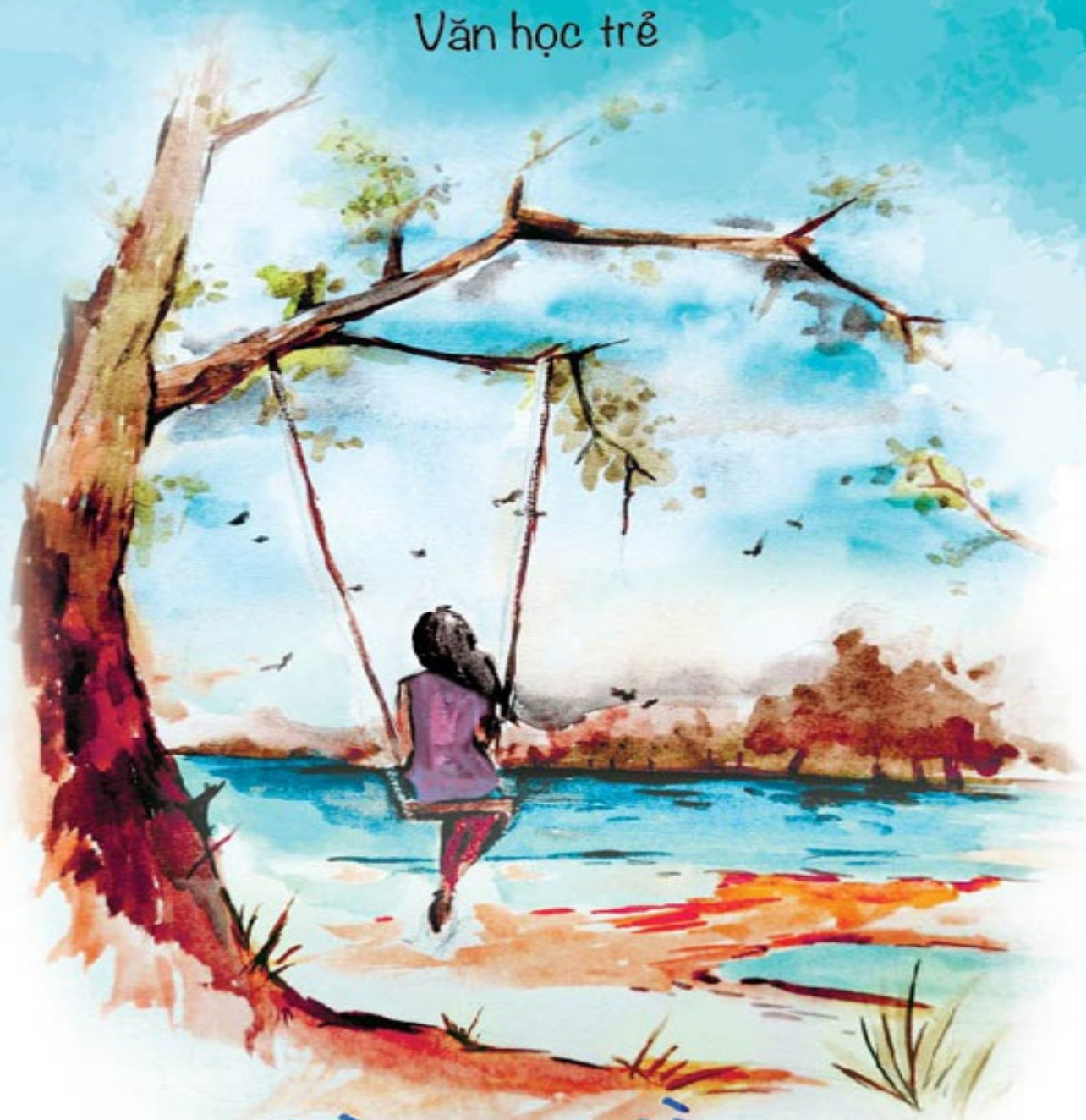

Văn học trẻ

Đừng vì
cô đơn
mà yêu một
ai đó

1980
BOOKS
NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

vh

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Mục lục

[Đừng vì cô đơn mà yêu một ai đó](#)

[Sống như những đóa hoa](#)

[Tiếng chuông trong gió](#)

[Kẻ đề ôm](#)

[Người lạ và dương cầm](#)

[Gác xếp chờ](#)

[Những ngày gió ở Wellington](#)

[Sayonara](#)

[Quay về bên nhau](#)

[Bên nhà có nắng](#)

[Tiểu Thanh](#)

[Những điều chẳng bao giờ xưa cũ](#)

[Vô âm](#)

[Em giữ mùa hè của tôi nhé!](#)

[Những nỗi buồn thật đẹp](#)

[Yêu một bình minh mới](#)

Đừng vì cô đơn mà yêu một ai đó

— Jathy —

1. Nguyệt cúi đầu nhìn chằm chằm vào cốc cà phê, vẻ rất chăm chú. Làn tóc rối rũ xuống che khuất khuôn mặt, trông cô lọt thỏm trong chiếc áo len rộng thùng thình màu tím rịm. Dường như cô ấy biết tôi đến, cô ngẩng đầu lên và mỉm cười. Cô đứng dậy, kéo tôi đến chỗ quầy thanh toán.

Nhật thanh toán đi, Nguyệt quên mang ví rồi.

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu với cô nàng. Chúng tôi rời khỏi “Rainbow” lúc năm giờ chiều. Nguyệt ngồi sau xe tôi, cô liên tục kêu than vì lạnh. Tôi mặc cái áo phao xù xì màu đen tuyền với cái mũ viền lông sặc sỡ. Thật lòng thì tôi chẳng thích nó tẹo nào, nhưng nó là quà sinh nhật Nguyệt tặng tôi năm tôi tròn mười bảy tuổi. Cô bảo, cái áo này không đẹp nhưng khi ngồi sau xe mà cho tay vào túi áo thì ấm lắm.

- Nguyệt này, có phải là Đạt không? - Tôi hỏi. Lúc nãy trước khi rời khỏi quán, tôi vẫn nhìn thấy cốc cà phê ở phía đối diện với Nguyệt.

Nguyệt im lặng rồi tựa đầu vào lưng tôi, hình như cô còn nén một tiếng thở dài. Tôi nghĩ rằng mình đã đoán đúng. Đạt và Nguyệt hẹn hò với nhau được hơn nửa năm rồi, mặc dù thỉnh thoảng Nguyệt hay giận hờn vô cớ nhưng thực sự thì họ vẫn là một cặp đẹp đôi.

Nguyệt nhảy xuống trước khi tôi kịp dừng xe. Cô nàng này lúc nào cũng thích những thứ mạo hiểm hoặc có thể là do tính tôi luôn cẩn thận thái quá. Khuôn mặt Nguyệt tái đi vì lạnh, cô thì thào:

- Tôi bỏ tớ có ca trực, sang ăn cơm cùng tớ nhé!

Bố mẹ tôi thường xuyên phải đi công tác xa nên tôi tập nấu nướng từ nhỏ, còn Nguyệt sống với bố, cô quen được nâng niu chiều chuộng từng li từng tý, thành ra chẳng biết nấu nướng gì cả. Chúng tôi học cùng nhau từ hồi cấp hai nhưng phải đến tận năm lớp chín khi cùng tham gia vào đội tuyển học sinh giỏi môn Hóa, chúng tôi mới thực sự thân nhau. Đến khi thân nhau thì lại phát hiện ra là nhà hai đứa chỉ cách nhau vài trăm mét. Bố mẹ tôi với bố mẹ Nguyệt cũng là bạn học thời cấp ba, bởi vậy chúng tôi đã thân lại càng thêm thân. Tính Nguyệt trẻ con, còn tôi lại trưởng thành sớm, bởi vậy tôi luôn coi cô là em gái nhỏ để chăm sóc. Nhưng tôi biết, với tôi, Nguyệt không chỉ là em gái nhỏ!

Về đến nhà, tôi cởi áo khoác ngoài, Nguyệt đón lấy rồi treo lên mắc giùm tôi. Hừm, hiếm có những lúc cô biết điều đến thế, trừ khi cô nịnh bợm để tôi nấu ăn cho cô. Mỗi khi tôi nấu ăn cô thường đứng ngay bên cạnh tôi khiến cho tôi vướng víu không thể làm được, tôi thường nói cô ấy ra ngoài chơi đợi tôi nấu xong thì vào ăn, nhưng dù có nói thế nào đi nữa cô cũng chỉ ngồi ở bàn ăn chứ nhất định không chịu ra ngoài phòng khách. Nguyệt nói, cô thích nhìn tôi nấu ăn, đồ ăn tôi nấu trông rất đẹp mắt. Tôi cười lại và nói, tự nấu rồi tự nhìn còn đẹp mắt hơn đây! Cô chỉ hừ nhẹ, vẻ giận dỗi.

Thình thoảng, cô thích gõ tay lên mặt bàn một cách vô thức. Tiếng xào xáo thức ăn xen lẫn với những tiếng gõ đứt quãng của Nguyệt nghe thật yên bình - tôi nghĩ vậy, cũng có thể là do tiếng đập rộn ràng của trái tim khiến tôi nghĩ như thế.

Đột nhiên Nguyệt thở dài, cô cất giọng nói một cách bình thản, nhưng có vẻ như cách thể hiện của cô không phù hợp với nội dung của câu chuyện cho lắm:

- Tớ với Đạt chia tay rồi.
- Sao? - Tôi giật mình, quay đầu lại nhìn cô.

Tôi gần như nghĩ rằng mình đã nghe nhầm, tôi cứ nghĩ là có lẽ do tôi tự tưởng tượng ra cuộc đối thoại vừa rồi, nếu như cô không lặp lại nó thêm một lần nữa.

- Đạt bảo tớ không yêu cậu ấy.

Tôi dọn bát đĩa ra mâm rồi bê đến bàn ăn trước mặt cô. Xới cơm cho Nguyệt rồi tôi mới hỏi:

- Làm sao cậu ấy biết?
- Bởi vì tớ biết - Cô đón lấy bát cơm và trả lời không chút do dự.

Tôi sững sốt nhìn cô, tôi chưa từng nghĩ là cô không yêu Đạt. Tôi định hỏi nếu không yêu cậu ta sao cô lại đồng ý hẹn hò, nhưng tôi đã không làm thế, bởi tôi biết ai chẳng có một vài bí mật muốn giữ cho riêng mình, kể cả là bạn thân với nhau đi chăng nữa.

Chúng tôi kết thúc bữa ăn trong im lặng. Nguyệt đề nghị mang sách vở lên tầng thượng để chúng tôi có thể vừa học vừa ngắm trăng - hôm nay là ngày rằm trăng sẽ tròn lắm. Nguyệt bày sách vở la liệt trên bàn, bút thước, máy tính để lung tung, chúng tôi cùng học bài và trao đổi với nhau để làm những bài tập khó. Chúng tôi học bài đến tận hơn mười giờ mới xong, tôi nằm xuống sàn, gối đầu lên tay và nhìn lên bầu trời. Nguyệt tựa người vào lan can, cũng ngước mắt nhìn lên những vì sao

lấp lánh. Mặt trăng tròn đầy nhưng cũng thật cô độc.

- Nhật có thấy mặt trăng cô đơn không?

Thật ra cô đơn và cô độc là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Tôi chỉ nghĩ rằng mặt trăng cô độc. Cô độc vì chỉ có một mình. Mặc dù xung quanh mặt trăng còn có cả những ngôi sao nữa, nhưng ngôi sao là ngôi sao, làm gì có thêm mặt trăng thứ hai nào nữa. Mặt trăng chỉ có một mình, thật là cô độc.

- Đừng vì cô đơn mà yêu một ai đó.

- Gì cơ? - Tôi nhìn Nguyệt một cách khó hiểu.

- Đạt bảo tớ thế!

- Nguyệt cô đơn? - Tôi nhún mày.

Cô bật cười, giống như chúng ta đang nói về chuyện thời tiết ngày mai ấy nhỉ!

- Trông tớ có giống kẻ đang cô đơn không?

Tôi mím môi, không trả lời, vì tôi cũng không chắc chắn với câu trả lời của mình. Vì cô đơn nên cô mới hẹn hò với Đạt? Thì ra cô đơn lại ở gần như vậy.

Trước khi về, tôi giúp cô sắp xếp lại giá sách. Cô đứng một bên nhìn tôi làm tất cả rồi đột nhiên kêu lên như nhớ ra điều gì đó.

- Hôm trước đi chùa với cả lớp, tớ xin bùa bình an cho cậu đấy.

Cô nói rồi mở ví lấy ra một mẫu giấy màu đỏ và đưa cho tôi. Tôi cẩn thận nhìn ngắm nó một lúc thật lâu, nhưng có lẽ Nguyệt không biết, nước mắt tôi đã vô tình rơi trên cái áo len màu tím rìm của cô.

Cả đêm hôm đó tôi trần trọc mãi mà không ngủ được. Một suy nghĩ nào đó khiến tôi thấy ngột ngạt kinh khủng. Rõ ràng Nguyệt mang theo ví tiền, tại sao vẫn cố tình gọi tôi đến.

2. Từ sau ngày chia tay với Đạt, Nguyệt trở nên trầm lặng một cách kì lạ. Cô từ chối lời mời của tất cả mọi người từ buổi hẹn đi ăn kem cùng tôi mỗi buổi chiều thứ năm hay lịch hẹn làm báo tường với lớp. Cô giống như một chiếc lá đang cố bứt khỏi cành cây để bay đi. Cô khiến tôi cảm thấy mệt mỏi, tính tình của cô lúc này còn khó hiểu hơn cả khi cô quen Đạt. Tôi gần như chẳng thể hiểu nổi những gì cô đang suy nghĩ.

Một buổi chiều, tôi đến nhà cô và bắt gặp cô đang ngồi trên cây ở trong vườn. Ngày bé chúng tôi từng cãi nhau chỉ vì tranh luận về tên của một loài cây. Tôi bảo nó là cây nhãn, còn Nguyệt cho rằng nó là cây vải. Cuối cùng thì cô cũng giành chiến thắng! Nhưng những chuyện ngày bé thì thường xa xôi lắm. Như hồi lên bảy tuổi, tôi thấp hơn Nguyệt cả cái đầu và lúc nào cô cũng cười nhạo tôi là chú lùn trong truyện cổ tích “Nàng Bạch Tuyết và Bảy chú lùn”. Những lúc đó tôi thường im lặng và không nói được câu nào.

Tôi vẫn nhớ mãi về lần tôi bắt cô gọi tôi là “chị”, nhưng cô đã không làm theo. Lý luận tôi đưa ra là cô sinh sau tôi những ba tháng, còn lý luận của cô là khi nào tôi cao hơn cô “tùng này này” - nó bằng hai gang tay bé xíu của cô lúc ấy thì cô mới gọi tôi là chị. Nhưng giờ thì tôi đã cao hơn cô hai gang tay đó rất nhiều rồi, chỉ có điều là không phải quá khứ nào cũng đều được người khác nhớ đến.

- Cậu đang nhìn gì thế?

Nguyệt quay đầu nhìn tôi, có lẽ cô đã biết tôi đứng khoanh tay như thế từ rất lâu rồi. Cũng có thể, cô chỉ nhìn thôi chứ chẳng đoán gì cả.

- Tớ đang ngắm nỗi cô đơn.

Tôi trèo lên một cành cây khác và hỏi cô:

- Tóm lại là chuyện gì đã xảy ra thế?

- Tớ sắp đi du học - Cô cất giọng đều đều, giống như đã chuẩn bị sẵn sàng cho mọi thứ.

- Gì cơ?

Tôi bàng hoàng hỏi lại nhưng chẳng hề nhận được một câu trả lời nào khác. Từ khi nào, cô trở nên kiệm lời như vậy? Sau câu hỏi đó cả hai chúng tôi cứ ngồi yên lặng như vậy. Mặt trời dần dần xuống núi, để lại một mảng đỏ ửng trên nền trời.

3. Nguyệt đã hoàn tất các thủ tục du học, chỉ còn chờ ngày bay nữa thôi. Tôi đã tưởng tượng ra cái cuống lá của cô sau bao ngày giã giũa cuối cùng cũng bứt ra khỏi cành cây nhai nhách để bắt đầu hành trình bay đi khắp mọi nơi của mình. Hình như, tôi là cái cành cây nhai nhách đấy và tôi cũng chẳng thể cản được chiếc lá bay đi.

Những ngày cuối cùng ở Việt Nam, tôi vẫn cố gắng dành tất cả thời gian của mình để ở bên cô. Chủ yếu là để cùng nhau ngắm nỗi cô đơn - giống như Nguyệt nói - của mặt trời và mặt trăng. Kể cả những chiều mưa, chúng tôi vẫn lặng lẽ ngồi bên

cửa sổ. Nguyệt bảo, khi mưa, chỉ còn lại nỗi cô đơn là khô ráo. Có lẽ đúng là như vậy! Nếu là lúc trước, tôi sẽ nắm lấy tay cô thật chặt, nhưng giờ thì tôi không thể làm như vậy nữa rồi.

Đã từng có ai đó nói rằng, những người bạn thân thường dễ thích nhau, nhưng không cùng một thời điểm. Nếu như tôi vẫn cứ thích cô nhiều như bây giờ và chờ đợi một ngày nào đó cô lại thích tôi, có được không?

Tôi nhận ra sự bất lực của mình khi nhìn tấm vé máy bay của Nguyệt. Chuyến bay khởi hành lúc tám giờ tối Chủ Nhật - lúc mặt trăng đã lên cao. Không biết quyết định ra đi của cô có phải là do sự nhút nhát đáng thương của tôi không nữa...

Tôi đi lang thang suốt một ngày trời, tôi đến tất cả những nơi mà cả hai chúng tôi đều thích. Khi biết chắc chuyến bay của cô đã hạ cánh, tôi lấy điện thoại ra, muốn soạn một tin nhắn thật dài để gửi cho cô, nhưng tôi chưa kịp soạn tin nhắn thì điện thoại của tôi đã nhận được tin nhắn của cô, cũng là một tin nhắn rất dài.

"Nhật này, có lẽ cả hai chúng ta đều là kẻ nhút nhát đến đáng thương. Nhưng tớ chưa từng nghĩ rằng cậu cũng sẽ thích tớ nhiều đến thế, nếu không có những ngày vừa qua, liệu bây giờ có hơi muộn để chúng ta bắt đầu lại không? Tớ không còn muốn là mặt trăng cô độc trên bầu trời nữa rồi, mặt trăng đỏ à..."

Tôi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, mặt trời vẫn ở đó. Sáng đến chói mắt. Nhưng liệu nó có biết, nó còn có một cái tên khác là "Mặt trăng đỏ" hay không? Nhưng tôi biết, Nguyệt biết, có lẽ như vậy là đủ rồi...

Vài nét về tác giả

Jathy - tên thật là Tạ Tuyết, là một cây bút quen thuộc của báo Hoa Học Trò và Trà sữa cho tâm hồn. Cô từng đoạt giải Khuyến khích của cuộc thi viết do Người Trẻ Việt tổ chức, cô cũ ng từng góp mặt trong nhiều tập truyện ngắn như: Ở đâu bây giờ và hạnh phúc, Vị nụ hôn, Người ta dễ buồn vì những điều đã cũ....

Sống như những đóa hoa

— Nguyên Mai —

Chúng tôi ngồi bên nhau trong quán cà phê quen thuộc. Ngoài kia, nắng chói rọi lên hàng rào phủ kín dây leo xanh, những nhánh hoa tigôn đang hé nở nụ cười. Anh khuấy nhẹ cốc cà phê. Tiếng thìa va vào cốc lách cách, lách cách. Tôi nghe giọng anh rất khẽ, như một tiếng thở dài:

- Có thể cho anh một lý do không?

Tôi tránh nhìn vào mắt anh. Ngoài kia, màu hoa hoa tigôn như rực lên trong nắng, cửa vào mắt tôi đau nhói. Cả hai bàn tay tôi cộng lại cũng không đủ để đếm hết những lần chúng tôi đã từng ngồi bên nhau như thế này. Anh thường cầm cúi vào chiếc máy tính, lách cách gõ bàn phím. Tôi thì thờ ơ cầm một cuốn sách trên tay, vừa đọc vừa ngắm anh. Thỉnh thoảng, anh ngược mắt lên lại bắt gặp cái nhìn chăm chú của tôi - anh mỉm cười thật hiền. Lại có đôi lúc, khi đang mải miết đọc những trang sách, bất chợt tôi thấy anh đặt một nhành hoa rực hồng vào trang sách của tôi. Tôi mỉm cười nhìn anh. Anh khẽ lè lưỡi và đôi mắt anh hướng về phía anh chủ quán vui tính. Dù anh ấy sẵn sàng cho chúng tôi hái cả bó hoa, nhưng chúng tôi vẫn thích cái trò hái trộm hoa như thế! Người ta nói, nụ hoa tigôn hình trái tim, khi nở bung ra nó chẳng khác nào một trái tim vỡ thành nhiều mảnh. Giờ tôi mới hiểu, tình yêu đẹp đến nhường nào cũng chẳng thể mãi mãi yên ổn trong hình hài một nụ hoa. Trái tim của những người yêu nhau, chẳng thể nào tránh được sự tổn thương. Chỉ là, tôi không biết phải chọn lý do nào để bào biện cho mình và để lừa dối anh...

Khi tham gia câu lạc bộ tình nguyện hè, tôi đã quen anh. Bắt đầu học đại học, cũng là lúc tôi sống xa nhà. Đến khi bước vào cuộc sống tự do tự tại, tôi lại nhớ nhà đến da diết. Tôi trốn tránh điều đó bằng lý do bận học. Mùa hè đến, thay vì về nhà, tôi đăng kí tham gia một câu lạc bộ tình nguyện. Những chàng trai cô gái thị thành háo hức đến với những vùng núi để được làm đủ các công việc từ dạy chữ, sửa mương, sửa đường. Khác với sự ồn ào, háo hức của những chàng trai cô gái ấy, lòng tôi lại nặng trĩu nỗi buồn. Bên tai tôi còn văng vẳng tiếng thở dài khe khẽ của mẹ, lời dặn dò của mẹ, cùng với tiếng cười, tiếng nói bập bẹ của bé Vân - con bé mới gần ba tuổi. Đêm đến, mọi người rủ nhau ra bờ suối ngắm trăng, chơi trò chơi. Cái Liên - em út của đoàn cổ kéo tôi đi cho bằng được. Nhìn mọi người cười đùa vô tư, tôi lặng lẽ nép mình vào bên gốc cây thông. Dưới ánh trăng lơ mờ, tôi lúi búi bức ảnh của

bé Vân ra ngắm – bức ảnh được chụp khi bé Vân tròn một tuổi, đôi mắt bé trong veo và nụ cười thật rạng rỡ.

- Ngồi một mình không sợ ma sao bé?

Tôi giật mình ngẩng lên. Trước mắt tôi là một chàng trai cao, gầy, làn da rám nắng. Tôi không mấy ấn tượng về những chàng trai trong đoàn. Nhưng anh chàng này thì tôi hơi ngờ ngợ. Anh tên Quân, là con trai Hà Nội chính gốc. Buổi họp đoàn trước khi đi, tôi vẫn còn nhớ chàng trai này có một làn da trắng bóc như da con gái khiến cái Liên ngồi cạnh tôi cứ mãi xuýt xoa.

- Em hơi mệt nên muốn yên tĩnh một lúc - Tôi đáp lại anh một cách lịch sự với hy vọng anh cũng hiểu được hàm ý trong câu nói của tôi là tôi muốn được ở một mình.

Nào ngờ, anh ấy ngồi ngay xuống cạnh tôi, khẽ nói:

- Thế cho anh ngồi cùng với, anh cũng muốn yên tĩnh một lúc.

Và rồi chúng tôi ngồi bên nhau, chẳng ai nói với ai một câu nào. Sau này, khi chúng tôi đã yêu nhau, có lần nhắc lại chuyện xưa, anh bảo:

- Anh biết lúc đó em có chuyện không vui. Mà khi không vui, ta rất cần một người ở bên để sẻ chia.

Tôi cười khúc khích và bảo anh:

- Em có sẻ chia tâm tình gì với anh à?

Anh gõ đầu tôi và bảo:

- Chỉ cần có người ngồi bên ta, để ta cảm thấy mình không cô đơn là đủ. Đừng có tham lam như thế chứ!

Anh vẫn thường lặng lẽ bên tôi như thế. Chính điều đó làm tôi dần buông lỏng sự sợ hãi, dần dần tiếp nhận anh và rồi yêu anh. Ngày đưa anh về ra mắt mẹ, mẹ đã cười thật tươi, vuốt tóc tôi và nói:

- Quên hết đi và làm lại từ đầu con nhé!

Tôi tránh nhìn vào mắt của mẹ, nhưng tôi vẫn cảm nhận được một nỗi đau, một sự day dứt mơ hồ. Bé Vân rất quý anh. Anh thường bế nó vào lòng mà cung nựng. Anh còn trêu tôi:

- Có khi anh phải về bảo mẹ sinh thêm cho anh một thằng em thôi. Nhìn em có em gái đáng yêu thế này, anh ghen tị quá đi mất!

Tôi gượng cười với anh, một nụ cười cay đắng.

Anh cũng đưa tôi về ra mắt mẹ anh. Mẹ anh rất hiền. Bà thường nắm lấy tay tôi, thủ thủ kể cho tôi nghe chuyện hồi nhỏ của anh. Kể cả chuyện sau khi sinh anh xong, bà không thể sinh thêm một lần nào nữa. Bà vẫn hay nói với tôi rằng:

- Bác thèm có một đứa con gái lắm. Nhưng con cái là lộc trời cho. Sau này hai đứa lấy nhau, nhớ phải sinh cho bác hai đứa cháu gái đây nhé! Khi nào có con, cháu sẽ hiểu. Chẳng có gì hạnh phúc bằng được làm mẹ, làm cha.

Lời nói ấy vẫn văng vẳng bên tai tôi, rồi len lỏi vào lòng tôi tạo nên những vết cứa đau nhói.

*

Năm tôi học lớp 8, một ngày đi học về, tôi thấy mẹ đang ngồi khóc bên đồng hồ đặc ngổn ngang. Hàng xóm đứng bên ngoài chỉ trỏ, bàn tán xôn xao. Nhờ cái nhìn soi mói của họ, tôi biết được chuyện bố tôi đập phá đồ đạc, kiếm có để bỏ đi theo một ả đàn bà khác. Nhờ họ, tôi hiểu được, từ nay, tôi trở thành một đứa trẻ có mẹ mà không có cha. Tôi ôm lấy mẹ, khẽ đưa tay vuốt lại những sợi tóc rối. Tôi không khóc.

Năm tôi học lớp 10, một ngày đi học về, tôi thấy mẹ cười tươi rạn rờ, bận bịu nấu nướng. Trong phòng khách là một người đàn ông xa lạ. Tối đến, mẹ ngập ngừng thủ thủ với tôi:

- Con... con... thấy chú Lưu thế nào?

Không kịp nghe tôi trả lời, mẹ đã vồn vã kể cho tôi nghe về người đàn ông tên Lưu ấy. Chú Lưu là mối tình đầu của mẹ, nhưng vì những mâu thuẫn vu vơ mà mẹ và chú ấy chia tay. Ngày mẹ làm đám cưới với cha con, chú ấy bỏ làng đi biệt xứ. Bây giờ, chú trở về. Mẹ nói, chú ấy chưa hề quên mẹ, chú ấy muốn được chăm sóc hai mẹ con mình. Nhìn mẹ vui như thế, tôi cố quên đi cái ánh mắt là lạ mà người đàn ông đó nhìn tôi lúc chiều, quên đi những ác cảm của mình chỉ bởi vì tôi muốn mẹ được hạnh phúc.

Gia đình tôi có thêm một thành viên mới. Trong mắt mẹ, chú Lưu là một người đàn ông tuyệt vời. Chú có thể nấu cơm, rửa bát, mặc dù chú đã phải đi làm mệt nhọc cả ngày. Nhưng khi không có mẹ, chú thường nhìn tôi bằng một ánh mắt lạ lùng mà đứa trẻ học lớp 10 là tôi hồi đó cũng không thể hiểu nổi. Tôi cố quên đi

ánh mắt đó và tự nhủ với lòng mình là chỉ cần mẹ được hạnh phúc.

Năm tôi học lớp 11, gia đình tôi ngày càng khá giả hơn. Cửa hàng tạp hóa của mẹ ngày càng đông khách, mẹ phải thuê thêm người làm – mẹ đã thuê cô Liễu. Cô Liễu nghe đâu là họ hàng của chú Lưu, rất nhanh nhẹn, tháo vát và xinh đẹp. Từ ngày cửa hàng làm ăn được, mẹ cũng tất bật hơn, mẹ thường xuyên phải đi lấy hàng và đi đòi nợ. Một hôm, cô giáo dạy buổi chiều bị ốm, tôi được về nhà sớm. Nhưng chẳng hiểu sao cửa hàng của mẹ tôi hôm nay lại đóng cửa sớm thế! Lách mình qua cánh cửa để vào trong nhà, tôi bỗng nghe thấy có tiếng động lạ - Tiếng động phát ra từ phòng cô Liễu. Tôi không còn nhớ nữa, vì vậy tôi hiểu đó là tiếng động của một người đàn ông và một người đàn bà khi họ ân ái. Qua cánh cửa khép hờ, tôi nhìn thấy hai thân thể trần truồng - cô Liễu và chú Lưu. Chẳng hiểu sao, tôi vùng chạy ra khỏi nhà, chân tay tôi va vào cả những cái hộp sắt trong cửa hàng, đau điếng.

Tôi ngồi trước con ngõ dẫn vào nhà suốt cả buổi chiều để chờ mẹ về. Mẹ ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi ngồi ở đó. Tôi hốt hoảng kể cho mẹ nghe những gì tôi nhìn thấy, ánh mắt mẹ tôi sầm lại. Nhưng khi tôi và mẹ trở về nhà, cửa hàng đã sáng trưng và mở rộng cửa. Cô Liễu đang ngồi trước quầy hàng, còn chú Lưu thì đang nấu nướng dưới bếp. Mẹ bước vào bếp. Tôi nghe thấy giọng nói gay gắt của mẹ và giọng nói của người đàn ông đó thì ngọt ngào đến đáng sợ. Rồi tôi nghe thấy người đàn ông đó nói:

- Anh biết! Cái Vy vốn không thích anh. Nếu em không tin anh, vậy anh sẽ đi.

Cô Liễu không biết từ lúc nào đã bước vào cửa bếp, thỏ thẻ nói với mẹ tôi:

- Em xin lỗi, nếu chị không yên tâm, vậy để em tìm công việc khác.

Ngày hôm sau, cô Liễu nghỉ việc về quê. Mẹ tôi nói không cần phải làm thế, mẹ nói mẹ tin họ. Nhưng người đàn ông đó nhất quyết bắt cô Liễu về quê, để mẹ yên tâm vào tình yêu son sắt thủy chung của lão. Vắng cô Liễu, mẹ càng tất bật hơn, mẹ vẫn thường xuyên đi sớm về khuya như mọi ngày. Một buổi chiều muộn, mẹ chưa về, người tình thủy chung son sắt của mẹ đã lôi con gái của bà - là tôi vào góc tối trong gian hàng, giữa ngồn ngang sắt thép và xi măng. Tôi ước mình có thể quên đi cái ngày tủi nhục đó, cũng ước mình có thể chết đi trăm nghìn lần. Nhưng tôi không thể nào quên được tiếng cười man rợ của lão, càng không thể quên được ánh mắt chết trân của mẹ. Mẹ tát lão. Mẹ đuổi lão ra khỏi nhà. Mẹ ôm tôi vào lòng, mẹ nói với tôi trăm nghìn lần xin lỗi. Tôi không khóc. Tôi hận mẹ.

Sau ngày lão bỏ đi, mẹ mới phát hiện ra là tiền của trong nhà đã không cánh mà bay, có lẽ là nó đã mất từ ngày cô Liễu bỏ đi. Từ đó mẹ vất vả hơn, rồi chúng tôi chuyển nhà và bé Vân ra đời. Mẹ làm tất cả mọi thứ để tôi vui, nhưng tôi chưa một

lần muốn tha thứ cho mẹ.

*

Có lẽ tôi đã nghe lời mẹ, đã quên đi tất cả và hạnh phúc bên anh nếu như không có cuộc điện thoại hốt hoảng của mẹ vào một tuần trước:

- Vy à! Con về nhà ngay, cái Vân ốm nặng lắm.

Suốt một thời gian dài sống thờ ơ, buông xuôi, đây là lần đầu tiên tôi hoảng hốt. Trong bệnh viện, nhìn con bé nằm im lìm giữa những ống thuốc, kim tiêm, tôi lặng lẽ khóc. Nó không phải là em tôi, nó là con tôi. Khi biết mình có thai, tôi đã lặng lẽ giữ nó lại, có lẽ là vì muốn trả thù mẹ hay vì một sự cố chấp nào đó tôi cũng không biết nữa. Khi mẹ phát hiện ra, cái thai đã quá lớn. Mẹ tát tôi một cái đau điếng, rồi tự đập đầu mình vào cột nhà và khóc không ra tiếng. Mẹ quyết định sẽ chuyển nhà. Khi bé Vân ra đời, chúng tôi lại chuyển nhà một lần nữa – chúng tôi chuyển đến những nơi chẳng có ai quen biết. Ở đó, họ chỉ biết mẹ tôi có hai đứa con gái. Lúc ở bệnh viện, nhìn con bé xanh xao, thiêm thiếp ngủ, lần đầu tiên tôi có cảm giác hạnh phúc xen lẫn chút đau xót khi có một thứ gì đó thuộc về mình - chỉ của riêng mình. Từng giọt máu chảy từ bạch truyền vào huyết quản nó cũng là của tôi. Sợi tóc của nó, làn da của nó, nụ cười của nó cũng đều giống hệt tôi. Tôi ôm lấy mẹ, nức nở:

- Mẹ! Con xin lỗi!

Mẹ vuốt ve tôi, thăm thì:

- Con có còn hận mẹ nữa không?

Rồi mẹ con tôi ôm nhau khóc. Có lẽ, tôi đã làm tổn thương mẹ quá nhiều. Tôi đã làm tổn thương người phụ nữ tôi yêu nhất, chỉ bởi vì tôi luôn cố gắng chối từ tình yêu mẹ dành cho tôi, và gạt bỏ những quan tâm tôi dành cho họ.

Khi bé Vân thức giấc và nhìn thấy tôi, nó đã vui sướng reo lên:

- Chị Vy!

Tôi mỉm cười với nó. Tôi ôm lấy nó, vuốt ve những sợi tóc mềm của nó. Lòng tôi thầm nói: xin lỗi con vì mẹ luôn trốn tránh những cái ôm của con, luôn trốn tránh nụ cười của con.

Mẹ nói với tôi:

- Mẹ biết con đang nghĩ gì. Nhưng xin con đừng xáo trộn mọi thứ lên nữa! Bé

Vân cần được sống bình yên và hạnh phúc vì có mẹ, có chị ở bên. Con hiểu không?

Lần đầu tiên mẹ nói với tôi bằng một giọng nghiêm khắc như thế! Tôi lắc đầu:

- Nhưng con không thể sống vô trách nhiệm...

- Vậy con hãy làm một người chị tốt đi. Mẹ xin con!

*

Tôi có thể làm một người chị tốt, nhưng lại không thể làm một người vợ tốt. Khi nghe mẹ anh nói về những đứa cháu, khi thấy anh âu yếm nhìn những đứa trẻ trên đường, tôi bỗng có một dự cảm không lành. Tôi lên đi bệnh viện khám và tôi bàng hoàng nhận ra là mình không thể có con. Lần sinh nở trước vì tôi quá ít tuổi nên đã để lại nhiều biến chứng. Tôi vốn không xứng với anh, nay lại càng không xứng. Đắn đo giữa những lý do, tôi nghĩ mình cần dừng cảm một lần và anh cần biết được sự thật.

Trong quán cà phê quen thuộc mà chúng tôi vẫn thường ngồi, tôi nghe giọng mình rất nhỏ:

- Chúng mình không thể tiếp tục được nữa. Vì... em không thể có con.

Anh thoáng sững người rồi nắm lấy tay tôi:

- Khoa học bây giờ tiên tiến lắm. Nếu không thể có con, chúng mình có thể nhận con nuôi. Em đừng lo, anh sẽ thuyết phục mẹ.

Tôi lắc đầu, rút từ trong ví ra tấm ảnh:

- Đây là ảnh bé Vân lúc tròn một tuổi. Em muốn anh biết, con bé không phải là em gái em, nó là... con em.

Nụ cười trên môi anh vụt tắt, anh ngơ ngàng:

- Chuyện này là sao?

Tôi kể cho anh nghe một câu chuyện tình hoạn đường. Trong đó, tôi đóng vai một cô nữ sinh ngốc nghếch đã trao thân cho mối tình đầu của mình vào đêm trước ngày người ta đi du học. Tôi còn nói với anh, người ta sắp trở về.

Anh chúc tôi hạnh phúc rồi loạng choạng bước ra khỏi quán trong ánh chiều đỏ ối. Hoàng hôn nhuộm đỏ cả những bông hoa, chúng rực lên như màu máu. Tôi biết mình ích kỉ, nhưng tôi vẫn muốn kí ức của anh về tôi sẽ là những kí ức đẹp nhất.

Nếu anh hận tôi, anh càng có thể quên tôi nhanh hơn. Tôi không muốn bắt kì ai - nhất là anh, nhìn tôi bằng con mắt thương hại.

*

Anh chủ quán mang cho tôi một chiếc khăn khi tôi đang vụng về lau những giọt nước mắt lăn dài trên má, càng lau chúng lại càng đưa nhau túa ra. Anh cười và nói:

- Lần đầu tiên thấy cô cậu cãi nhau đấy nhé!

Tôi ngồi đó đến lúc màn đêm buông xuống, khi trấn tĩnh lại, tôi mang chiếc khăn trả cho anh chủ quán.

- Cảm ơn anh. Và cũng tạm biệt anh!

- Sao thế? Cãi nhau là bỏ luôn không thèm đến quán của anh nữa à?

- Không ạ! Em không còn sống ở đây nữa.

- Ồ!

Tôi ngập ngừng:

- Em có thể xin anh một nhành hoa tigôn mang về trồng được không?

Anh cười hiền hậu:

- Rất sẵn lòng.

Rồi anh đào cho tôi một cây tigôn non, gói cẩn thận bằng những bọc ni lông. Trước khi tôi rời quán, anh trầm ngâm bảo tôi:

- Hoa này dễ sống lắm. Dù có chuyện gì xảy ra, em hãy cố mạnh mẽ như những đóa hoa này nhé!

Tôi cố ngăn những giọt nước mắt, mỉm cười rồi tạm biệt anh. Đến một người xa lạ như anh cũng hiểu rằng tôi phải sống mạnh mẽ hay anh muốn nói bất cứ ai trên đời này cũng cần phải sống mạnh mẽ?

Tôi bước ra khỏi quán. Dưới ánh đèn đường, tôi nhìn thấy những bông hoa vẫn xòe tung cánh. Tigôn đã nở thì không khép cánh bao giờ, nó chỉ dần héo lại và chờ ngày rơi xuống đất. Mà dù có rơi xuống đất, nó vẫn cố giữ lại một sắc hồng.

Ngày mai, tôi trở về làng, về với mẹ, về với bé Vân. Cuộc sống của tôi sẽ chỉ mới bắt đầu.

Vài nét về tác giả

Nguyễn Mai (sinh ngày 2/9/1988), là một người bình thường giữa đời thường, nhưng đam mê viết lách và muốn ghi lại dấu ấn của mình trong cuộc đời.

Tiếng chuông trong gió

— Bảo Châu —

Tôi đang mơ một giấc mơ rất thật. Trong giấc mơ của tôi, cảnh vật chỉ có hai màu đen-trắng như một bộ phim cũ, toàn bộ nhà cao tầng, những chiếc xe taxi và những ánh đèn chớp liên hồi đã biến mất. Thay vào đó là con đường trải nhựa thẳng tắp, những cô nữ sinh mặc áo dài trắng thướt tha, chẳng có khói bụi, chẳng có dòng người tấp nập, chỉ có thanh bình và yên ả. Trên tay tôi là một xấp thư dày và một quyển sổ nhỏ, có trang đã ngả vàng, có trang vẫn còn nguyên nét mực. Tôi khẽ lật một trang giấy, cảnh vật xung quanh tôi bỗng thay đổi theo trang giấy tôi lật mở. Thoáng chốc tôi đã đứng trước sân một ngôi nhà, gạch men hoa vàng - loại gạch thần thánh của thời đó. Trước cửa nhà có trồng một giàn hoa giấy, cổng nhà màu xám - tôi biết căn nhà này, sau này cánh cổng được đổi thành cổng gỗ sơn màu trắng. Đây là nhà ngoại tôi, còn người phụ nữ đang đẩy cửa bước ra là mẹ tôi. Mẹ tôi lúc này mới mười bảy tuổi, cột tóc cao, mẹ tôi ôm cặp đứng chờ, một lúc sau thì có một người con trai đến chở mẹ đi học. Đó là người đẹp nhất mà tôi từng thấy, chiếc xe đạp nhẹ nhàng phóng đi, hai người như một bức tranh đẹp đến mức làm người khác mỉm cười. Trên đường đi, họ đi ngang qua một cậu con trai khác với gương mặt lạnh lùng, nghiêm nghị. Mẹ tôi chào người đó, cậu ta chỉ gật đầu một cái, thậm chí còn không thèm đáp lại. Người con trai đưa mẹ tôi đến trường, sau đó hai người cùng vào học. Tôi nhìn người con trai có gương mặt cứng nhắc đó đi khuất sau hành lang - đó là ba tôi. Thời điểm này chắc hẳn ba mẹ tôi vẫn chỉ là bạn học cùng lớp.

Trên cùng của xấp thư tôi đang cầm là một cuốn sổ nhỏ - nhật ký của mẹ tôi. Lốp giấy sột soạt dưới ngón tay tôi. Ba tôi nói hồi ấy mẹ tôi không phải hoa khôi nhưng rất có duyên, còn mặt mũi ba tôi thì làm lì đến phát sợ, hai người không có một chút xiu điểm chung nào. Quang cảnh chung quanh tôi bắt đầu chuyển động. Mẹ tôi ngồi học trong thư viện, rất ngẫu nhiên, ba tôi lại ngồi đối diện mẹ. Ngồi học được nửa tiếng, ba tôi bắt đầu buồn ngủ, chỉ mười lăm phút sau, ba chịu thua và khoanh tay lên bàn để ngủ. Mẹ tôi vẫn điềm nhiên ngồi học bài. Một lát sau mẹ đã đọc hết quyển sách mà mẹ mượn ở thư viện và khi mẹ chuẩn bị về thì phát hiện ra ba đã sơ ý lấy nhầm cặp của mẹ làm gối ngủ. Thế là mẹ chờ ba tỉnh dậy, mẹ kể với tôi rằng mẹ đã phải chờ những hai tiếng đồng hồ, trong lúc chờ ba tỉnh dậy mẹ phải mượn thêm một cuốn sách nữa để đọc. Còn ba kể với tôi là ba chỉ chợp mắt chừng mười lăm phút thôi. Thực tế, khi ba tôi tỉnh dậy đã là chiều tối, mẹ tôi vẫn nhẫn nại ngồi đọc sách để chờ ba tỉnh dậy. Thấy ba tỉnh dậy, mẹ mới nói rằng ba lấy nhầm

cặp của mẹ để gói đầu. Ba tôi ngạc nhiên hỏi:

- Sao cậu không đánh thức tớ dậy?
- Cậu có vẻ thiếu ngủ, còn tớ thì dư thời gian.
- Lần sau cậu nên đánh thức tớ dậy. Đỡ lãng phí thời gian của cậu.
- Cậu ngủ có ngon không?
- Ngon.
- Thế thì không lãng phí - mẹ tôi nhún vai nói.

Ba tôi bảo đó là giây phút ba bắt đầu để ý đến mẹ, còn mẹ nói rằng chưa gặp ai có bộ mặt khó chịu như ba nên cũng bắt đầu để ý ba. Trong nhật ký của mẹ ghi rằng lần nào mẹ đến thư viện học bài cũng thấy ba ngồi chờ sẵn ở đó. Ba không bao giờ bắt chuyện với mẹ nhưng sẽ lấy sách cho mẹ. Một lần khi ba tôi phải leo lên leo xuống liên tục trên cái thang của thư viện để lấy cho mẹ tôi mấy quyển sách tham khảo, thì mẹ tôi nói:

- Cậu cũng không đến nỗi khó ưa đâu nhỉ.
- Cậu nghĩ tớ khó ưa à?
- Cậu tỏ vẻ khó ưa, nhưng tớ nghĩ cậu dễ thương.

Mẹ tôi là một cô gái thẳng thắn. Ba tôi không nói gì nữa và quay đi, nhưng vành tai ba đỏ ửng.

Tôi khẽ lật bức thư đầu tiên, lần này tôi đang đứng trong lớp học. Ba tôi, mười bảy tuổi, đang cầm một phong thư màu trắng đứng trước một dãy bàn. Ba tôi nhìn chằm chằm vào cái bàn cuối dãy, sau đó hít một hơi thật dài, ba bước thẳng đến cái bàn trong cùng và quyết định nhét phong thư vào đấy.

- Bàn của tớ ở kế bên cơ.

Ba tôi giật nảy mình một cái, bàn tay rút vội ra khỏi ngăn bàn vì thế đã va vào cạnh bàn khiến ba đau điếng. Khi nhìn thấy mẹ đang đứng ở cửa lớp, ba tôi cuống cuống rút bức thư ra và nắm trong lòng bàn tay. Giờ thì tôi biết tại sao phong thư đầu tiên này lại khác hơn những phong thư khác. Mẹ tôi đưa tay ra và cười:

- Của tớ phải không? Đưa đây cho tớ.

Ba tôi ngập ngừng bước đến, đưa bức thư cho mẹ bằng bàn tay không bị đau, cũng chẳng nói gì. Mẹ tôi hỏi:

- Tớ đọc ngay ở đây được không?

Ba tôi kiên quyết lắc đầu.

- Cậu viết gì đáng xấu hổ lắm à?

Ba tôi gật, rồi lại lắc. Gương mặt ba vẫn lạnh tanh, nhưng vành tai thì đỏ như bị hấp chín. Mẹ tôi cười khúc khích, mái tóc đuôi gà của mẹ lắc lắc. Tôi cũng mỉm cười, bức thư trên tay tôi là bức thư đầu tiên. Chẳng có gì ngoài hai chữ “Chào bạn” rất to viết ngay giữa trang giấy, bên dưới là một dòng giới thiệu tên cực nhỏ. Ba tôi là dân chuyên học khối tự nhiên, nên không đào đâu ra nổi một milimet lãng mạn. Nhưng mẹ tôi rất thích bức thư đầu tiên, bằng chứng là khi tôi tìm ra những bức thư của mẹ, nó là bức thư được giữ nguyên vẹn nhất, mặc dù có hơi nhàu nát do bị ba vò. Tôi khê lật một bức thư khác, cảnh vật xung quanh tôi lại thay đổi.

Mẹ tôi đang đứng trên tầng hai của trường, nhìn xuống sân - nơi ba tôi đang chơi đá cầu với đám bạn. Ba tôi ít khi cười, lúc nào cũng giữ vẻ mặt nghiêm trang. Mẹ tôi kể lại rằng, ba tôi là một trong những học sinh giỏi của trường, cũng có nhiều người thích ba tôi nhưng họ đều bị vẻ mặt lúc nào cũng hàm hàm của ba đuổi đi hết. Ba tôi đang chơi thì ngược lên nhìn mẹ, mẹ tôi cười, vẫy vẫy tay với ba. Ba tôi ngo ngắc đưa tay lên vẫy lại, chỉ sao nhãng có vài phút mà ba bị một quả cầu đập ngay vào giữa mặt. Vành tai ba tôi lại đỏ lên, tiếng cười của mẹ vang lên như chuông gió. Tôi cũng cười, đến tận bây giờ mỗi khi bị mẹ trêu chọc quá, vành tai của ba vẫn hay ửng đỏ như vậy. Bức thư này mẹ đã trêu ba rằng sau này muốn ba thua, có lẽ mẹ chỉ cần vẫy tay chào. Ba đáp lại bằng mấy chữ gọn gàng: “Lần sau không nhìn cậu nữa, rất mất tập trung”.

Rất nhiều những phong thư tiếp sau đó được tôi lật mở. Tôi lật đến một bức thư có nét chữ viết vội - ba và mẹ đã mười tám tuổi. Tôi thấy ba xuống ga tàu lửa, đi nhờ một chuyến xe chở hàng về thẳng thành phố. Đường phố đã lên đèn, người qua kẻ lại tấp nập. Ba tôi đeo túi xách chạy như bay giữa phố, rất nhiều giấy tờ trong cặp bay ra, phát phơ rơi trên hè phố nhưng ba tôi không quan tâm. Ba cũng va vào rất nhiều người nhưng ba vẫn chạy như thể đường chỉ có mình ba. Đến khi dừng trước cổng nhà ngoại tôi, ba tôi mới thở dốc, lặng lẽ gài lại cái cặp đã bị xô tung tóe. Mẹ tôi không nghĩ ba về kịp, thư của ba vừa đến tay mẹ sáng nay. Mồ hôi ba nhễ nhại, cái áo khoác da màu nâu của ba bị gió thổi phồng lên xơ xác. Ba tôi chỉ nói:

- Tớ sợ cậu buồn.

Mẹ tôi lắc đầu, nhưng mắt mẹ đỏ hoe. Ba tôi vụng về ôm lấy mẹ. Hôm đó là ngày ông ngoại tôi mất. Ba tôi chạy một ngày một đêm liên tục về để an ủi mẹ tôi. Ngay ngày hôm sau lại chạy về quê để lo chuyện gia đình. Mẹ tôi nói ba không cần về, nhưng ba gửi một bức thư báo rằng mình sẽ về rồi chẳng đợi mẹ trả lời đã chạy về luôn. Ba tôi lúc nào cũng hành động nhanh hơn suy nghĩ. Mẹ tôi bình thường không bao giờ khóc, chỉ lúc nào ba xuất hiện mới bắt đầu thả lỏng, rồi liền sau đó khóc đến tận sáng.

Tôi tiếp tục mở một bức thư khác. Lần cãi nhau đầu tiên của ba và mẹ, vì ba bị thương mà giấu không cho mẹ biết. Ba sợ mẹ lo, lần nào cũng thế, hễ tôi gây ra tai họa gì là ba lại bảo đừng nói cho mẹ biết, hai ba con mình giữ bí mật với nhau. Đến khi mẹ biết thì ba đã nhập viện được ba ngày, tôi đứng giữa hành lang bệnh viện, thấy mẹ chạy vào qua tôi như một con thoi, quên mất cả hỏi phòng bệnh, cứ thế xộc vào từng phòng tìm ba. Đến lúc tìm được ba thì ba lại nói với mẹ một câu mà mẹ bảo lúc ấy mẹ chỉ muốn đập cho ba một cái:

- Cậu đến đây làm gì? Không cần cậu quan tâm.

Ý của ba tôi là: tớ không muốn cậu lo cho tớ, tớ ổn. Ba tôi không giỏi biểu đạt cảm xúc, chính vì thế hay nói những câu gây hiểu lầm. Mẹ tôi buồn bã nhìn ba, rồi nói:

- Cậu coi tớ là cái gì hả?

Rồi mẹ ra về. Chỉ còn ba ở lại bệnh viện, tôi thấy đêm đó ba ngồi ở hành lang bệnh viện để lấy ánh sáng từ các phòng trực đêm, viết cho mẹ một bức thư làm lành, nói rằng ba không muốn làm tổn thương mẹ. Tôi nhìn xuống bức thư, những dòng chữ xiêu vẹo do không đủ ánh sáng, câu cuối cùng ba do dự khá lâu mới viết: “Tớ không muốn cậu vì tớ mà đau”. Mẹ bảo mẹ chẳng thèm đọc khúc trên, chỉ nhớ câu cuối cùng thôi. Tôi có thể hiểu vì sao mẹ nhớ, ba tôi là kiểu người dù có vất vả khó xác ra cũng không chảy ra được một gam tinh tế nào, viết được nhiều đây đã là tốt lắm rồi.

Xấp thư cứ dày lên sau đó, ba phải đi học xa và mẹ ở lại quê nhà. Nhưng hai người lúc nào cũng viết thư cho nhau, có khi cách một tháng, hai tháng hoặc nửa năm mới lại liên lạc một lần, nhưng chưa bao giờ đứt đoạn. Có lần vì lâu quá ba không hồi âm, mẹ liền viết một bức thư cho ba, nói rằng mình đang làm quen với cậu bạn ngày ấy đã chở mẹ đến trường. Chiều hôm đó mẹ nhận được thư của ba, nội dung ngắn gọn, súc tích: “Cậu nói thật hả?”. Sáng hôm sau thì thấy ba đã về rồi, mẹ bảo mẹ chỉ nói thế thôi, vì mẹ tưởng ba quên mẹ rồi.

- Tớ không quên cậu. Chẳng bao giờ quên cậu.

Ba tôi đáp chắc nịch. Mẹ tôi cười, chỉ có ba mới cả tin đến mức chỉ cần mẹ nói là tin ngay. Ba lại nói với tôi rằng, chỉ có mẹ mới làm ba tin tưởng một cách vô điều kiện như vậy. Còn người bạn điển trai đã bị mẹ lôi vào chuyện này là chú Đức, sau này chú ấy đến nhà tôi chơi, lúc nào cũng một mực kêu oan uổng cho chú ấy. Chú ấy và ba tôi trở thành bạn, sau đợt bị ba tôi lôi từ trong nhà ra lúc năm giờ sáng chỉ để hỏi xem có thật là mẹ tôi để ý chú ấy không.

Ba và mẹ tôi đã không còn gửi thư cho nhau từ hai năm sau đó và năm năm sau nữa, thay vì gửi những bức thư là tấm hình tôi quán tã.

Giấc mơ của tôi chấm dứt khi chuông đồng hồ reo. Cả người tôi nhúc nhích mỗi do ngủ trên sàn. Tối qua tôi đã tìm ra trong đồng hồ cũ những bức thư ba mẹ tôi gửi cho nhau. Mẹ đã lưu giữ chúng nguyên vẹn, không hề thiếu hay mất bức thư nào. Những bức thư ba tôi viết thường ngắn đến không thể ngắn hơn được nữa, thư của mẹ viết cũng chẳng dài, nên những gì mà tôi được thấy trong mơ, đã làm tôi vui đến mức chẳng muốn tỉnh dậy. Tôi lê cái thân ê ẩm xuống dưới nhà và thấy ba tôi đang làm đồ ăn sáng. Hôm nay là một ngày đặc biệt, chính vì thế mà ba đích thân xuống bếp, mặc dù mẹ thường nói là đừng cho ba xuống bếp kéo ba phá nát cả cái nhà. Nhưng cái bếp vẫn còn nguyên, nên tôi khẽ thở phào. Ba con chúng tôi ăn sáng trong im lặng, ba ít nói, còn tôi không thích nói khi đang ăn nên bữa ăn kéo dài trong yên tĩnh.

- Hôm qua con tìm thấy thư của ba với mẹ.

Ba ngẩng lên nhìn tôi, thấy tôi cười, ba tôi cũng mỉm cười.

- Có gì mà coi, toàn thư cũ.

- Vui mà ba.

Tôi do dự một lúc rồi nói:

- Ba, nếu ba tìm thấy người mình thương, thì con không phản đối đâu.

Ba ngạc nhiên nhìn tôi. Nếu là lúc trước có lẽ tôi sẽ không nói câu này, nhưng hôm qua tôi đã chứng kiến ba và mẹ, đó là giấc mơ đẹp nhất mà tôi từng có. Đó là đoạn kí ức tôi trân trọng nhất trên đời, nhưng tôi cũng hiểu, có những thứ sẽ mãi là hồi ức đẹp mà không thể tiếp tục là tương lai. Mẹ mất đã năm năm rồi, việc mẹ mất khiến hai cha con tôi tổn thương, với ba, vết thương đó sẽ vĩnh viễn không lành. Tôi biết ba thương mẹ như thế nào và tôi biết mình cũng không muốn ba mãi mãi đau buồn. Ba không nói gì, chỉ lẳng lặng dọn dẹp bàn ăn. Hôm nay chúng tôi sẽ đi thăm mẹ. Ba đã từng nói ba không muốn mẹ vì ba mà đau lòng, không hiểu sao tôi cứ

nghĩ mẹ muốn tôi nói với ba câu đó.

- Ba, mẹ không muốn ba vì mẹ mà đau lòng.

Khi ba nhìn tôi, tôi cảm thấy dường như ông đang nhìn mẹ. Tôi mỉm cười với ba và đi chuẩn bị đồ đạc. Tôi lên phòng, thu dọn lại những bức thư và cuốn nhật ký của mẹ. Khi tôi nhìn xuống nhà, ba đang nhìn khung ảnh của mẹ, thật lâu. Tôi không biết sẽ phải mất bao lâu nữa để ba cất những tình cảm dành cho mẹ vào một ngăn riêng và sẵn sàng bước tiếp, nhưng tôi biết ngày đó sẽ đến. Bởi vì cũng như những trang thư mẹ cất giữ, tất cả đã từng rất đẹp, rất đáng nhớ và mẹ muốn ba tiếp tục tạo ra những hồi ức đẹp để như thế, mặc dù không có mẹ. Tôi cất tập thư vào ngăn kéo, những trang thư khẽ lay động như nụ cười của mẹ ngày đó. Bỗng nhiên tôi muốn nói với mẹ rằng hãy yên tâm, con sẽ cùng ba đi tiếp đoạn đường còn lại, con sẽ không để ba sống mãi trong quá khứ. Nhưng tôi nghĩ mẹ đã biết rồi, trong chốc lát tôi nghe được tiếng cười trong như tiếng chuông của mẹ trong gió, hòa cùng tiếng trang giấy lật qua những hồi ức của chúng tôi, qua những hồi ức của ba và mẹ, để rồi tản mát trong không trung và biến mất.

Vài nét về tác giả

Bảo Châu bắt đầu viết cho Hoa Học Trò và Trà sữa cho tâm hồn từ năm 2012 đến nay. Với lối viết nhẹ nhàng, tình cảm, giản dị... truyện ngắn của Bảo Châu nhanh chóng được nhiều bạn đọc biết đến và yêu thích.

♥Kẻ để ôm

— Phạm Anh Tuấn —

*“...Why don't you say good bye
When you don't love me no more baby.
I'm not a fool ...”*

*“Yêu thương dối trá kia ơi,
Vứt hết bóng hình trong lòng.
Dọn dẹp chỗ trống, chờ ngày mới tới.”*

Dối – Đào Bá Lộc

Cô đang say tình.

Say trong lớp vỏ đơn côi không thể cứu vãn được nữa. Hình bóng anh thật gần. Anh đang ngồi trước bàn làm việc, đôi mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính hoặc anh đang gục đầu xuống bàn, bên cạnh là chiếc điện thoại đang reo lên inh ỏi. Trong men rượu cay nồng, hình bóng người đàn ông cô yêu lại càng thêm sinh động, sắc nét. Cũng phải thôi, bao nhiêu năm nay, cô đã khắc bóng anh vào suy nghĩ - trong cả trái tim và khối óc. Thứ tình yêu chỉ có ở người trẻ tuổi đang tìm kiếm một bờ vai. Người trẻ sợ cô đơn như cay nghiệt cái chết. Họ không thể học được cách đứng vững một mình. Bạn bè xung quanh có thể khiến họ khuây khỏa được nỗi hoang hoải đau đớn không lời, nhưng nỗi cô đơn vẫn bám gót như chiếc bóng âm thầm chẳng bao giờ biến mất.

Người ta bảo loài người chọn bạn đời dựa trên cơ sở đối phương có thể đảm đương việc chăm sóc cho con cái sau này hay không. Nhưng, ở tuổi hai mươi, cô và anh gắn kết với nhau bởi sự lẻ loi.

Tuổi trẻ, chẳng bao giờ thấm được bài học sống chung với đơn độc.

Cô cũng thế. Và có lẽ anh cũng vậy. Nhưng họ khác nhau quá. Cô là kẻ đa cảm mãi ngẩn ngơ với bản nhạc ái tình, còn anh sống lý tính, lạnh lùng. Như thể họ đang “giả vờ yêu”, họ yêu nhau chỉ để mỗi khi ra ngoài đường vẫn có kẻ nắm chặt lấy bàn tay lạnh ngắt hay để điện thoại rung lên dòng tin nhắn “Chúc ngủ ngon”. Theo một cách nào đó, tình yêu đã được lập trình sẵn. Buổi sáng chờ nhau đi làm đi

học, buổi chiều nhắn tin hỏi han và buổi tối hẹn hò. Những nhớ nhung màu hồng cũng không thể thắng được sự mệt mỏi của cuộc sống, bởi tình yêu mà được lập trình sẵn thì làm sao có thể hiểu được góc khuất trong nhau.

Một đêm khuya, trời mưa tầm tã, cô trú mưa trước một mái hiên lạ, lúc đó cô mong mỗi bàn tay anh kinh khủng. Cô ước được nghe lại những lời thì thầm rót vào tai nhẹ nhàng như làn khói yêu đương ve vãn con tim đa cảm. Nhưng nào anh có ở đây đâu? Anh còn bận công việc, bận vô số thứ khác nữa.

Chính lúc ấy, cô đơn mới thập thò từ trong bóng tối lao xổ ra, ôm trọn lấy cô, khiến cô gục xuống và khóc.

Yêu mà vẫn cô đơn...

Yêu mà vẫn đau đầu, lạnh lẽo dẫu hai người chỉ cách nhau một khoảng cách rất ngắn. Thế mà, trong một chốn lao xao như thị thành - nơi mà ta có thể gọi taxi bất cứ lúc nào hay chỉ cần một cuộc gọi thôi là kết nối được với nhau, vậy mà cô đơn vẫn đông đầy và ngày càng đầy đả bởi được nuôi sống bằng nỗi buồn con người.

*

Thế là cô đi ngoại tình bằng cách bỏ ra một số tiền để...thuê người yêu. Khi anh bận, cô gọi người ta đến chờ mình đi học. Khi anh ngủ thiếp đi quên cả dòng tin nhắn ngập tràn yêu thương, cũng có kẻ thay anh nhắn tin cho cô. Thế rồi, dần dần theo thời gian “Người yêu thay thế” dần trở thành “Người yêu rất giống thật” bởi tần suất xuất hiện của họ ngày càng dày đặc. Và người ta cũng thể hiện tốt hơn để lấy thù lao cao hơn, sau đó lấy tiền đấy để mua tình yêu bằng những cuộc hẹn chóng vánh, thực dụng dăm ba ngày hay dùng tiền đó để lên giường với một kẻ xa lạ nào đó và đường ai nấy đi khi “mây mưa” xong.

Rốt cuộc, cô vẫn cô đơn.

*

Nhưng rồi, có một người xuất hiện.

Hắn trầm tính, ít nói. Bờ vai hắn đủ vững chắc để cô dựa vào khi bật khóc. Khi đi chơi với cô, hắn luôn mặc chiếc áo khoác len hay bất cứ bộ đồ nào có chất liệu mềm mại - bất kể trời nắng hay trời mưa, bởi hắn biết cô thích ôm lắm. Hắn nói người ta làm tình khi quá ham muốn hoặc quá yêu, còn ôm có ý nghĩa khác. Ôm là yêu đuối, bởi phải cần hơi ấm của kẻ khác để trấn an tinh thần mình. Ôm có thể gây lầm tưởng bởi cả hai chẳng biết đó là thương hay yêu. Ôm để san sẻ cô đơn.

Và cô gọi hắn là “*Kẻ Để Ôm*”. Hắn không phải người yêu, chẳng phải người thương. Hắn là *Kẻ Để Ôm* và mãi mãi chỉ là như vậy mà thôi. Còn với hắn, cô cũng là *Kẻ Để Ôm* bất cứ lúc nào mà hắn muốn.

Những lúc bên *Kẻ Để Ôm*, ta là một con người khác hẳn. Gột rửa những giả tạo thường ngày, bóc bỏ vô số lớp mặt nạ để lộ ra cơ thể không một mảnh vải đầy vết thương tích được đời ghim vào mỗi ngày. Đôi mắt của những *Kẻ Để Ôm* cũng khác, nó không còn phải lo tình - tiền, chẳng quan tâm đến việc thế giới này đang ngày càng hỗn loạn và con người buộc phải đối xử tàn nhẫn với nhau hơn. Ngủ trong vòng tay của *Kẻ Để Ôm* nhẹ nhàng và bình lặng – điều đó chẳng khác gì đứa trẻ đang chìm trong giấc mộng đầy an yên.

Một đêm thức dậy sau giấc ngủ chập chờn, cô ngoảnh mặt sang bên trái để tìm kiếm một thứ gì đó mềm mại. Rồi, cô ngược nhìn xung quanh và nhận ra rằng mọi thứ đều khác lạ. Trên khung cửa sổ, không còn những món đồ trang trí nữ tính nữa, mà thay vào đó là không khí thoang thoảng mùi thuốc lá, mồ hôi và quần áo lâu ngày chưa giặt. Bất chợt, cô nhìn thấy *Kẻ Để Ôm* trong dáng vẻ say khướt như mình. Khi cố nhớ lại, cô mới nhận ra là mình đã cãi nhau rất lớn với người yêu. Cô bảo rằng, tại sao trong cuộc đời này anh cứ chạy theo những thứ bận rộn ngoài kia. Cô không phải là một cỗ máy. Và cô đã chán chạy theo cảm xúc của người khác rồi. Nhưng để đáp lại những lời trách móc của cô, anh chỉ lẳng lặng nói:

- Sao em không thử hẹn hò với người khác?

Câu nói ấy như nhát dao đâm vào trái tim và lòng tự trọng của cô, bởi người bạn thương yêu không còn muốn sở hữu bạn như trước và khi họ không cho bạn cơ hội để hàn gắn. Cô mệt mỏi.

Yêu nhau hay dày vò nhau?

Bước ra khỏi căn phòng, cô gọi điện cho hắn. Như thường lệ, năm phút sau hắn đã có mặt. Thấy khuôn mặt quen thuộc, sống mũi cao thẳng và bờ môi mím lại, cô bật khóc. Hắn chạy đến bên cô, ôn tồn hỏi.

- Em sao vậy, nói anh nghe đi!

Nhưng cô chỉ đáp lại bằng những tiếng khóc rữ rượi.

Cô bảo rằng mình muốn uống rượu. Uống thật say trước cuộc sống mà con người đang ngày càng lạc nhau. Mệt mỏi rồi. Khi công việc trở thành người yêu và đồng tiền là người bạn tri kỷ. Cô muốn được uống thật say, để khi tỉnh dậy, cô nhận ra đâu là tình thật, đâu là tình hờ.

Giờ đây, trong căn phòng lạnh lẽo cô độc này, cô nhìn hắt *Kẻ Để Ôm*. Hắt thờ thoi thóp như một chú gấu cưng với chiếc áo khoác quen thuộc. Hơi thở hòa lẫn với luồng khí lạnh bất thường cùng mùi rượu phảng phất. Cô nhận ra chưa bao giờ mình nhìn vào mắt của *Kẻ Để Ôm*. Cũng chưa bao giờ cô hỏi hắt “Anh có đau không? Anh có thấy giữa đô thị chật như nêm mà ngày càng có nhiều người tự sát, trầm cảm không? Anh có thấy trong chốn tám triệu dân này, mặc dù mang hai tiếng “bạn bè”, nhưng sự thật là dù có sự góp mặt của ta hay không thì họ vẫn an yên. Anh có cảm thấy chỉ có anh và em đang bám víu lấy nhau để sống qua sự lạnh lùng lý tính tàn nhẫn không?” Phải, cô chưa bao giờ hỏi hắt. Bởi lẽ lúc ấy cô còn bận chạy theo cảm xúc của mình, cứ mãi dõi theo bóng hình mờ nhạt dưới ánh đèn đô thị mà quên đi ngọn nến ấm áp gần gũi bên mình.

Cô hôn lên bờ môi bất động ấy. Rồi sau đó, cô chạy thật nhanh. Trong đêm khuya, mọi thứ lặng đi trong bóng tối. Chỉ còn lại tiếng thở hồng hộc của cô và trái tim đang đập loạn nhịp. Về đến căn nhà của anh, cô vội vàng mở cửa. Bàn tay cô run lên, bất lực trước cảm xúc đang ứa tới. Tra chìa vào ổ khóa, cô đẩy mạnh cửa. Anh đang xem bóng đá bằng ánh mắt vô hồn.

- Em làm gì vậy? - Anh cau gắt.

Cô không đáp. Chạy vào phòng ngủ - nơi bức hình chụp chung cô và anh đang được treo ở vị trí trung tâm, cô lục tung mọi thứ trong căn phòng. Anh vội vàng chạy theo, nắm chặt khuỷu tay cô.

- Em làm cái quái gì vậy hả? - Anh quát.

- Đủ rồi! - Cô run run đáp - ...đã bao giờ anh quan tâm đến cảm xúc của em chưa, trong khi đó em luôn cố hiểu anh. Và vô tình, em khiến một người khác phải đau đớn, nhìn em rượt theo anh. Đủ rồi! Chấm dứt đi.

- Em nói gì vậy? - Anh hốt hoảng. Sao cô phản bội tôi?

- Thôi đi! Đừng dày vò nhau nữa - Cô đáp lại bằng một giọng nói chậm rãi nhưng rành mạch - ... chúng ta mới đích thực là tình hờ của nhau. Bây giờ, em phải tìm *Kẻ Để Ôm* để sửa chữa sai lầm của chính mình trước khi quá muộn.

Sau đó, cô thu dọn quần áo, để mặc anh với đống tài liệu, phong bì lương mới nhận và những trận đá bóng xuyên đêm. Men rượu xông lên mũi cô, ngộp thở. Cô lão đảo xách valy rời khỏi ngôi nhà.

Cuộc sống này có rất nhiều mối quan hệ, nhưng dễ gì kiếm được *Kẻ Để Ôm*. Con người vẫn hoài lặn trong biển cô đơn. Như cô. Như hắt. Cả anh - người tình cũ của

cô. Cũng phải thôi, tìm một nửa mảnh ghép trong tám tỷ người sao quá đổi khó khăn. Như để lạc một hạt cát khác màu trong sa mạc. Như để rơi viên ngọc trong biển nước quanh hiu.

Đi tìm đi... đi tìm người mang tên *Kẻ Để Ôm* giữa dòng người đang ngược xuôi tấp nập ...

Vài nét về tác giả

Phạm Anh Tuấn (sinh năm 1994), là tác giả của hai cuốn tiểu thuyết được nhiều bạn trẻ yêu thích *Đánh Đổi* và *Bầy*. Ngoài ra còn đồng tác giả của nhiều cuốn tiểu thuyết khác như: *Gửi chút thương nhớ vào tim*, *Gửi những ngày tựa đầu vào vai nhau....*

Người lạ và dương cầm

— Kai Hoàng —

Kết thúc buổi tập luyện cho chương trình diễn âm nhạc, tôi ngồi lại một mình trên ghế sofa. Đã ngày thứ ba trôi qua mà tôi vẫn chưa thích nghi được. Những ngón tay như chống đối, phản kháng lại lý trí. Mọi người - thậm chí là chính tôi cũng không bao giờ nghĩ mình lại chơi một bản nhạc tệ đến như vậy.

Tôi nhìn hình ảnh của mình phản chiếu qua tấm gương đối diện. Một gã hốc hác vì thiếu ngủ, tóc tai bù xù, mắt thâm quầng, áo sơ mi nhăn nhúm, chiếc quần jean bạc màu và đôi giày là sự cập lạch giữa chiếc này với chiếc kia trông thật vô duyên.

Tệ thật! Nhưng đó lại là hình ảnh của tôi lúc này - một tên nhạc công nghiệp dư mới 25 tuổi. Bỗng dưng tôi thấy nhớ Dương khủng khiếp. Tôi chui vào trong rest-room, vặn nước và không có ý thức về việc mình đang rửa mặt. Nỗi nhớ vẫn không thuyên giảm. Tôi đẩy cửa vào một phòng toilet, khóa chốt và ngồi khóc một lúc thật lâu. Sau đó, mọi thứ dường như trở nên nhẹ nhõm hơn.

*

Tôi trở về căn hộ của mình ở trên tầng bốn của một chung cư khá cũ. Và dĩ nhiên, chung cư ấy không hề có thang máy. Đôi tay mệt mỏi giờ lại thêm đôi chân nặng trĩu. Ní đang dán mắt ngồi xem tivi. Khi tôi đẩy cửa bước vào, Ní quay mặt về phía tôi cười toe toét rồi lại tiếp tục xem tivi. Niềm an ủi duy nhất trong cuộc sống của tôi hiện giờ là cô con gái nhỏ năm tuổi.

- Bố xin lỗi, nhưng tối nay chúng ta sẽ lại ăn những món đơn giản nhé, bố khá mệt. Tôi uể oải nhìn quanh căn phòng bừa bộn, mặc dù căn hộ của chúng tôi khá nhỏ nhưng tôi vẫn chẳng thể nào sắp xếp cho đồ đạc thật ngăn nắp. Có lẽ đây là một việc làm khá khó khăn của bất kỳ một người cha đơn thân nào trên thế giới, trong đó có tôi.

- Ô, nhưng không phải tối nay chúng ta sẽ ăn pizza sao ạ? - Ní quay sang tôi khê hỏi.

- Pizza nào vậy? - Tôi hơi bất ngờ.

- Con không biết. Nhưng có người vừa mang pizza đến nhà mình bố ạ. Con đã mang chúng đặt trên bếp rồi.

Tôi nhanh chân xuống bếp, quả thật là hai phần pizza đang nằm trên bàn ăn. Một phần lớn cho tôi, và một phần nhỏ cho Ní. Tất cả đều đã được thanh toán đầy đủ, nhưng không để tên người mua.

Là ai vậy nhỉ? Có khi nào là một trong số những người bạn của tôi, sau khi tôi đã than phiền dạo này chẳng có đủ thời gian và tâm trí để chuẩn bị một bữa tối cho ra hồn? Nhưng không, tôi lập tức phủ nhận suy nghĩ đó. Một tờ giấy nhỏ màu trắng kẹp giữa hai hộp bánh pizza khê rơi ra và tôi biết những người bạn thân íi của tôi chẳng việc gì phải để lại một dòng chữ nắn nót trên giấy như thế. Họ có thể gửi cho tôi một tin nhắn điện thoại như những lần trước.

“Hai bố con hãy ăn uống cho đầy đủ nhé! Ký tên: Người quen xa lạ”. Những thông tin trên tờ giấy quá ít ỏi, khiến tôi chẳng thể nào đoán ra người nào đã tốt bụng tặng hai hộp bánh pizza cho một buổi tối đầy mệt mỏi. Người quen? Và xa lạ? Thật khó hiểu.

Tôi lôi Ní vào nhà tắm, cô nhóc dễ thương, lăm trò nhưng đầy phiên toái này luôn là trung tâm của mọi rắc rối và là nguyên nhân trễ nãi thời gian của tôi. Tôi nhớ lại câu nói đùa của thằng bạn thân, sau khi tôi gửi gắm cô bé đến tham gia chuyến công diễn tại Đà Nẵng gần một tuần trước đây. Hắn ra vẻ khổ sở: “Cô nhóc quậy thật, nhưng vui cậu ạ!” Chỉ bấy nhiêu thôi tôi cũng đủ hiểu, ngoài tôi ra chắc chẳng ai có đủ can đảm để quản giáo một cô bé năm tuổi nghịch như quỷ sứ này.

Sau khi tắm cho Ní xong, chúng tôi ngồi vào phòng ăn. Pizza của quán D sao, thật trùng hợp. Tôi thích ăn ở quán này cùng Dương. Cũng đã ngót nghét năm năm nay, tôi không được thưởng thức mùi vị của pizza. Nếu so với những buổi tối đầy mì gói và trứng như những ngày trước thì hôm nay quả thực là một bữa đại tiệc. Ní thỉnh thoảng vẫn nhoài người qua phía tôi để lấy vài miếng pizza khác vị, có lẽ cô nhóc muốn so sánh giữa pizza phô mai và pizza hải sản xem cái nào ngon hơn. Nhưng cuối cùng thì cô nhóc lại thích cả hai, đúng là trẻ con.

Sau khi nhai nót miếng pizza cuối cùng, Ní bất ngờ hỏi một câu rất láu lỉnh:

- Có khi nào pizza có độc không hả bố?
- Ngốc. Nếu có độc thì con đã phải chết khi chưa ăn nót miếng cuối cùng sao.

Tôi hơi lúng túng trước câu hỏi của một cô bé năm tuổi, rõ ràng là người ta có thể bỏ độc vào những chiếc bánh pizza lắm chứ. Nhưng linh cảm của tôi mách bảo, cả dòng tin nhắn vồn vện mười chữ của người quen xa lạ kia nữa, rằng người đó... thật tốt và biết rất rõ...mùi thức ăn bốc ra từ căn bếp của tôi. Một điều gì đó thật khó giải thích bằng lời và trái tim tôi cảm thấy tin tưởng với cử chỉ lịch thiệp đó.

Sau bữa ăn, tôi loay hoay dọn dẹp đồng đồ chơi mà Ní vứt bừa bãi dưới sàn nhà, tôi nhanh tay bỏ đồng quần áo cũ vào máy giặt và sắp xếp ngay ngắn những đôi giày lên kệ. Dĩ nhiên là tôi không muốn việc đi nhàm giày tiếp tục tái diễn và tâm trí lúc nào cũng sao nhãng vì những thứ không đâu. Có lẽ đây là cách tốt nhất để bình tâm và dành hẳn tâm trí cho những phím đàn.

Giờ này Ní đang dán chặt mắt vào bộ phim hoạt hình ưa thích trên tivi. Tiếng cười của Ní lấp đầy phòng khách, xem ra chẳng thể nào đàm phán với cô bé để được xem chương trình thời sự trên đài truyền hình quốc gia được rồi. đành thôi vậy, ngày mai tôi sẽ xem tin tức trên báo Tuổi Trẻ. Tôi vào phòng riêng, ngồi ngay ngắn bên cây dương cầm và cố mừng tượng lại những nốt nhạc trong đầu. Một bản nhạc cũ viết cho người tình cũ, chúng làm tôi liên tưởng đến quá khứ, có Dương.

Tôi cứ bần thần như vậy một lúc lâu, rồi mới bắt đầu đặt những ngón tay lên phím đàn. Khi tôi vừa chơi được một đoạn ngắn thì nghe tiếng Ní hỏi lớn: “Bố có nhìn thấy ma chưa ạ?”. “Bố còn không tin là trên đời này có ma nữa là...” và tôi tiếp tục với đoạn nhạc đang đánh dở, vừa đánh đàn tôi vừa suy nghĩ xem con ma sẽ có hình dáng như thế nào, có khi nào là hình của những nốt nhạc không? Nếu có chắc chúng sẽ rất dễ thương. “Bố ơi, thiên đường có đẹp không hả bố”. Lần này thì tôi phát cáu: “Ní, hãy thôi những câu hỏi ngu ngốc của con đi, để yên cho bố tập đàn”. Vài phút sau tôi không còn nghe thấy tiếng cười giòn giã của Ní nữa, có lẽ cô nhóc biết tôi đang bực nên đành im lặng.

Tôi ngồi im một lúc, những việc không suôn sẻ khiến tôi dần dần trở nên hay cáu gắt. Tôi chẳng thể nào chơi tốt bản nhạc này khi thiếu ngón đàn violin của Dương. Bản nhạc là sự kết hợp hoàn hảo của đàn piano và đàn violin. Những âm thanh như được phát ra từ thiên đàng, nức lòng hàng triệu khán giả trong thánh phòng. Và giờ thì tôi đang cố gắng độc tấu theo cách của riêng mình, không có tiếng đàn violin từ Dương.

Dòng suy nghĩ chạy cùng cơn mệt mỏi làm tôi muốn ngủ gục. Đang lơ mơ, tôi nhìn thấy Ní đứng trước cửa, trên tay cô bé cầm một bức tranh tự vẽ giờ ngang trước ngực, màu sắc được tô vội một cách bất cẩn, nhưng cũng không thể đòi hỏi gì hơn ở một cô nhóc mới năm tuổi.

- Bố hết giận chưa, con tặng bố đây.
- Bố không giận đâu, con gái. Trễ rồi, con đi ngủ đi, mai còn đi học.
- Tối nay con ngủ với bố nhé.

- Được thôi, con gái.

Tôi lên phòng khách tắt tivi, sau đó bế Ní lên giường, tôi vớ lấy một cuốn truyện cổ tích bất kì và đọc thành tiếng cho Ní nghe. Khi tiếng ngáy của Ní vang đều trong phòng, tôi biết cô bé đã ngủ. Nhìn gương mặt Ní, tôi lại nhớ đến Dương. Rõ ràng là Ní đã sao chép khuôn mặt của Dương một cách tài tình. “Bà xã của tao cũng nói Ní cười giống Dương”- tôi nhớ lại câu nói của thằng bạn thân. Và đó cũng là điều phiền toái duy nhất của tôi, trong suốt năm năm qua, tôi cứ ngày ngày nhìn ngắm khuôn mặt Ní và chẳng thể nào quên được Dương.

22 giờ 03 phút, tôi nhẹ nhàng xuống phòng ăn, khẽ bật nhỏ tiếng kèn saxophone của Kenny G, lấy bức thư Dương để lại và đọc nhiều lần.

“Có lẽ anh sẽ ghét em, sau khi đọc xong bức thư này.

Còn vài ngày nữa em sẽ tròn 20 tuổi. Đôi lúc em tự hỏi, chúng ta đã có gì khi chạm tuổi 20? Câu trả lời là không gì cả, ngoài tuổi 19 đầy dại khờ, nông nổi và sai lầm là chúng ta có Ní. Liệu rằng chúng ta có thực sự không hối tiếc khi đến tuổi trẻ trôi qua một cách lặng lẽ, hay chúng ta sẽ tìm kiếm một nơi nào đó để ẩn náu sau những xô xé của cuộc đời?

Em đã từng nói với anh về ước mơ trở thành một nhạc công chuyên nghiệp trước năm em 25 tuổi và em phải thực hiện điều đó. Nhưng em phải làm gì với tình yêu nơi anh và thiên chức của một người mẹ khi một thiên thần nhỏ vừa chào đời? Em thực sự không có sự lựa chọn. Em có quá tham lam và ích kỷ không anh nhỉ?

Đôi khi em thấy mình gốc gác nghịch, em luôn đi từ sai lầm này đến sai lầm khác.

Ngoài kia có người muốn mang em đi đấy, sau khi anh ta biết được ước mơ lưu diễn trên toàn thế giới của em. Anh ta hỏi em có đủ can đảm để từ bỏ tất cả hay không, vì cuộc sống không có nhiều cơ hội để tự do lựa chọn. Tin em đi, em đã thực sự dần vật vờ về điều ấy. Rồi một ngày, thay vì nhìn anh nhâm nhi bên tách cà phê, em hướng mắt ra phía cửa sổ và nghĩ ngợi. Thay vì nghĩ tới cảnh bé Ní sẽ đi học mẫu giáo cùng chiếc váy em tự tay may vá, em nghĩ tới buổi hòa nhạc ở một đất nước châu Âu xa xôi.

Vậy là, em quyết định mình sẽ ra đi. Giá mà anh biết em đã khóc rất nhiều về sự lựa chọn này. Em đã gạt bỏ tình yêu nơi anh, nơi em. Chỉ để một lần được chạm tới ước mơ của mình. Em không nói tình yêu của chúng ta là sai lầm, nhưng điều em ân hận là chúng ta đã chọn sai thời điểm. Và chẳng thể nào có thể khắc phục được nữa, bởi chúng đã trở thành quá khứ.

Vậy đấy, hãy cứ giận em nhiều nhất mà anh có thể. Chỉ là em xứng đáng nhận những điều ấy. Hãy chăm sóc con thật tốt, bởi lẽ Ní là mình chúng thích đáng nhất cho tình yêu của em. Tạm biệt anh và con.

- Dương, kẻ chẳng đáng nhận được sự tha thứ"

Tôi đã đọc bức thư hàng nghìn lần, và lần nào cũng cố gắng để mình không bật khóc thành tiếng. Lý do tôi luôn bật nhỏ nhạc mỗi khi đọc thư của Dương là để Ní không nghe thấy tiếng tôi nấc lên trong đêm tối. Cô bé có thể tỉnh giấc bất cứ lúc nào và nhìn thấy bộ dạng thảm thương của tôi như lần trước. “Bố sao thế?”. “Không sao cả, bố chỉ bị nấc thôi, con vào ngủ tiếp nhé.” Và tôi chỉ còn biết cách tự bào chữa như thế.

Tôi gấp thư lại, lau vội dòng nước mắt đang chực trào dâng nơi khóe mắt, đầy ứ. Tôi đã từng giận Dương ghê gớm, nhưng sau khi bình tâm lại, tôi nghĩ kẻ đáng giận nhất chính là mình. Tôi đã cướp đi tuổi trẻ của Dương một cách tàn nhẫn và khi tôi đón nhận niềm vui vì có Ní, lại là lúc Dương đang tự dần vụt với ước mơ của mình. Tôi đã không nhận ra điều đó ngay từ đầu, tôi chỉ biết tự huyễn hoặc mình bằng một hạnh phúc khi có Ní, có Dương.

Tôi trở lại phòng ngủ, ngồi bên giường nhìn con bé thật lâu, ngắm nhìn gương mặt non nớt phẳng phất đường nét của Dương. Thật may mắn bởi khi Dương ra đi, tôi vẫn còn có con bé. Nếu không có Ní, có lẽ tôi đang gặm nhấm nỗi cô đơn và mất hết niềm tin vào cuộc sống. Điều đó giải thích tại sao khi ở bên con bé, tôi luôn có cảm giác đủ đầy, như thể cả thế giới chứa đựng trong lòng bàn tay của tôi mỗi lần nắm tay Ní.

*

Tôi chở Ní đến trường, loay hoay nhét vội hộp sữa vào trong chiếc cặp nhỏ của con bé. Con bé ngày càng lớn, và rất hiểu chuyện. Chẳng khi nào Ní hỏi tôi về mẹ, sau khi nhìn thấy ánh mắt buồn bã của tôi mỗi lần nghĩ về Dương.

- Hôm qua cô giáo nói bố già hơn đây.
- Vậy à, cô còn nói gì không?
- Cô nói bố nên cạo râu đi sẽ đẹp trai hơn.
- Nói với cô giáo của con là bố cảm ơn nhé.

Đúng là dạo này tôi trông già thật. Tôi là tuýp người hay nhớ về quá khứ, một cách rõ nét. Dạo gần đây tôi lại hay nghĩ về Dương, sau khi nhận được bản nhạc hợp tấu mà chúng tôi thường bỏ hàng tiếng đồng hồ để luyện tập cùng nhau. Tất cả giờ là ký ức khó phai nhòa.

Sau khi Ní đi vào lớp học, tôi phóng xe đến buổi tập luyện. Chỉ còn bốn ngày để gạt bỏ mọi cảm xúc và hoàn thành tốt bản nhạc được giao cùng với dàn nhạc. Hôm nay quả thật là một ngày tốt, tôi đã có thể chạm đến nốt cuối cùng. Nhưng tôi vẫn ước được chìm đắm trong tiếng đàn violin của Dương, như thể tôi sẽ thắng hoa hơn nếu được hòa lẫn trong thanh âm êm dịu đó.

Khi tôi chơi bản nhạc đến lần thứ ba, tôi bỗng nghe thấy tiếng đàn violin vang lên từ một nơi nào đó, rất nhỏ. Có phải tôi đang bị ảo giác không? Hay những ám ảnh về Dương khiến tôi trở nên rối loạn nhận thức? Và nếu đúng là tiếng đàn violin đi chẳng nữa, chẳng phải tốt hơn sao? Tôi có thể tưởng tượng nó thuộc về Dương và lại chìm đắm trong thanh âm ấy như những năm về trước.

Kết thúc buổi tập luyện, tôi quay trở lại đón Ní. Trời bỗng mưa to. Con mưa nhúng những con đường của thành phố ngập nước. Tôi cố gắng chạy xuyên cơn mưa, chiếc xe máy lội nước bì bõm, cuối cùng cũng đến trường của Ní. Ní đang mặc chiếc áo mưa màu hồng đứng đợi tôi.

- Áo mưa ở đâu vậy?
- Con không biết, một cô nào đó đã tặng con.
- Người đó bố có quen không?
- Con chưa thấy cô ấy bao giờ cả.
- Thôi, lên xe đi con gái, đứng ở đây dễ cảm lạnh lắm.

Trong suốt đoạn đường về nhà, Ní chui rúc vào trong lớp áo mưa màu xám của tôi. Tôi cứ nghĩ về người phụ nữ đã vất vả đưa áo mưa đến cho Ní, cả người tặng bánh pizza cho hai bố con tôi nữa. Liệu rằng hai người ấy có khi nào là một không?

Và tại sao người ấy lại biết rõ về cuộc sống của tôi và Ní đến vậy?

*

Kết quả của trận mưa hôm đó là tôi bị cảm nhẹ, thỉnh thoảng lại ho lên vài tiếng. Thật tệ, chỉ còn vài ngày nữa sẽ đến buổi hòa nhạc, cơn ho có thể làm gián đoạn và phá hỏng một buổi tối thưởng thức âm nhạc của mọi người mất. Tôi xuống bếp pha một cốc sữa nóng và uống một vốc thuốc ho, hy vọng cơn ho sẽ thuyên giảm.

Ní đang ngồi tô màu cho bức tranh con bé tự vẽ, nhìn thấy tôi, con bé vội chìa ra một tấm hình khá cũ. “Ai đây hả bố?”. Tôi nhìn tấm hình, là Dương. Ánh mắt của Ní nhìn tôi tò mò, chờ đợi một câu trả lời. “À, đây là người bố yêu”. “Cô ấy giống hệt người tặng con áo mưa hôm trước”. Nói rồi Ní nhét tấm hình cũ vào một quyển sách mà con bé lót lên để vẽ. Lẽ nào...

Vừa lúc đó, tôi nghe có tiếng chuông cửa. Ai có thể đến vào giờ này?

- Ai đấy? - Tôi uể oải hỏi.

- Là em. Em có thể vào nhà không? - Dương bỗng dưng xuất hiện và đứng trước cửa nhà tôi.

- Em đã ở đâu trong suốt năm năm qua? - Tôi hét lên.

- Chẳng đi đâu cả, em vẫn hiện diện trong trái tim anh mà, đúng không? Còn nữa, em vừa xin một suất đánh violin cùng với anh đấy, chẳng phải anh đã từng nói anh chỉ chơi tốt bản nhạc khi có tiếng violin của em sao?

- Vậy tiếng đàn violin bữa đó là của em?

- Đúng vậy.

- Em...

- Đừng nói gì cả, trong suốt năm năm qua em đã rất cô đơn vì nhớ anh và Ní. Anh có thể ôm em một lúc được không?

Tôi ôm chầm lấy Dương, nghe trái tim gõ nhịp trên từng phím dương cầm.

Vài nét về tác giả

Kai Hoàng (sinh ngày 14/08) là tác giả của nhiều tập thơ, truyện ngắn, tùy bút...được in trên báo trung ương và báo địa phương như: Tạp chí Văn nghệ

Quân Đội, báo Áo trắng, Mực Tím, Tạp chí Văn nghệ Bà Rịa Vũng Tàu...
Ngoài ra, Kai Hoàng còn tham gia và dành nhiều giải thưởng trong các
cuộc thi viết của Waka.vn, YOLOBooks...

Gác xếp chờ

— Lê Phương Linh —

Tôi đứng từ xa nhìn khu tập thể cũ kĩ nằm im lìm trong buổi chiều muộn, lòng tôi cảm thấy hơi se lại, nhìn nó giống như người phụ nữ đã đi qua năm mươi năm mệt mỏi, nay nhìn lại bóng chiều đổ rợp trước mắt. Tôi băng qua khu chợ đã vãn dần bóng người, trên mặt đất là những rau, dưa, túi ni lông vút la liệt, rồi tôi men theo đường ống nắp đã bật tung. Trước mắt tôi giờ đây là những bậc thang xi măng, tôi cảm thấy có một điều gì đó rất linh thiêng khi chạm tay vào bờ tường vữa vụn từng mảng vừa trắng, có cái gì ép hai lá phổi của tôi lại, bóp nghẹn.

Ngồi trong nhà bác, vẫn cái cửa sắt, vẫn căn phòng rộng 25 mét vuông ấy, cái giường đơn mà Bác hay nằm, cái cửa sổ nhìn ra mái tôn màu đỏ gạch, vài chậu cây thuốc để trên bậc cửa. Tôi chỉ biết nhìn Bác rồi lại đưa mắt nhìn xa xăm, vài hạt bụi bay vào mắt bác cộm cộm khiến đôi mắt bác đỏ hoe. Bác đưa tôi chén nước trắng, rồi nói lắp bắp:

“Bác đi mua cá về nấu canh chua cho mày ăn nhé Linh. Mày trông nhà đấy. Bác quay đi vội, thấy tôi vẫn ngồi im bác nói tiếp, giọng vui hơn nhưng vẫn nghèn nghẹn: Cũng bảy năm rồi mày chưa ăn cơm với Bác nhỉ!”

“Vâng. Bác đi nhanh nhé, trời sắp mưa rồi!” - giọng Linh nghẹn ứ.

“Con nhỏ này thật là. Khóc gì mà dữ. Nín đi! Bác đi nhanh mà.”

Cánh cửa đóng lại. Tôi thấy cái liếp ngăn phòng bác với nhà hàng xóm rung lên nhè nhẹ. Tôi tự hỏi, bác có đi lâu như cái hồi xưa không, lúc tôi ba tuổi tôi đã nháo nhác vừa khóc vừa chạy khắp khu tập thể để gọi “Bác ơi”.

*

Trong khu tập thể này tôi quen hết bọn nhóc cùng lứa tôi ngày bấy giờ. Bố mẹ tôi tay trắng mà bám víu thành thị, mười tám năm chúng tôi sống ở đây cũng là mười tám năm tôi có những ngày tháng khó quên nhất.

Tôi còn nhớ khi tôi ba tuổi, ngày đó ba mẹ tôi đi làm ở xưởng dệt từ sáng sớm, tôi hay sang nhà hàng xóm chơi. Có rất nhiều nhà để cửa ngõ, và cứ thế tôi ra vào các nhà trong khu như ra vào nhà mình. Khi đó tôi thích nhất sang nhà chị Doan – chị lớn hơn tôi 2 tuổi để ngắm búp bê. Chị hay để chúng trong tủ kính và không cho

lũ trẻ con hàng xóm chúng tôi chạm vào chứ chưa nói gì đến chơi chúng. Dần dần mấy đứa nhỏ tầm tuổi tôi ghét chị lắm, chúng hay lôi tôi lên nhà anh Diên để rủ rê chơi bắn bi, còn tôi thì không có hứng thú. Chỉ cần đứng nhìn mấy con búp bê có cái váy hồng nhạt, mắt xanh biếc là tôi thấy vui vô cùng.

Một hôm, thấy tôi thích ra mặt nên chị Doan đặc ân cho tôi ôm con búp bê có cái tay lỏng tèo ấy. Chỉ cần tôi động vào là cái tay của nó rơi ra ngay lập tức, vậy nên tôi nhẹ nhàng ôm nó vào lòng, tránh làm nó đau. Chị Doan nhìn tôi một hồi rồi lẳng lặng giăng con búp bê lại, tôi nhìn cái tay của nó rớt xuống đất mà suýt khóc. Từ đó tôi không sang nhà chị nữa, thỉnh thoảng gặp chị đang cãi bà Đoán - mẹ chị ta ở chỗ bơm nước, tôi lại muốn “Oánh” cho chị ta mấy phát.

Không đến nhà chị Doan chơi thì tôi lại chạy xuống nhà Tùng - nằm ngay dưới nhà tôi. Để đến nhà Tùng tôi phải đi qua cả một dãy bếp than tổ ong dưới cái nóng nực của ngày hè cộng thêm mấy cái bếp đồ rực làm tôi thấy mình đích thị là heo quay. Tùng bằng tuổi tôi, hai đứa hay leo lên gác xép nhà hấn và ngồi nhìn bố mẹ hấn cãi nhau. Tùng chả bao giờ nói gì với tôi, hấn chỉ ngồi im nghe tôi nói rồi nhìn tôi. Vậy là tôi mặc nhiên thích cái gác xép nhà nó và thường xuyên lui tới mỗi khi có dịp. Khi thì mang cho hấn vài cái kẹo bị tôi cầm chảy cả nước, khi thì chạy trốn lên đó vì bố tôi “nổi khùng” với mẹ. Có khi nghe đám trẻ con hét “Tùng Linh là Linh Tùng !!!”, hấn chỉ cười rồi nói “Mày với tao thành thanh mai trúc mã được đấy”. Tôi chỉ đỏ mặt.

Tùng ít khi nói, càng lớn càng trầm tính. Hấn hay nhìn tôi leo lên gác xép với nụ cười hiền hiền, hiếm hoi lắm mới nói được một câu kiểu như “Bố mẹ mày cãi nhau hử?”. Tôi ừ ngon lành rồi lại cười khì, hai đứa lại ngồi lặng yên. Có một buổi chiều thấy tôi khóc, Tùng lấy ghita ra đàn một bài vui vui cho tôi nghe. Lâu dần tôi thấy mình bắt đầu ít nói, hay nghe, giống hấn. Ngày của tôi và hấn trở nên giống nhau rõ rệt. Lặng im và lắng nghe, tiếng nhí nhéo của mấy bà tầng dưới cãi nhau tranh chỗ để bếp lò, tiếng hò gánh nước của bác Tứ, nghe kĩ thì thấy cả tiếng ba tôi cãi nhau với mẹ tôi. Ở trên gác xép có cửa sổ luôn đóng im ỉm ấy, chúng tôi được thoải mái cười, khóc, nói chuyện, trêu chọc, không ai biết chúng tôi ở đâu và tôi thích điều đó.

Bỗng một ngày, khi đang ngồi trên gác xép, Tùng nói với tôi:

“Diên học cùng lớp với mày à?”

Tôi chỉ “Ừ”. Diên ở cạnh nhà tôi, mẹ Diên làm công nhân may trong nhà máy, bố Diên là ai không ai dám chắc. Chỉ nghe người ta kháo nhau về ông đầu hói tróc lóc hay đến nhà Diên khi Diên còn nhỏ. Tôi cũng không quan tâm về chuyện bố Diên là ai. Có thể ở trường Diên bị trêu ghẹo, nhưng ở khu tập thể này thì chẳng ai

làm vậy.

“Nhỏ đó học giỏi lắm nhỉ?”

“Phải” - tôi đáp tinh bơ, nhưng trong lòng có chút chạnh lòng.

Có một hôm trời mưa như trút, cả trường nháo nhác vì cái cây bàng già trước cổng bị gió quật đổ. Tôi chạy theo cái bóng của Tùng, ướt lướt thướt dưới mưa, tay hần cầm chiếc áo mưa mỏng dính. Tôi cố đi thật nhanh để bắt kịp nhưng hần đang đuổi theo Diên. Thế rồi bóng hần cũng mờ dần rồi biến mất.

Đêm hôm Trung thu, trăng sáng đẹp quá nên hai đứa rời khỏi gác xép, xuống sân ngồi ngắm trăng cùng lũ trẻ con hàng xóm. Tùng nói:

“Nhỏ Diên ấy hay bị bắt nạt lắm phải không?”

“Ừa. Bộ ông định làm gì?” - tôi hỏi nhỏ.

“Chả biết!”

“Trăng mười sáu đẹp nhỉ!”

“Ừ. Đẹp. Diên cũng ...” - Nói đến đây hần bỗng lặng im. Tôi cũng chỉ biết lặng im ngắm trăng.

Tôi nhớ, cách mấy ngày sau đêm hôm ấy, tôi nghe bọn lớp tôi kháo nhau vụ đánh lộn với lớp Tùng, hỏi ra là vì mấy đứa lớp tôi trêu cái Diên, làm nó khóc. Rồi cái ngày tôi thấy Tùng và Diên đi cùng nhau lên gác xép tôi đã biết mình không còn lên đó được nữa. Khi ba mẹ tôi cãi nhau, tôi chỉ chạy sang nhà bác ngủ một mạch, bất kể ngày hay đêm. Kệ đời.

Năm đó tôi mười bảy tuổi. Trăng đêm rằm vẫn sáng nhưng chẳng còn đẹp vẹn nguyên như hồi tôi còn mười sáu.

Bác tôi về, tiếng dép loẹt quẹt ngoài hành lang vang lên đều đặn làm tôi trào nước mắt. Tôi chợt tự hỏi, chẳng lẽ bác cứ đi về một mình trong suốt bốn mươi năm qua sao. Có lúc tôi hỏi sao bác không làm như họ, những người phụ nữ đơn thân với những đứa con không cần cha, giống như mẹ Diên, sao không có thử một lần để có chút an ủi tuổi già. Bác chỉ nói đấy là ông trời định. Có lẽ đúng, tất cả là do ông trời.

Bác bước vào nhà và thấy tôi đang ngồi trên giường, tay còn mân mê bức tranh cát mà tôi tặng bác hồi tôi tròn mười tám tuổi - khi nhà tôi chuẩn bị chuyển nhà.

Đêm đó bác vuốt tóc tôi, bác bảo tóc tôi giờ khô và cứng, không như khi tôi còn bé.

Tôi hỏi bác về Tùng, Doan và Diên.

“Năm nhà mày đi khỏi đây, Tùng nó hay sang thăm bác, nó hay hỏi “Cái Linh có về không?”, bác bảo không, thế là nó về. Nó học đại học được một năm rồi bỏ, khi nó chuẩn bị nhập ngũ, nó đưa cho bác một bức thư bảo gửi cho mày. Sau hai năm thì Tùng nó về vì bố nó bệnh nặng. Năm đó một năm sau thì Tùng cưới cái Diên, mẹ nó sắm một căn hộ ở khu chung cư cho hai đứa nó ở.”

Nói đến đây bác nhìn tôi, có chút buồn bã. Tôi đứng dậy buông màn, tắt đèn rồi nằm xuống cạnh bác. Màn đêm ngập kín căn phòng, khoả lấp mọi khoảng trống trong kí ức.

Mưa lại trút xuống, nước chảy theo những phiến lá bóng lẩy, lấp loá dưới ánh đèn. Bác còn nói nhiều lắm, bác có nhắc đến Doan, cô ấy cũng lấy chồng ngay sau khi tốt nghiệp cao đẳng sư phạm, cuộc sống của cô cũng không mấy bình yên, mẹ cô hay than thở “Chồng nó đánh nó dữ lắm.”

Mưa làm ướt đêm. Khu tập thể rơi vào khoảng không tĩnh lặng, chỉ còn tiếng mưa kéo dài những cuộc đời cư ngụ trong nó. Dài đằng đằng.

“Tầm này năm ngoái, cái Diên bỏ thằng Tùng rồi đi nước ngoài. Hôm Trung thu, thằng Tùng nó dắt con gái nó về đây chơi. Hai bố con nó cứ ôm nhau ngủ trên gác xép đến trưa mới dậy. Bà Tuy bảo cứ kệ chúng nó thế rồi mọi chuyện sẽ qua.”

Câu chuyện xuyên dài suốt đêm.

“Sao con không khóc đi cho nhẹ bớt?” - tiếng bác vang lên bị nuốt nghẹn vào đêm.

*

“... Tùng cứ nghĩ Linh chẳng bao giờ đi mà không nói lời tạm biệt. Vậy mà Linh đi thật, không nói với Tùng. Đêm nay trung thu, trăng sáng lắm.”

Tùng nhớ lần trăng sáng cuối cùng có Linh ở đây, Tùng dắt Linh đi rước đèn, Linh bị thụt chân xuống cái cống mất nắp, khóc suốt cả đường về. Tùng bảo công Linh cũng không chịu thế là Tùng cầu, đi về trước. Ngồi từ gác xép Tùng thấy

Linh đi về, lúc đó cũng mười tám tuổi rồi mà Linh như con nít vậy, vừa đi vừa khóc. Đó cũng là lần đầu tiên Tùng mở cửa sổ gác xép. Nhiều khi Tùng tự hỏi, có phải vì đêm rằm đó mà Linh quyết định đi mà không nói với Tùng. Có phải thế không?

Không có Linh gác xép buồn lắm. Về thì qua an ủi nó đi. Nó nhớ cô chủ của nó lắm. Cậu chủ của nó cũng vậy...”

Tôi chào tạm biệt bác, vác balô đi. Bền xe đông đúc. Nắng đỏ dài trên mặt đường xi măng, nóng rực. Xe lướt qua khu tập thể. Tiếng người trong đó đông cứng lại, vỡ vụn trong không trung, nó gieo lên tôi màu kí ức đã nhạt.

Căn gác xép ấy có còn nhớ ngày tôi và hân ngồi im lặng và lắng nghe. Chắc gác xép có nghe thấy tiếng những con tim bắt cùng một nhịp điệu, nhưng lại đồng lõa với thời gian và ông trời, im lặng đến tận cùng. Có khi nào cậu đợi tôi về bằng vô vọng?

Tôi hốt hoảng, khoảng trống bảy năm qua liệu có được lấp đầy khi tôi thấy cậu ấy trong căn gác xép nhỏ bé của chúng tôi.

Chia sẻ của tác giả về truyện ngắn

Tôi viết truyện ngắn này trong những ngày lang thang trong khu tập thể cũ và nhớ về tuổi thơ của mình. Bên cạnh những kí ức đã phai nhạt, cũng có những điều tột tể, đau buồn tôi không quên khi còn ở trong những căn nhà cũ kĩ này. Con người vẫn ở đây và được bao phủ bởi lớp muện phiền, nhưng tôi không thể chạm vào để xem sâu thẳm của nó là gì.

Những ngày gió ở Wellington

— Nguyên Nguyên —

Và mọi chuyện sẽ qua hết thôi, tất cả sẽ qua đi, để khi đó chúng ta sẵn sàng trở về điểm xuất phát và... bắt đầu lại!

Tôi đặt chân đến Wellington vào một buổi chiều gió lộng, ta cứ thử tưởng tượng nếu như ta đứng trước vịnh Scorching và giang rộng hai tay ra thì những cơn gió sẽ cuốn chúng ta tới một cánh đồng hoa lưu ly bất tận nào đó. Những cơn gió là đặc sản của Wellington, một trong những nét đặc trưng, độc đáo, riêng biệt mà không một nơi nào trên thế giới này có được. Ấy vậy nên người ta mới đặt cho thành phố này một cái tên rất mỹ miều: “Windy City” hay còn gọi là thành phố của những cơn gió.

Một nhà thơ nổi tiếng xứ sở Kiwi tên là Bill Manhire, đã từng có một câu thơ rất nổi tiếng: *“Tôi sống ở bên rìa thế giới, như tất cả mọi người khác”*. Câu thơ đó sau này được khắc nổi trên tấm bia đặt ở bến cảng đô thành Wellington. Thế mới nói Wellington đặc biệt đến như thế nào!

Tôi tới Wellington với danh nghĩa là đi du lịch đó đây, nhưng thực chất đó là một cuộc trốn chạy những nỗi đau, những yêu thương vụn vỡ... sau một cuộc tình!

1. Một tháng trước...

“Em đã từng nói tên anh có ý nghĩa gì nhỉ?” Phong hỏi tôi khi chúng tôi đang phiêu du cùng những cơn gió lạnh ngắt của tiết trời đầu đông Hà Nội trên con đường Phan Đình Phùng quen thuộc.

“Tên anh là Du Phong, Du có nghĩa là phiêu du, lãng du còn Phong có nghĩa là gió, vậy tên anh có nghĩa là những cơn gió lãng du. Khi đó Phong chỉ khẽ cười, rồi anh chợt lặng im, nụ cười chợt tắt lịm trên đôi môi ấm áp đó, đôi mắt anh cứ hướng về một phía chân trời xa xăm.

“Vậy những cơn gió có bao giờ dừng chân lại ở một chân trời nào đó không?” Anh lại hỏi.

Tôi lặng im, một cảm giác gì đó giống như sự lo âu chợt ủa về trong tâm trí tôi.

“Những cơn gió đâu có bao giờ dừng chân lại ở một chỗ, gió luôn vô định, gió sẽ

bay đi khi cảm thấy chán nản, bay đi để tìm tới những điều mới mẻ hơn”

Anh đã nói với tôi như vậy đó, anh không dừng lại ở bên tôi, cùng những cơn gió vi vu trên phố phường Hà Nội. Anh bỏ tôi lại với khoảng trời ướm át đậm nỗi cô đơn đó để tới một chân trời mới. Đó là thành phố Chicago của nước Mỹ hoa lệ!

Tôi có hỏi anh:

“Liệu những cơn gió đi lạc có biết đường trở lại?”

Tôi hỏi anh câu đó, bởi trong lòng tôi vẫn luôn nhen nhóm những hy vọng rằng, một ngày nào đó anh sẽ trở về bên. Nhưng khi đó anh chỉ lặng im thôi, anh chìm trong lặng im vô định, còn tôi đắm mình trong những giọt lệ lăn dài trên má, mặn chát và đắng cay vô cùng. Cuộc tình 5 năm qua đi chỉ vì những lý do vẩn vơ vô cùng!

Tôi sẽ phải làm sao để một mình chống chọi với nỗi cô đơn trong mùa đông băng giá này đây. Tôi hận anh lắm, nhưng càng hận cái cảm giác yêu thương trước kia lại giống như một lưỡi dao sắc lẹm vô tình cứa vào trái tim yếu mềm của tôi.

Tôi vẫn đi làm ở công ty, công việc của tôi có thể giúp tôi thỏa mãn cái đam mê vẽ vời của bản thân mình, công việc của tôi là vẽ bìa sách cho một công ty phát hành, in ấn. Tôi yêu thích công việc này lắm, nhưng giờ đây với tâm trạng này, tôi chẳng thể đam mê được cái gì nữa. Nhiều lúc, tôi chỉ muốn biến mất khỏi thế gian này! Khi ấy tôi sẽ tới một thế giới vô định, không lạnh lẽo, không cô đơn, không nhớ mong, không còn một khái niệm thương yêu nào nữa!

Tôi thoát khỏi những điều vẩn vơ để về với thực tại, khi cô bạn đồng nghiệp, cũng là bạn thân của tôi - Lam Anh bước vào phòng và đặt phịch những mẫu vẽ bìa của mấy cuốn sách sắp phát hành của công ty trong tháng tới.

- Sao tự dưng trả lại cái đồng này vậy? Tôi hỏi Lam Anh.

- Thiếu sự độc đáo, sáng tạo và khác biệt trong những thứ cậu vẽ, sếp nhờ tớ chuyển lời tới cậu như vậy đó.

Tôi thở dài đầy ngao ngán:

- Vậy tớ sẽ phải làm lại sao?

- Sếp nói nếu cậu không làm được thì chuyển qua cho người khác?

- Vậy thì chuyển mau đi, tớ mệt mỏi lắm rồi!

Lam Anh không cảm thấy mấy ngạc nhiên trước thái độ của tôi.

- Cậu mệt mỏi thật sao?

- Ừm...!

- Vẫn là chuyện về Phong à?

Tôi im lặng!

- Hấn ta bay qua Chicago hơn hai tuần nay rồi còn gì?

- Tớ biết mà!

- Tớ nghĩ cậu nên xin nghỉ phép đi?

- Ừm.

- Rồi đi đâu đó chẳng hạn, để giải khuây!

- Cậu bày cho tớ đi Lam Anh?

- Cậu muốn thật chứ?

- Thế cậu nghĩ tớ đùa cậu à, tớ cũng đang muốn đi đâu đó!

- Vậy thì cậu soạn thảo đơn xin phép rồi gửi qua cho tớ, tớ sẽ xin phép cho cậu thêm thời gian để hoàn thành bản vẽ.

- Vẫn phải vẽ lại sao? Tôi thở dài chán nản.

- Nếu như muốn đi chơi! Lam Anh cười toe toét.

Lam Anh đi ra tới cửa và quay lại hỏi:

- Cậu muốn đi đâu?

- Wellington đi! Tôi khẽ cười.

Tôi nghĩ mình sẽ bắt đầu một cuộc trốn chạy từ đó, với những hy vọng mong manh vô cùng, hy vọng để tôi có thể quên đi và bắt đầu lại!

*

Trước ngày tới Wellington, tôi gửi cho Nick một email để nhắn với cậu ấy rằng,

tôi sẽ tới Wellington vào tuần tới. Cậu ấy nói sẽ đón tôi ở sân bay quốc tế.

Nick là cậu bạn thân thời niên thiếu của tôi, một cậu bạn mà tôi phải mất hàng giờ mới có thể kể hết những điều vô cùng đặc biệt về cậu ấy. Ba của Nick là người Việt Nam, còn mẹ cậu ấy là người New Zealand gốc Anh. Cậu ấy đã từng kể cho tôi nghe về mối tình của ba mẹ cậu. Ba Nick sang Wellington du học, rồi quen mẹ Nick - một cô nàng tóc vàng, mắt xanh, xinh đẹp và quyến rũ. Hai người gặp nhau, rồi yêu nhau trong những tháng ngày đẹp đẽ ở Wellington. Sau khi ra trường họ cưới nhau và quay về Việt Nam sinh sống. Nick sinh ra và lớn lên ở Việt Nam nên cậu ấy nói tiếng Việt chuẩn tới từng âm tiết luôn.

Tới năm Nick và tôi cùng lên lớp 11, ba mẹ Nick chia tay, vậy là kết thúc một mối tình đẹp như mơ mà Nick thường nói với tôi. Sau khi ba mẹ cậu ấy chia tay, cậu ấy theo mẹ trở về Wellington sinh sống. Nick đã rất buồn vì điều đó, khi gia đình cậu xảy ra chuyện, cậu đắm mình trong những tháng ngày buồn chán. Những lúc đó tôi đã ở bên Nick, vì tôi là bạn thân cậu ấy, tôi không thể để cậu ấy đắm mình trong những điều đó mãi, tôi dặn lòng mình phải giúp đỡ cậu ấy.

Mùa hè năm chúng tôi học lớp 11, Nick về Wellington, tôi biết cậu ấy không nỡ rời xa nơi này, nhưng mọi chuyện xảy ra trong cuộc sống, đôi lúc ta chẳng thể làm gì để thay đổi nó mà ta chỉ biết đứng đó và đón chờ nó thôi.

Ngày chia xa, tôi đã nắm chặt tay Nick và nói rằng: *“Rồi mọi chuyện sẽ qua hết thôi mà, gắng lên Nick”*. Và tôi tin chắc rằng cậu ấy sẽ làm được. Sang bên đó, chúng tôi vẫn thường xuyên liên lạc với nhau qua Facebook, qua Email. Cậu ấy vẫn có thể hàng ngày theo dõi cuộc sống của tôi và tôi cũng vậy!

2. Wellington - tháng 12!

Wellington chào đón tôi bằng những cơn gió, khi bước xuống sân bay một cảm giác nóng nung nhưng dễ chịu vô cùng phả vào trong người tôi. Tôi vội vàng cởi ngay chiếc áo khoác dành cho những ngày đông lạnh giá ở Hà Nội, bởi tới Wellington thì tôi không cần tới nó nữa, vì Wellington đang là những ngày mùa hè oi ả. Sở dĩ có điều trái ngược về thời tiết như vậy cũng không có gì quá lạ, vì đất nước New Zealand nằm ở bán cầu Nam, nên mùa hè sẽ bắt đầu từ tháng 12 cho tới tháng 2 năm sau. Còn mùa đông sẽ bắt đầu từ tháng 6 đến tháng 8!

Wellington là thủ đô của nước New Zealand - nó còn được mệnh danh là thủ đô nhỏ bé tuyệt vời nhất thế giới (Lonely Planet). Wellington đứng một mình kiêu hãnh giữa đại dương, náu mình nơi rìa Nam của đảo Bắc New Zealand, soi bóng mình bên vịnh biển trong xanh quanh năm đầy ắp nắng vàng. Những điều tôi thấy còn tuyệt vời hơn cả những gì mà Nick thường kể cho tôi về mảnh đất nơi cậu ấy

sống!

Nick tới đón tôi ở sân bay, từ phía xa tôi đã nhận ra Nick giữa dòng người đông đúc rồi. Một chàng trai mang vẻ đẹp hòa quyện giữa nét dịu dàng của châu Á và nét quyến rũ của châu Âu với mái tóc đen, nhưng đôi mắt lại có màu xanh như nước biển vịnh Scorching.

- Trông cô bạn thân yêu của tôi khác quá? Nick cười nói.
- Khác gì cơ chứ? Khác ở điểm nào? Haha. Tôi cười lớn.
- Thì cao ráo hơn, trắng trẻo hơn, xinh xắn hơn!
- Thế chẳng khác gì cậu bảo tớ ngày xưa lùn tịt, đen thui và xấu xí sao!
- Haha... Còn tính cách cậu thì chẳng khác gì, vẫn đánh đá như ngày xưa.

Rồi tôi quay lại nhìn Nick với ánh mắt đăm đũa

- Sao nhìn tớ ghê vậy? Mặt tớ có nhỏ sao? Tớ nhớ là trước khi đi đã soi gương rất kỹ ở nhà rồi mà?
- Thì mấy khi đứng trước mặt mỹ nam, phải tranh thủ ngắm tý chứ. Haha!
- Lên xe mau đi cô nương, chắc mẹ tớ cũng đang đợi chúng ta ở nhà đó!

Tôi vui vẻ lên xe.

Chiếc xe vòng vèo qua mấy khu phố đông người, ngôi nhà gỗ khá lớn của Nick hiện ra dưới mấy bụi cây lòa xòa, điều đặc biệt là chúng ta có thể đứng đó và ngắm ra biển Kapiti xanh ngắt.

Bác Jenna niềm nở đón chúng tôi ở khoảng sân vườn trước nhà. Bác vẫn xinh đẹp như ngày xưa.

- Chào con, Đan! Rồi bác ôm tôi vào lòng.
- Trông bác vẫn xinh đẹp và quyến rũ như ngày nào, bác truyền lại cho con tý bí quyết chăm sóc sắc đẹp vớ i. Tôi cười nói!

Bác Jenna khẽ cốc vào đầu tôi.

- Con bé này chỉ khéo nịnh nọt người ta thôi à. Mau vào nhà rửa mặt thay đồ đi, bác đã dặn thằng Nick dọn dẹp phòng trên gác cho con rồi, con muốn ở bao lâu

cũng được.

- Con cảm ơn bác nhiều, chắc con lại phải là m phiền bác mấy tuần rồi!

- Làm phiền bác cả năm cũng được - Bác khẽ cười - Con mau vào nhà rửa mặt đi, chúng ta còn nhiều chuyện để nói về Việt Nam lắm đó, con biết bác xa Việt Nam cũng gần bốn năm nay rồi còn gì!

Tôi gật đầu và theo bác đi vào trong nhà!

Bữa tối ngày hôm đó, bác Jenna nấu cho tôi những món ăn đặc trưng của người New Zealand, rồi cả những món ăn truyền thống của Việt Nam nữa. Cái cảm giác ấm áp của bữa ăn gia đình chợt ùa về trong tâm trí tôi, tôi cứ ngỡ rằng mình đã đánh mất nó từ rất lâu rồi. Chuyện gia đình tôi chẳng mấy vui vẻ gì, cứ mỗi lần nhắc tới lại thấy phiền lòng thôi. Nhà có bốn người nhưng có bao giờ gia đình tôi họp mặt đông đủ và cùng nhau ăn bữa cơm gia đình đâu. Ba thì đi công tác triền miên, mẹ là nhà báo nên công việc cũng không cho phép mẹ có thời gian ở nhà cùng tôi. Bữa ăn gia đình thường chỉ có tôi và ngoại, ngoại tôi năm nay cũng đã hơn 70 tuổi rồi, đôi mắt ngoại lúc nào cũng phảng phất những nỗi buồn vô định. Nhiều lúc ngoại nói với tôi rằng ngoại muốn về quê lắm, về với các cậu các dì trên Hòa Bình, ở đó tuy cuộc sống khó khăn nhưng ít nhất nó còn tồn tại cái cảm giác yêu thương thân thuộc, ấm áp đượm tình người khi ta ở bên những người thân yêu. Nhưng ngoại nói, chỉ là nói cho vui thôi: “Bà mà về trên đó thì con ở với ai?” Những lúc đó, tôi chỉ biết ôm chầm lấy ngoại rồi khóc nức nở như một đứa con nít vậy, ngoại thương tôi nhiều lắm, mặc dù tôi cũng đã 22 tuổi rồi. Ngoại nói, ở cái tuổi này dưới quê thì đã con cháu đầy nhà rồi, nhưng đối với những đứa con gái sinh ra và lớn lên nơi thành thị như tôi thì ở cái tuổi này chúng tôi chưa thực sự đủ chín chắn để đương đầu với cuộc sống và tự chăm sóc cho bản thân mình. Chính vì vậy, từ nhỏ ngoại luôn bên cạnh tôi, chăm sóc cho tôi, lo lắng cho tôi những khi tôi ốm đau, thời gian bên mẹ tôi không nhiều bằng thời gian tôi ở bên cậu ngoại, ba mẹ chỉ chu cấp cho tôi những thứ vật chất hào nhoáng bên ngoài, nhưng cái tôi cần đó là tình cảm, những yêu thương chân thành hơn hẳn những thứ vô tri xa hoa đó!

Ăn cơm tối xong, bác Jenna sang bên nhà hàng xóm để tham gia hội gì đó chỉ dành cho những người phụ nữ cô độc, tôi ngó ý xin đi cùng, nhưng bác không cho.

- Bác cho con đi theo được không?

- Con muốn biến mình thành bà già cô đơn như ta sao? Nó không hợp với những cô gái trẻ trung, xinh xắn như con đâu! Bác cười!

Rồi tôi cũng cười!

- Nick nó có thể dẫn con đi dạo trên bờ biển!

- Chắc thú vị lắm ha!

Tôi liếc mắt sang Nick và cười!

Tối hôm đó, Nick cùng tôi đi dạo trên bờ biển, những cơn gió biển thổi mạnh hơn bất cứ nơi nào trên đất nước này, thỉnh thoảng do hoảng quá nên tôi cứ phải bám lấy cánh tay vững chắc của Nick.

- Bỗng dưng cậu xuất hiện ở đây, trong mùa hè ở Wellington, tớ thấy hơi lạ? Nick cười hỏi!

- Thì cậu cũng biết rồi còn gì!

- Chuyện về Du Phong sao?

Tôi gật đầu, rồi đưa mắt về những vì sao lấp lánh trên bầu trời thăm thẳm ra về nghĩ ngợi.

- Anh ta có nói khi nào anh ta trở về không?

- Tớ cũng chẳng rõ nữa, dù gì thì mọi chuyện cũng chấm hết rồi mà, tớ không muốn nghĩ nhiều về nó nữa đâu - Tôi đáp lại với giọng điệu buồn rầu.

- Cậu vẫn yêu Phong đúng không?

- Có thể!

...

- Nhưng tớ nghĩ rằng mình phải cố quên cậu ấy đi thôi.

Nick chỉ cười!

*

Trời đã về khuya, những cơn gió vẫn vi vu thổi ngược từ biển vào thành phố. Tôi vẫn không thể nào ngủ được, tôi châm một điếu thuốc lá rồi ngồi bên ban công lặng lẽ hút. Tôi biết thuốc lá rất có hại, nhưng tôi không quan tâm kệ, vì mỗi lần căng thẳng hình như thuốc lá giúp tôi tỉnh táo hơn thì phải.

Đan đã đến thăm thành phố nơi tôi sống, sau 4 năm tôi rời xa Hà Nội. Cậu ấy vẫn vậy, vẫn vui tươi hồn nhiên như ngày nào. Những kỷ ức trong năm tháng

ở bên Đan chợt ủa về trong tôi rõ nét vô cùng, một cô gái suốt ngày lơ đãng theo tôi đòi hết cái này đến cái nọ, một cô gái đã giúp tôi vượt qua những năm tháng khổ đau nhất của cuộc đời.

Tôi biết Đan đến Wellington để trốn chạy những nỗi đau, khi trải qua một mối tình. Cậu ấy luôn gìn giữ và hy vọng vào nó, để rồi giờ đây nó vỡ tan như những mảnh thủy tinh sắc lẹm, gây cho cậu ấy những cảm giác đốn đau khôn cùng.

Cậu ấy đã từng giúp tôi vượt qua những năm tháng buồn đau đó, và giờ đây tôi sẽ làm lại điều tương tự, tôi sẽ phải giúp Đan tạm quên đi mọi chuyện. Đó không bao giờ là một sự trả ơn hay đền đáp, vì chúng tôi là bạn, và vì... tôi thích Đan!

3. Những ngày gió ở Wellington...!

Những ngày ở Wellington, Nick dẫn tôi đi thăm thú mọi nơi trong thành phố nhỏ bé nhưng xinh đẹp tuyệt trần này. Wellington như một nàng tiên nữ, soi bóng mình trong chiếc gương xanh ngắt của biển cả!

Chúng tôi cùng nhau đi thăm thú, dạo chơi trên những con đường lát gạch đỏ theo kiến trúc phương Tây chạy dài trên những tuyến phố, với những ngôi nhà mang đậm lối kiến trúc kiểu Anh trông rất cổ kính.

Rồi chúng ta còn phải kể đến không khí náo nhiệt với vô số các quán bar và quán cà phê chạy dọc theo các tuyến phố, nhưng có lẽ đông đúc nhất vẫn là Courtenay Place.

Vào những chiều mưa mùa hạ bất chợt, tôi và Nick lại nấu mình trong một quán cà phê mang phong cách Ý và cùng nhau thưởng thức những ly cappuccino ấm áp ngọt ngào!

Thỉnh thoảng Nick còn cho tôi thử những cảm giác phiêu lưu và mạo hiểm một chút như bơi thuyền trên vịnh biển Scorching, hay leo lên đỉnh núi Victoria để đắm mình cùng những cơn gió và ngắm toàn bộ quang cảnh của Wellington về đêm!

Rồi chúng tôi còn thăm thú nhiều nơi khác thú vị nữa như Bảo tàng nổi tiếng Tepapa trên tuyến phố Cable, khu phố mua sắm sầm uất Cuba Mall...

...

“Cậu có biết tớ thích gì nhất ở Wellington không Nick?” Tôi hỏi Nick khi chúng tôi đang ngắm cảnh đêm trên đỉnh núi Victoria. “Chắc là những cơn gió rồi!”

“Những cơn gió ở đây rất thú vị, chứ chẳng như ở Hà Nội”

“Ở Hà Nội lúc này đang là mùa đông, những cơn gió lạnh buốt thì ai mà thích nổi cơ chứ” Nick cười!

“Cậu có bạn gái chưa Nick?”

“Sao cậu hỏi lạ thế?” Nick ngạc nhiên!

“Thì đẹp trai như cậu phải چرا được một cô nàng nào đó chứ, một cô nàng gốc Ấn với đôi mắt hút hồn hay một cô nàng cá tính người Mỹ chẳng hạn”

“Ờ thì cũng có, nhưng chia tay rồi” Nick vu vơ đáp!

“Vậy khi chia tay cậu có cảm giác như thế nào?”

“Buồn buồn một chút thôi, nhưng sau đó sẽ quên đi ngay, đại khái như vậy”.

“Phải chẳng con trai đều như thế”

“Có thể”

Tôi lặng im không nói gì nữa!

Phải chăng sau khi kết thúc một cuộc tình, người con gái luôn là người đau khổ nhất?

Phải chăng mỗi người con gái đều mang trong mình một trái tim yếu mềm? Một trái tim luôn khao khát những yêu thương từ chàng trai mà người con gái ấy luôn nghĩ rằng, chàng trai đó là định mệnh của cuộc đời mình, rồi người con gái ấy đem hết những yêu thương thầm kín đó trao cho chàng trai, nhưng người con trai lại vô tâm và bất chợt làm rơi nó.

*

Đan vẫn chẳng thể nào quên được những hình ảnh, những kỷ ức về chàng trai đó, chàng trai mà cậu đã từng yêu! Giờ đây cái cảm giác yêu thương đó trong cậu vẫn le lói, phải chăng là những hy vọng. Còn tôi thì mãi đóng vai là một kẻ ngốc chẳng hiểu biết gì về tình yêu, cũng như người con gái mà bao năm qua tôi vẫn chờ đợi. Tôi trách mình không đủ can đảm để nói với Đan, tôi như chơi vơi, vô định trong khoảng trời của cậu, mà chẳng bao giờ có thể hiểu nổi hai chữ yêu thương!

Vào ngày chủ nhật, Nick rủ tôi đi tham gia những buổi offline với nhóm bạn học đại học của cậu ấy. Địa điểm của những bữa tiệc đó luôn là một đoạn bờ biển khá hẻo lánh, cách xa trung tâm thành phố. Nick nói với tôi rằng, ở đó chúng ta có thể hò hét mà chẳng làm phiền ai!

Ban đầu tôi cũng định từ chối Nick, nhưng ngẫm lại ở nhà một mình cũng hơi sợ, nên tôi đành miễn cưỡng đi.

Nick giới thiệu tôi với những người bạn của cậu ấy, tôi vui vẻ làm quen với họ. Lúc đầu Nick còn định giới thiệu tôi với danh nghĩa là bạn gái mới quen của cậu, tôi đã dập tắt ngay cái ý nghĩ đó của Nick và khi tới đây tôi nghĩ thầm mình đã làm một việc vô cùng đúng đắn, vì khi tôi quàng tay Nick, mấy cô nàng tóc vàng trong nhóm cứ nhìn tôi với ánh mắt hằn học.

Chúng tôi đốt lửa trại, rồi cùng nhau thưởng thức những món đồ nướng ngon tuyệt và cả những cốc bia tươi mát lạnh nữa. Tôi cũng phát hiện ra một điều là suốt bữa tiệc có một anh chàng tóc vàng người Mỹ tên Mike cứ nhìn tôi với một ánh mắt khác lạ, điều đó khiến tôi hơi khó chịu đôi chút, mặc dù anh ta trông rất đẹp trai nhưng tôi vẫn sợ!

Bỗng dưng mấy cô nàng tóc vàng kéo Nick ra một chỗ khác, một chỗ rất riêng tư và lúc đó tôi hoang mang lắm, cảm giác đó giống như thể mình vừa mất đi một thân hộ mệnh vậy.

Diễn biến tiếp theo của câu chuyện là anh chàng tóc vàng đó lần la lại gần tôi bắt chuyện. Người anh ta nồng nặc mùi bia.

- Một cô gái xinh đẹp như em sao lại ngồi đây?

Tôi chỉ cười!

- Em tên gì vậy?

- Tôi tên Đan.

- Mike, rất hân hạnh được làm quen với em. Hắn ta nói rồi chìa tay ra bắt lấy tay tôi.

- Rất hân hạnh. Tôi đáp lại!

- Anh làm việc ở Wellington, em tới đây làm gì?

- Tôi tới đây du lịch thôi!

- Vậy hả?

- Ừm.

- Em đã đi được nhiều nơi chưa?

- Cũng mới vài chỗ thôi. Tôi giả bộ cười!

- Nếu ngày mai em rảnh, anh rất sẵn lòng đưa em đi thăm thú một số nơi rất thú vị, rồi chúng ta có thể đi xem phim, xem ca nhạc. Anh ta vừa nói vừa tiến sát lại gần tôi, khiến tôi cảm thấy ngọt ngào kinh khủng.

- Em có một đôi mắt rất đẹp. Bất giác anh ta nắm lấy tay tôi.

Tôi gần như chết lặng, tôi vùng vằng thoát khỏi bàn tay đang nắm chặt của anh ta.

- Nick!

Tôi kêu lên khi thấy cái dáng người cao lêu nghêu của Nick. Còn anh chàng tóc vàng cũng buông tay tôi ra.

Nick quay lại.

- Tớ tìm cậu này giờ.

Tôi chạy sang chỗ Nick, rồi tôi thì thầm vào tai cậu: “Nếu cậu không đưa tớ về nhà ngay, thì tớ thề là sẽ giết cậu đấy”.

Nick nghe xong, bật cười ha hả!

Rồi sau đó, Nick cũng chào tạm biệt mấy người bạn của cậu ấy, những cô nàng tóc vàng tỏ ra chán nản vô cùng.

- Nick, cậu không cảm thấy xấu hổ khi cậu đi cùng mấy ả tóc vàng, còn tớ thì suýt bị ...

- Bị gì?

- Cậu còn hỏi sao?

- Mike luôn thế mà, cứ mỗi lần hắn nhìn thấy một cô nàng khác lạ nào là lại bày trò tán tỉnh ngay.

- Anh ta nắm tay tớ .

- Chỉ là một cái nắm tay của một chàng trai thôi mà, như thế này có khác gì không? Nói rồi Nick nắm lấy tay tôi.

Tôi khẽ bói rồi.

- Có thấy khác gì không? Nick hỏi lại.

Tôi thì im bật.

Thực ra là tôi cũng cảm thấy mình hơi thái quá, nhưng lúc anh ta nắm tay tôi... tôi thực sự rất sợ mà.

- Cậu có thể đừng nắm tay tớ chặt như vậy không? Tôi cười.

Nick ngưng ngưng vội buông ra ngay.

- Tớ... xin lỗi.

- Cảm ơn cậu nha Nick.

- Vì cái gì?

- Vì đã đưa tớ ra khỏi chỗ quái quỷ đó.

Tôi cười toe toét.

Nick cũng vậy!

Tôi vẫn nhớ lúc Nick còn ở Việt Nam, cậu ấy rất nhiều lần giải thoát cho tôi khỏi những phi vụ rắc rối mà tôi gặp phải. Lần nào cậu ấy cũng có mặt kịp thời để giải thoát cho tôi, thế mới nói, nhiều lúc tôi cảm thấy Nick như thần hộ mệnh của mình vậy. Như cái lần tôi bị một đứa con trai ngỗ ngược trong khu phố bắt nạt, Nick đã tới và giải thoát cho tôi, rồi cậu ấy còn đưa tôi về tận nhà. Nhưng sự việc nào đâu kết thúc ở đó, ngay hôm sau Nick bị nhóm của thằng ngỗ ngược đó phục kích và đánh một trận tã tời, thừa sống thiếu chết, chỉ vì lý do Nick cứu tôi. Nghe thật nực cười đúng không? Sau ngày Nick bị đánh, cậu ấy đã phải nghỉ học mấy hôm, tôi tới thăm cậu ấy và tôi sợ hãi trước bộ dạng tã tời của cậu. Khi đó Nick vẫn cười và nói: “Tớ đã chết đâu mà cậu khóc như đứa đám vậy”. Nghe Nick nói vậy, tôi càng khóc to hơn.

Mỗi lần ngẫm lại chuyện đó, tôi đều mỉm cười vu vơ, một cảm giác ấm áp khẽ lướt qua lòng mình.

4. Không thể trốn chạy!

Khi bạn thực sự sợ hãi một điều gì đó và bạn không dám đối mặt, khi ấy bạn chọn cách trốn chạy. Nhưng việc đó chẳng bao giờ đem lại cho bạn cảm giác bình an, dù chỉ là một chút. Nó cứ ám ảnh bạn, thậm chí biến thành những cơn ác mộng khi bạn chìm sâu vào giấc ngủ. Cách tốt nhất là bạn nên học cách chấp nhận và đối mặt, nhưng điều đó chẳng bao giờ là dễ!

Những cơn mưa mùa hạ ở Wellington luôn tới một cách bất chợt, còn gì thú vị hơn khi được thưởng thức cái cảm giác mùa hè hai lần trong một năm.

Vào một buổi chiều, trời mưa tầm tã. Khi đó tôi và Nick đang đứng ở nhà chờ xe buýt. Nick nói với tôi:

- Cậu có thấy ở bên kia đường có một quán cà phê rất thú vị không?
- Có chứ, giá như được ngồi trong đó và thưởng thức một ly cappuccino trong ngày trời mưa thế này thì tuyệt nhỉ!
- Thế cậu có dám chạy qua đó với tớ không?
- Mưa to thế này chạy qua đó sẽ ướt nhẹp hết thôi, lúc đó còn ai dám cho mình vào trong quán nữa.
- Cậu còn nghi ngờ sự hiếu khách của người dân Wellington sao.

Rồi Nick không để tôi nói thêm một lời nào nữa. Nick nắm lấy tay tôi thật chặt và chút và chúng tôi cùng nhau băng qua đường trong trời mưa tầm tã, mặc cho thái độ ngạc nhiên của những người đang đứng ở đó.

Tới được mái hiên của quán thì người chúng tôi cũng ướt nhẹp hết cả, ông chủ quán thân thiện với nụ cười hiền hậu đưa cho chúng tôi một chiếc khăn khô, rồi ra hiệu cho chúng tôi đi vào trong chiếc bàn khuất nơi góc quán, cảm giác trong đó dễ chịu vô cùng.

Nick nói với phục vụ: Cho chúng tôi hai ly cappuccino. Tôi khẽ nâng ly cappuccino đẹp mắt lên mũi ngửi rồi nhấp một ngụm nhỏ, ngọt tuyệt!

- Cứ mỗi lần thưởng thức cappuccino tớ lại nhớ tới nước Ý! Nick nói.
- Năm trước cậu đi Ý đúng không?
- Đúng rồi đó, tớ nhớ những con đường ở Venice, Napoli.
- Chắc lãng mạn lắm nhỉ?

- Ừm... quán này có cái tên hay ha.

- Ti amo? Nghĩa là gì? Tôi hỏi.

- Theo tiếng Ý là “Anh yêu em”.

- Ồ... thú vị thật!

Tôi khẽ cười rồi nhấp thêm một ngụm nữa, cảm giác ấm áp mơn man khẽ chạy suốt trong lòng. Tôi khẽ đặt ly xuống, rồi đưa mắt nhìn xung quanh, bên ngoài những cơn mưa đang bắt đầu ngớt dần.

Bất chợt... ánh mắt tôi dừng lại ở một chỗ. Trước mắt tôi là một chàng trai đi cùng một cô gái rất xinh đẹp. Họ đứng trước Tiamo, cô gái nọ khẽ đưa tay gạt những giọt nước mưa vương trên khuôn mặt của chàng trai. Tôi vẫn nhìn chăm chăm vào họ và rồi tôi lại nghĩ đến anh, dù có xa cách bao lâu đi chăng nữa thì tôi vẫn không thể quên được khuôn mặt anh, nó vẫn in đậm trong tâm trí của tôi và thường hiện hữu trong những giấc mơ của tôi. Chàng trai đang đứng đó, cùng cô gái, trước mặt tôi... là Phong!

Họ đi vào trong quán, tươi cười với nhau. Anh không thấy tôi!

Khi ấy nhanh như chớp tôi đứng dậy và chạy ra khỏi quán.

- Đan! Nick gọi, nhưng tôi chẳng dừng lại!

Suốt quãng đường đi từ quán ra tới nhà chờ xe buýt, Nick cứ đi đằng sau tôi, không nói gì, có lẽ cậu ấy hiểu hết mọi chuyện rồi!

Tôi ngồi lên xe buýt, Nick ngồi cạnh tôi, chiếc xe bắt đầu lăn bánh vòng vèo qua những con phố lấp lánh ánh đèn đường. Những hình ảnh về anh trong ký ức lại tràn ngập tâm trí tôi, rồi hình ảnh anh đứng tươi cười cùng một cô gái xa lạ khiến tim tôi nhói đau, những vết thương chưa bao giờ lành hẳn nay lại bị cứa sâu thêm, đón đau khôn cùng.

Trái đất tám tỷ con người này, thực bé nhỏ vô cùng. Tôi đã trốn chạy khỏi thành phố chứa đựng những ký ức về anh. Ấy vậy mà giờ đây, anh lại xuất hiện ở nơi này - nơi tôi chọn để nấu mình, trốn chạy, để chôn vùi những ký ức vỡ vụn.

Bất giác những giọt nước mắt tôi kìm nén bao lâu nay đã chực lăn dài trên gương mặt hốc hác. Tôi dùng tay lau vội đi...

- Cậu cứ khóc đi, chẳng ai thấy đâu mà! Nick nói!

Và thế là tôi khóc, tựa vào vai Nick và khóc, khóc y như một đứa trẻ vậy! Những giọt nước mắt ấy có xua tan đi những muộn phiền trong tôi?

*

Tôi đưa Đan trở về nhà, người cậu ấy mềm nhũn yếu xì như sợi bún vậy, lại còn lạnh toát nữa chứ! Mẹ đưa Đan lên phòng ngủ, lấy thuốc cho cậu ấy uống. Rồi sau đó, tôi thức cả đêm để trông cho Đan ngủ!

Nhìn Đan ngủ trông thật hiền, bởi khi cậu ấy thức tôi lại có thể nhìn thấy bao nỗi muộn phiền trong đôi mắt đó.

Những ngày qua tôi đã cố gắng ở bên cậu ấy, đưa cậu ấy đi chơi, thăm thú mọi cảnh đẹp trong thành phố bé nhỏ này. Đan đã rất vui, những nụ cười tươi tắn lại nở trên đôi môi đó, như ngày nào. Nhưng cho tới hôm nay, khi Đan gặp lại hấn, người đàn ông đã rời bỏ cậu ấy vì một lý do lằng xet vô cùng. Khi nhìn thấy hấn, rồi thấy sự đau đớn trong ánh mắt Đan, tôi chỉ ước mình có một quyền năng là làm cho hấn cùng cô nhân tình của hấn biến mất khỏi thế gian này. Tôi căm ghét họ.

Tôi cứ để Đan khóc trên vai mình, biết đâu những giọt nước mắt đó có thể xua tan đi những muộn phiền chất chứa!

*

Khi tôi tỉnh dậy thì thấy Nick nằm ngủ gục bên thành giường, có lẽ cậu ấy đã thức suốt đêm để canh chừng tôi. Tôi nhẹ nhàng bước ra khỏi giường để không đánh thức Nick. Tôi đi ra sân vườn và thấy bác Jenna đang chăm sóc mấy cây cảnh.

- Sao cháu dậy sớm thế? Ngủ đi chứ! Trông cháu ốm yếu quá.
- Nhìn vậy thôi chứ cháu khỏe rồi bác!
- Đi kiêu gì mà lại dầm mưa đến ốm cả người, cái thằng Nick này chỉ giỏi bày trò thôi à!
- Không phải tại cậu ấy đâu bác.
- Tâm trạng cháu có gì không ổn đúng không? Nói cho bác biết đi? Bác Jenna đặt chiếc bình tưới cây xuống và ngồi bên cạnh tôi, nhìn tôi lo lắng!
- Chuyện vãn vợ của tuổi trẻ thôi bác ơi, cháu cũng quên hết rồi!

Bác Jenna thở dài:

- Rồi mọi chuyện sẽ qua thôi con, gắng lên đi!

Tôi khẽ cười rồi sà vào lòng bác y như một đứa trẻ bên cạnh mẹ của mình vậy!

Tôi dành những ngày nghỉ phép cuối cùng ở Wellington để tới Arrow Town - một thị trấn nhỏ nổi tiếng ở Queenstown!

“Ngày kia cậu sẽ về Việt Nam?”

“Ừm... hết hạn nghỉ phép rồi mà!”

“Thế cậu có quay trở lại đây nữa không?”

“Tớ cũng không biết nữa, nếu có dịp chắc chắn tớ sẽ sang!”

Khi đó Nick chỉ lặng im, nghĩ ngợi!

Những ngày bên Nick, cảm giác bình yên về lại trong lòng tôi. Tôi chẳng nỡ rời xa nơi này, nhưng tôi chẳng thể trốn chạy mãi được, tôi còn gia đình, còn bà ngoại và cả công việc của tôi nữa. Và tôi sẽ học cách quên đi cả anh nữa, rồi mọi chuyện sẽ có một khởi đầu mới mẻ hơn. Tôi luôn tin như vậy!

*

5. Trở về điểm xuất phát!

Ngày tôi ra sân bay trở về Hà Nội, Nick không tới tiễn tôi, vì cậu nói cậu bận việc ở công ty, khi nào tới nơi tôi mail lại cho cậu ấy cũng được. Buổi tối trước hôm tôi về Việt Nam, Nick cũng chẳng có ở nhà. Bác Jenna bảo cậu bận việc gì đó, chắc tới khuya mới về. Tôi đã chờ tới tận khuya để đợi Nick về, nhưng sau đó tôi cũng chẳng đủ can đảm để xuống nhà gặp cậu.

Wellington tiễn tôi vào một ngày trời u ám, như thể chỉ cần một vật nào đó sắc nhọn chọc lên bầu trời là một cơn mưa sẽ đổ ập xuống ngay. Bác Jenna đưa tôi ra sân bay, rồi bác đưa tôi một chiếc khăn đan bằng len, bác nói bên Việt Nam đang là mùa đông mà.

“Nhớ giữ gìn sức khỏe nha con” Bác ôm chặt lấy tôi!

“Bác cũng vậy nhé ” Tôi nghẹn ngào nói.

Rồi tôi lặng lẽ quay lưng bước đi, tôi không quay lại lần nữa, vì tôi sợ mình sẽ

khóc nhưng sau đó tôi vẫn khóc. Lúc ngồi trong phòng chờ, thỉnh thoảng tôi vẫn liếc nhìn ra xung quanh như thể đang kiếm tìm một bóng hình quen thuộc vậy.

Máy bay cất cánh, Wellington nhỏ dần trong ánh mắt của tôi, rồi mất hút.

Tôi lặng lẽ mở cuốn sổ mà Nick tặng tôi hôm nọ, một cách vô thức. Bỗng một lá thư đựng trong phong bì màu tím, nổi lên một vài bông hoa lưu ly màu xanh, tôi ngạc nhiên lắm vì trước đó nó chẳng hề tồn tại trong cuốn sổ này.

Gạt sự ngỡ ngàng qua một bên, tôi mở thư lặng lẽ đọc rồi khóc:

“Tớ chẳng đủ can đảm để nhìn cậu ra đi cũng như chẳng đủ can đảm để nói lời tạm biệt cậu, tớ chỉ dám đứng nhìn cậu từ một góc khuất, đối với tớ khoảng cách đó xa xôi lắm! Tớ biết rằng cậu cần phải mất một thời gian dài nữa mới quên được những gì đã trải qua để bắt đầu lại mọi thứ để trở về đúng điểm xuất phát của cậu, nhưng tớ tin khoảng thời gian sẽ ngắn lại khi ta có những niềm tin chất chứa. Vậy khi cậu bắt đầu lại, hãy cho tớ một cơ hội nhé, vì lúc đó tớ sẽ đủ can đảm để nói với cậu rằng: “Tớ thích cậu, Đan à!”

Nhưng cậu đừng vội trả lời, cậu hãy tạm quên nó đi được không? Bởi tớ tin những yêu thương không bao giờ là muộn màng cả, hãy lặng im như cách cậu làm với tớ bốn năm về trước nhé. Tớ vẫn sẽ chờ cậu.

“Rồi mọi chuyện sẽ qua hết phải không?” Như cái cách mà cậu nói với tớ ngày tớ rời xa Việt Nam ấy. Tớ luôn tin vào điều đó.

Tạm biệt cậu, hẹn gặp cậu trong những ngày gió ở Wellington và cả Hà Nội nữa”.

Những giọt nước mắt vẫn lặng lẽ rơi...

“Tớ sẽ cố gắng Nick à, hãy đợi tớ như lời cậu hứa nhé và tớ cũng vậy thôi”.

Tôi bấm send và gửi vào địa chỉ email của Nick. Tôi khẽ cười, nhìn qua ô cửa của máy bay, tôi vẫn thấy bên ngoài là những tia nắng đang nhảy nhót cùng những đám mây.

Và mọi chuyện sẽ qua hết thôi, tất cả sẽ qua đi, để khi đó chúng ta sẵn sàng trở về điểm xuất phát và... bắt đầu lại!

Vài nét về tác giả

Nguyên Nguyên (sinh ngày 01/08) thích vẽ, đọc sách và viết lách. Đoạt giải ba cuộc thi viết của Limbook tổ chức, và là đồng tác giả của nhiều tập truyện ngắn được các bạn trẻ yêu thích như: Tháng năm không ở lại, Tháng ngày có quay lại bao giờ, Gửi chút thương nhớ vào tim, Con nắng mơ màng....

Sayonara

— Yume —

Dù cho hiện thực có tàn nhẫn đến đâu, tôi vẫn tin vào phép màu, ngay cả khi nó chỉ linh nghiệm một vài giây đi chăng nữa, thì chẳng phải nó đã từng thực sự tồn tại đó sao?

Tôi thả bước thật chậm dưới những tán cây phong vàng cam xen lẫn đỏ rực. Hương vị mùa thu ở cố đô Kyoto hoà quyện với màu nắng nhạt và làn gió se tường chừng có thể ru ngủ bất cứ ai. Ngược mắt lên bầu trời màu lam cao vợi vợi, tôi lại nhớ đến cậu. Tôi tự hỏi, liệu lúc này cậu có đang ở trên đó, như cậu vẫn từng nói đó là nơi cậu thực sự tồn tại và lúc này cậu có nhìn thấy tôi?

Tôi lắc đầu cố xua đi những hình ảnh của hồi ức chực ứa về. Bất giác siết chặt hơn tập giấy trong tay. Những bức phác họa nằm trong đó là tất cả những gì tôi còn lưu giữ về cậu. Nhưng chỉ một chút nữa thôi, tôi sẽ chôn chúng xuống lòng thành phố này, để một ngày nào đó không ai hay biết chúng sẽ tan vào cát bụi. Tôi hy vọng mình cũng có thể quên đi cậu như thế. Quên đi người con trai lặng lẽ năm nào khiến trái tim tôi lồi nhịp, để rồi vẫn với sự lặng lẽ ấy, cậu tan biến, chỉ để lại cho tôi mơ hồ một tiếng...

Sayonara

Tạm biệt hay vĩnh biệt?

Chớp mắt đã bốn năm, mỗi ngày tôi nhớ đến cậu một chút. Lần nào nhớ đến cậu cũng không thể ngăn tâm thức tôi mệt nhoài, nhưng nỗi nhớ vẫn là một khái niệm thuộc về cảm xúc, bỏ không được, cắt chẳng đứt. Chỉ có thể làm nó từ từ phai mờ. Sau hôm nay thôi - tôi tự nhủ.

Sau hôm nay thôi, rồi quãng thời gian ngưng đọng vĩnh cửu trong những bức phác họa về cậu sẽ nằm lại vùng đất xa lạ xinh đẹp này và tôi sẽ quên được cậu thôi.

Dòng ký ức lại ứa về mãnh liệt. Tôi điềm nhiên ôm nó vào tiềm thức. Đâu cần trốn tránh nữa. Sau hôm nay thôi...

Phải không?

*

Cậu ấy tên Vỹ. Cái tên đã bộc lộ sự kiêu hãnh của những đấng sinh thành. Rằng cậu sinh ra để gánh vác những sứ mệnh lớn lao.

Của một thiên tài?

Ấn tượng của tôi về Vỹ trong ngày đầu tiên cậu chuyển tới lớp có thể diễn đạt bằng một từ bình thản. Bình thản từ cách cậu đối diện với toàn những con người xa lạ, từ giọng điệu chậm rãi khi giới thiệu về bản thân cho tới cả nụ cười nhàn nhạt nhưng không chút ngại ngùng trước sự chào đón nhiệt tình của vài cô nàng trong lớp. Để rồi nụ cười ấy vụt tắt trong giọng điệu hào hứng của thầy giáo khi nói tới trí tuệ vượt trội của cậu.

Sau này khi đã thân thiết hơn, tôi mới hỏi Vỹ về chuyện đó, cậu bảo, có gì đáng tự hào với một cái xiềng xích lỏng lẻo được phô bày. Tôi quay sang nhìn Vỹ, đôi mắt cậu buồn như muốn biến tan.

Nhưng khi ấy Vỹ chỉ im lặng, đợi thầy giáo chỉ định chỗ ngồi rồi khoác cặp xuống bên cạnh tôi. Một vài câu xã giao sẽ chẳng đủ để tôi quá lưu tâm tới cậu. Nếu ngay sau đó, cậu bạn mới chuyển tới chưa đầy 15 phút không lời chiếc tai nghe trong túi áo ra, đeo lên rồi gục đầu xuống bàn. Ngay trong tiết học đầu tiên? Tôi kinh ngạc.

Đột nhiên như nhớ ra điều gì, cậu bạn nghiêng đầu nhìn tôi.

Mãi sau này, tim tôi vẫn khẽ nhói mỗi khi nhớ lại hình ảnh ấy. Tháng bảy nắng còn rất đượm, những vạt nắng mềm reo rắc trên khuôn mặt nhìn nghiêng của cậu. Đôi mắt lướt qua vài vệt sáng tinh tường sau lớp kính mỏng hơi cong lên do nụ cười nghịch ngợm. Tôi thấy bóng mình trong ấy. Cậu thì thầm, nói ra điều mà tôi không bao giờ làm được:

- Xin lỗi, nhưng hãy coi như tớ không tồn tại nhé.

Nếu những bức vẽ có thể thu nhận âm thanh, tôi muốn đưa cả câu nói ấy vào bức phác hoạ đầu tiên về Vỹ. Chất giọng trầm trầm khiến những sợi tơ lòng tôi rung lên khe khẽ. Âm vang của nó lan toả, nhanh như cảm giác mát lạnh khi ném một muống kem giữa mùa hè, ngọt lịm, ngỡ ngàng và run rẩy.

Tôi thích Vỹ - sợi tơ ấy ngân nga.

*

Kể từ lúc mới chuyển tới, Vỹ đã chứng tỏ mình là một kẻ vô hình với tất cả mọi

người. Cậu luôn lênh đênh giữa những bản nhạc nối nhau bất tận trong hầu hết các tiết học, không nghe giảng, cũng chẳng nhìn lên bảng, phần lớn thời gian của buổi học cậu giữ khuôn mặt song song với mặt bàn và chỉ ngước lên mỗi khi tôi phản nản.

Thật ra, ai cũng biết việc Vỹ chuyển tới đây chỉ là do chuyên công tác dài hạn của bố cậu. Nghe nói sau đó cậu sẽ theo ông đến Mỹ, vậy nên một thiên tài có tiếp thu được gì đó từ chương trình phổ thông này không cũng chẳng quan trọng. Nhưng tôi không thích cảm giác cậu mờ nhạt vậy, giống như dáng hình lạng lẽ ấy sẽ cứ mãi lênh đênh rồi tiêu biến theo dòng thời gian lúc nào không hay. Bởi vậy tôi lên tiếng, kéo cậu lại, đôi khi bằng vài lời nhắc nhở, đôi khi là các câu chuyện vô thưởng vô phạt. Vỹ luôn đáp lại dù chúng có vô lý hay nhầm nhí tới mức nào.

*

Suốt quãng thời gian chuanh choáng cơn say nắng, tôi không thể ngăn mình dỗi theo Vỹ. Dần dần, những bức phác họa của tôi chỉ có hình bóng của cậu. Đen xám, trắng tinh. Những nét chì đan đan trên trang giấy tôi đặt vào đó bao nhiêu thương mến, sẽ mãi là bí mật của riêng tôi nếu không có buổi sáng đầu hôm ấy.

Vỹ tới lớp, như thường lệ, lại đeo headphone và nằm bò ra bàn ngủ, đầu hướng về phía tôi, nửa mặt gác lên cánh tay bị biến dạng đến buồn cười. Không bỏ lỡ cơ hội cho tác phẩm mới, tôi mở vở lấy ra một tờ giấy trắng, hí hoáy phác thảo nét mặt buồn cười ấy.

Đó vẫn là những ngày nắng đượm, chỉ một lúc sau đã chiếu xiên qua cửa sổ chỗ chúng tôi ngồi, ánh nắng chiếu thẳng lên đôi mắt nhắm nghiền của Vỹ. Cậu nhú mày vẻ như sắp tỉnh dậy. Tôi dừng bút, nghiêng người chọn một vị trí thích hợp để bóng mình đổ xuống nơi cậu nằm.

Mày cậu lại giãn ra. Không hiểu sao tôi thấy vui vui, chẳng ngại tư thế này sẽ mỏi lưng, tôi lại tiếp tục hoàn thiện bức vẽ thứ...

- Bức thứ mười một?

Tôi khựng lại. Quay sang nhìn trân trân vào người mà một vài phút trước vẫn còn đang ngủ say sưa. Đột nhiên tôi không định hình được câu nói vừa rồi của cậu.

Vỹ đáp lại vẻ mặt kinh ngạc của tôi bằng đôi mắt bình thản cố hữu. Đột nhiên tôi có một ý nghĩ, nếu đôi mắt biết bộc bạch xúc cảm qua những bản nhạc thì có lẽ hai con người ấy sẽ chỉ cất lên những nốt trầm dai dẳng. Cậu đưa một tay, nhẹ nhàng đặt lên chiếc bóng in trên bàn của tôi. Không lên tiếng. Mãi tới khi tôi nghĩ khoảng

lặng này sẽ kéo dài vô tận, cậu mới chậm rãi hỏi một câu không đúng hoàn cảnh cho lắm:

- Sa có biết vì sao tớ chuyển tới đây không?

Mớ suy nghĩ hỗn độn dần kéo về một mối, tôi lại cuống lên vì cảm giác nóng hổi chạy rần rần trên mặt, tôi trả lời theo quán tính:

- Vì công việc của bố cậu.

- Ừ, nhưng đây không phải lý do chính.. - Cậu ngồi thẳng dậy, ánh mắt rời khỏi tôi và nhìn thẳng về phía trước, nhưng tôi đã kịp bắt lấy một nỗi buồn mờ nhạt từ cậu - Tớ tới đây chủ yếu vì mẹ đang điều trị ở thành phố này. Dù sao thì, tớ sẽ không ở đây lâu nữa.

Tuy không hiểu sao Vy nhắc đến mẹ, nhưng tôi đã lờ mờ hiểu điều cậu muốn ám chỉ. Tôi định lên tiếng, nhưng Vy đã nói tiếp, nói ra những gì tôi lo sợ nhất:

- Cho nên, Sa ạ, đừng thích tớ.

Chính là vậy. Tôi nghe trong lòng có gì đó khẽ một tiếng vỡ vụn. Nó chảy tràn, loang ra nơi lồng ngực làm tôi nghẹt thở. Tôi hiểu, đó là một lời từ chối. Vẫn biết rằng tình cảm của mình sẽ khó có kết quả, nhưng tôi không ngờ cảm giác đối mặt với một lời từ chối lại khó chịu đến vậy.

Ở Vy luôn có điều gì đó khiến tôi băn khoăn. Vy bước vào những bức phác họa của tôi với một nỗi buồn thường hữu. Đôi mắt hoang vu cậu đáp lại sự ngưỡng mộ vô vập của mọi người khiến tôi ám ảnh. Có một nỗi buồn nặng trĩu cô độc mà những kẻ khác biệt thường mang. Nhưng nơi Vy tồn tại điều gì đó còn hơn cả sự cô độc. Tôi muốn hiểu và chỉ cần hiểu thôi. Dù không được đáp lại, nhưng tôi cũng rất vui lòng ôm mỗi đơn phương ấy cho riêng mình. Nhưng giờ thì sao, Vy muốn tôi cắt đứt nó ngay lúc này?

Tôi biết, chỉ cần bật cười nắc nẻ và xua tay nói cậu nhầm rồi là mọi chuyện có thể quay về quỹ đạo cũ. Nhưng sẽ rất mệt mỏi nếu phải miễn cưỡng bẻ lái lại thứ tình cảm vốn đã rẽ sang lối khác.

- Cứ xem như tình cảm của tớ không tồn tại được không? - Tôi nói ra điều thừa thãi hết như Vy hôm đó.

Vy không nói gì. Tôi cũng không trông đợi một lời đáp lại. Thì ra, tôi và cậu, cứ ngỡ đã lại gần hơn một chút, hóa ra vẫn xa xôi đến thế.

Cũng phải thôi, trước giờ vốn chỉ có mình tôi độc diễn.

*

Sau ngày hôm đó, tôi đã chẳng thể nói thêm gì với Võ. Tôi xin thầy đổi chỗ với lý do thị lực kém. Song dù đã cố tỏ ra không quan tâm, nhưng tôi vẫn khó lòng ngăn được mắt mình đôi lúc liếc qua chỗ cậu. Cậu vẫn vậy, vẫn luôn tĩnh lặng chẳng màng tới tất cả thấy điều gì. Không còn ai đánh thức, Võ như càng nhạt nhòa hơn. Tưởng chừng cậu sẽ cứ vậy mà tiêu biến theo dòng thời gian. Tôi bỗng hoang mang.

Cho tới một ngày, Võ truyền cho tôi mẫu giấy nhỏ, hẹn sau giờ học lên sân thượng. Tôi không do dự mà đồng ý ngay, có lẽ tôi cần nhiều thời gian hơn để nói với cậu về những cảm xúc của mình.

Thế nhưng dù đã chuẩn bị sẵn trong đầu những gì cần nói, càng tới gần chỗ hẹn, cảm xúc của tôi càng hỗn độn. Nao nao, nghẹn ngào, hồi hộp, còn xen lẫn nỗi bất an không lý giải nổi. Cho tới khi cơn gió đầu tiên trên sân thượng lướt qua, tôi thấy chân tay rã rời, tim đập mạnh đến kì lạ. Đầu đó lướt qua một vạt áo trắng phát phơ, nhìn lại, tôi đã thấy Võ đứng ngay trước mặt.

Đã gần một tháng rồi chúng tôi không ngồi cạnh nhau, có chút gượng gạo. Tôi không hỏi lý do Võ hẹn tôi tới đây, cậu cũng mãi chẳng lên tiếng. Tôi bỗng muốn giây phút an nhiên này sẽ dừng lại mãi mãi. Nhưng có một chân lý mà ai cũng hiểu, không gì là mãi mãi.

- Xin lỗi vì làm Sa mất một buổi học thêm tiếng Nhật - Cậu mở lời trước, khác với khởi đầu của tất cả các cuộc đối thoại của chúng tôi trước đây.

Tôi định hỏi sao cậu biết thì Võ đã nói tiếp, vì hôm nay tôi thấy cậu mang bài tập Hán tự tới lớp làm nên đoán vậy.

Tôi định nói gì đó về suy luận của cậu giống cách thầy giáo và bạn bè vẫn làm, nhưng đầu đó trong tiềm thức khẽ lướt qua một đôi mắt hoang vu. Cuối cùng, tôi chỉ gật đầu dù không hề muốn câu chuyện hiếm hoi này kết thúc chóng vánh.

Chỉ là tôi không nghĩ tới, Võ lại tiếp tục hỏi, tự nhiên như chưa từng có buổi sáng bối rối nào.

- Hình như Sa rất thích Nhật Bản?

Tình cờ câu hỏi lại đụng trúng *chuyên môn* của tôi. Nhắc tới Nhật Bản, tôi có thể thao thao bất tuyệt hàng giờ liền, dù xưa nay chỉ biết về nơi ấy qua sách báo. Tôi nói với Võ tất cả những điều tôi muốn thực hiện ở xứ sở mặt trời mọc đó. Tôi muốn

mặc yukata tới lễ hội mùa hè để đón chờ khoảnh khắc pháo hoa rực sáng, muốn vẽ hoa anh đào nở rộ tràn ngập núi Takao, dạo bước trong rừng lá phong đỏ rực khi thu về trên Kyoto và gặp những người tuyết ngộ nghĩnh dưới trời đông Hokkaido. Mỗi mùa qua đi sẽ chất ngát niềm mong đợi được sống và trải nghiệm.

- Nhật Bản là ước mơ lớn nhất của tớ! - Tôi thốt lên và cố nén cảm xúc hào hứng lạ thường đang nhảy nhót trong lồng ngực. Tự nhiên thấy hơi ngại ngùng vì mình nói quá nhiều. Nhưng tất cả nhanh chóng chuyển hoá thành ngạc nhiên khi tôi nghĩ mình vừa thấy gương mặt Võ... ngỡ ngàng, chỉ trong một thoáng.

- Ước mơ? – Võ lặp lại, giọng cậu mông lung như sắp vỡ.

Lúc đó, điều duy nhất tôi muốn hỏi là ước mơ của Võ. Một thiên tài sẽ khao khát điều gì?

Nhưng Võ lắc đầu, nụ cười cậu buồn tênh. Cậu không rõ mình đã từng có quyền mơ mộng hay chưa. Nhưng cậu thuộc lòng rất nhiều ước mơ mà người ta gửi gắm.

Lần đầu tiên Võ nói nhiều như vậy. Tôi ngỡ ngàng nghe những thắc mắc trong lòng đang được phơi bày bằng chất giọng rất đối bình thản. Đôi mắt vẫn lang thang trên bầu trời, cậu kể cho tôi về con đường rạch ròi những người xa lạ vạch lên tương lai của cậu, về những ánh nhìn lạ lùng khiến cậu thấy mình như kẻ đi lạc dù ở bất cứ đâu, về căn phòng ngoài tám tầng đầy những công thức chỉ tuyền một màu trắng, về gánh nặng kỳ vọng trên vai cậu mang từ khi còn là một đứa trẻ... Lâu dần, cậu cũng đã quên mất định nghĩa ước mơ. Có lẽ đó mãi mãi chỉ là một mĩ từ không thuộc về cậu. Hoặc, cậu đã đánh rơi nó đâu đó giữa những phép tính chòng chéo trong căn phòng đơn sắc.

Đột nhiên, giọng cậu nhẹ bẫng, như sợ chỉ cần to tiếng hơn một chút sẽ chạm đến miệng vết thương nơi sâu kín nhất cõi lòng.

- Mẹ là người duy nhất khích lệ tớ làm điều mình muốn, nhưng bà đã không còn ở đây nữa rồi.

Tôi vẫn lắng nghe, nhưng mắt chăm chú nghiên cứu ngọn đèn vàng vọt chẳng biết từ lúc nào đã được thắp lên phía bên kia đường đang lặng lẽ buông xuống thứ ánh sáng yếu ớt chẳng neo nổi chút tươi sáng cho ngày tàn. Chỉ sợ trong một khoảnh khắc mà bản thân sẽ quên đi khoảng cách giữa hai con người mà ôm lấy nỗi buồn mênh mang của cậu.

Dẫu cố gắng tới đâu, tôi vẫn phải thừa nhận, đã quá muộn để hiểu Võ. Cậu chưa bao giờ thuộc về thế giới của tôi. Những năm tháng sống cuộc sống của một đứa con

gái được yêu thương, có tự do, có ước vọng, làm sao để cho tôi hiểu nỗi buồn vô vọng cô đúc trong con người lạc lõng ấy ngay từ khi cậu có mặt trên đời? Cuộc sống không phải những trang tiểu thuyết dày đặc lí lẽ viển vông. Dù muốn đến đâu, tôi cũng không thể bảo cậu cứ thẳng tay vứt bỏ trách nhiệm của mình mà đi theo tiếng gọi trái tim. Rồi liệu những lời an ủi của tôi có giúp cậu nguôi ngoai? Để rồi chút nữa khi bước ra khỏi khoảng trời yên ổn này, những gì cậu phải đối mặt sẽ lại cười nhạo những lời sáo rỗng ấy, và tiếp tục đắp bồi trên vai cậu gánh nặng gấp trăm lần.

Vô ích.

Tôi, chỉ có thể đứng bên lề mọi đón đầu của Võ, đó là sự bất lực của một kẻ đơn phương.

Khi tôi vẫn lật tung trí óc lên tìm cách nối dài câu chuyện, cậu đã đột nhiên nói sang chuyện khác với vẻ bình thản đã quay về.

- Có một giả thiết cho rằng, nơi chúng ta thực sự tồn tại là trên đó - Cậu ngược đầu cao hơn nữa, để đôi mắt lang thang giữa những đám mây xanh thẫm và nền trời tím nhạt. Còn lại, tất cả những gì đang hiện hữu chung quanh chúng ta chỉ là ảo ảnh. Cả tớ, cả cậu, cả những cảm xúc cậu đang dành cho tớ - đều là ảo ảnh, sau một giấc ngủ mê sẽ biến mất nơi bầu trời... Sa ạ, vì thế, quên tớ đi, tớ đã không tồn tại trong thế giới của cậu nữa rồi.

Tôi không rõ sau đó Võ có nói thêm điều gì hay không, chỉ biết, tôi đã ngồi lại nơi ấy cho tới khi gió lạnh thổi khô những vệt nước mắt trên má.

Kế bên đã không còn ai. Tôi run run đưa tay khẽ chạm lên khoảng trống bên cạnh.

Lạnh ngắt.

*

2 tuần trước...

Một sáng, Võ được gọi lên văn phòng từ rất sớm và biến mất kể từ lúc đó.

Tiết 2, thầy chủ nhiệm bước vào, trên gương mặt già nua là nỗi buồn nặng trĩu. Thầy bảo, mẹ Võ đã qua đời.

Nhớ lại biểu cảm dịu dàng của Võ dành cho người phụ nữ có gương mặt tựa tựa trong bức ảnh nhỏ cậu luôn mang bên mình, tôi hoang mang đứng bật dậy, lao ra khỏi lớp.

Tôi chạy, chạy tới mọi nơi có thể. Tôi phải tìm Võ. Không biết tại sao, nhưng tôi phải tìm thấy cậu.

Cánh cửa sân thượng bật mở, tôi nhìn thấy Võ. Cậu đứng chênh vênh trên hàng rào sắt chẳng cao quá nửa người, trong bộ đồng phục không bao giờ nghiêm chỉnh, khi thấy tôi cậu quay lại nhìn. Sau sự ngỡ ngàng lướt qua là một nụ cười bình thản. Những áng mây bàng bạc, bầu trời lại gần hơn như có thể nuốt lấy dáng hình cô lẻ của cậu bất cứ lúc nào.

Tôi muốn nói gì đó để kéo cậu trở lại, nhưng mãi không thốt nên lời. Võ đứng đó, chỉ là khoảng cách vài bước chân nhưng sao xa xôi như đã qua cả nửa đời người.

Vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt như xoa dịu, giọng cậu tản mát trong những cơn gió chênh chao:

- Sayonara

Là *tạm biệt*... cũng có nghĩa là *vĩnh biệt*.

Và, vẫn với sự bình thản của riêng cậu, Võ nghiêng người buông mình xuống khoảng không phía trước, chỉ để lại cho tôi một bóng lưng trắng xoá. Trong khoảnh khắc nào đó, tôi đã nghĩ cậu sẽ dang rộng đôi cánh và vút bay. Một khoảnh khắc thôi, rồi tất cả nhanh chóng biến tan trong màu đỏ lênh láng và nền xi măng xám lạnh.

Buổi sáng mùa thu trong trẻo, cậu bạn luôn đi vào những bức phác hoạ của tôi với một nỗi buồn thường hữu đã kết thúc vĩnh viễn nỗi buồn của mình.

Vĩnh viễn...

Xin lỗi, nhưng hãy coi như tớ không tồn tại nhé.

Không... không...

Mọi thứ trước mắt tôi nhòa đi, tôi hét lên, bóng đêm chảy dài trước mặt.

Xiềng xích lỏng lẻo đã vỡ vụn, nhưng nó không phải sự giải thoát, mà là chấm dứt.

*

Tôi hít sâu, để cái lạnh hiền hoà xoa dịu cảm giác cay cay nơi sống mũi và cơn đau đầu bức bối. Đoạn kí ức ấy từng mất đi, nhưng khi trở về lại hoá thành nỗi ám ảnh sâu đậm trong tôi. Tôi không biết sự hiện diện của Võ thực sự là gì, nhưng nó

chân thật đến nỗi đôi khi tôi vẫn bầu víu vào đó mà hy vọng một phép màu. Tôi giữ lại những bức tranh cũng bởi đôi khi cũng khiến tôi như sống lại những tháng ngày xưa cũ. Như thể cậu ấy vẫn đang ở ngay đây, hướng ánh mắt xa xăm ra khung cửa sổ ngập nắng, phía bầu trời, cất giọng nói đều đều lơ đãng nhưng lúc nào cũng đáp lại những câu chuyện bâng quơ của tôi. Dường như tôi vẫn nghe tiếng thở đều đặn, nhìn thấy gương mặt ép xuống bàn đến biến dạng của cậu trong những giờ học buồn tẻ. Cả đôi mắt cong cong, nụ cười dịu dàng chìm trong nắng ngày đầu tiên cậu tới. Tất cả như mới hôm qua thôi, và tim tôi lại rung lên những xúc cảm nguyên sơ, tưởng đâu mình vẫn đang ở những năm tháng mười bảy mông muội, khi mỗi sợi tơ lòng còn ngân nga những nốt đầu tiên trên bản tình ca không tuổi, rót xuống chẳng ngớt những nụ cười xao xuyến bên môi và chỉ cần dõi theo bóng dáng ấy thôi đã đạt dào hạnh phúc.

Mà sau cùng, lưỡi dao hiện thực cũng cửa rách từng chút một, những mảnh ghép quá khứ rụng rơi để lộ nét chì đen xám. Chúng nói cho tôi biết, tất cả chỉ là kí ức của một thời đã qua, đã từng an nhiên đẹp đẽ. Đã từng...

Bốn năm loay hoay trong vòng luẩn quẩn hồi ức và thực tại, nhớ nhung rồi hụt hẫng có lẽ chỉ để đắp xây nên tuyệt vọng.

Tôi dừng lại dưới một gốc cây phong, lấy cái xẻng nhỏ được bọc trong túi giấy và bắt đầu xới đất. Tôi đào cái hố thật sâu, đủ rộng để đặt trọn vẹn những tờ giấy A4. Xấp tranh nằm bên cạnh lấp lánh bóng lá phong, người con trai trong bức vẽ trên cùng đang nằm ra bàn nghiêng đầu ngủ, nhìn sao cũng quá đỗi quen thuộc. Tôi ngân nga.

Trời đột ngột nổi gió, mười một bức tranh bị cuốn lên, bay toán loạn. Tôi giật mình, bỗng thấy hốt hoảng như vừa đánh mất thứ gì vô cùng quan trọng. Không thể đánh mất được. Tôi vội vã đuổi theo, đó là tất cả những gì tôi còn lưu giữ về cậu. Về Vỹ của tôi...

Sau khi hụt hơi chạy đua với cơn gió, tôi gom lại được 10 bức, còn thiếu một bức... Kia rồi, có người đang cúi xuống nhặt lấy nó. Tôi định chạy qua bên kia đường, nhưng bước chân còn chưa cất lên, tất cả đã ngừng lại, ngay cả vòng quay của trái đất, chính vào giây phút tôi nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Phía bên kia, màu lá phong đỏ rực đan vào nắng như nổi với bầu trời. Cậu đứng dưới tán lá dang rộng, vẫn dáng vẻ lặng lẽ, nụ cười bình thản, nhưng đôi mắt đã không còn nhuốm màu hoang hoải, chúng lấp lánh sự ấm áp chưa từng có. Đôi mắt ấy chăm chú nhìn vào bức vẽ trên tay với một vẻ nghiền ngẫm lạ kì. Rồi dần dần, chậm rãi, hướng về phía tôi.

Nụ cười càng rực rỡ, cậu nhấc bước, tiến đến. Cho tới khi nhìn thấy gương mặt ngơ ngàng của mình ngày càng in rõ trong đôi mắt màu nâu nhạt, tôi vẫn không thể làm gì ngoài đứng lặng.

- Tớ về rồi đây - Vẫn là chất giọng trầm ấm chưa từng thay đổi. Đã bao lần trong những giấc mơ thật buồn, tôi luôn mong nghe được câu nói ấy.

Môi tôi run run, khép mở mãi mới bật được vài tiếng không rõ nghĩa: - Chẳng phải...cậu...

- Tất cả chỉ là một vở kịch - Cậu lắc đầu cười - Tớ đã dàn dựng tất cả, đó là cách duy nhất để thoát khỏi sự kìm hãm và thực sự sống một cuộc sống tự tại. Sau khi mọi việc lắng xuống, người đầu tiên tớ tìm kiếm là cậu, và tớ đến Nhật. Đúng như tớ đoán, cậu đã đạt được ước mơ của mình. Mùa thu Kyoto đẹp chứ?

Tôi không nhìn thẳng vào cậu, tầm mắt dừng mãi nơi tán phong đàn hoà vào những vạt nắng nổi từ bầu trời. Những điều muốn nói chưa kịp thành lời đã cuốn xoáy vào dòng cảm xúc ngổn ngang không thể gọi tên. Chúng dâng lên, dâng mãi, như chỉ cần một va chạm nhỏ sẽ tuôn trào.

Gió đang đưa trên ngọn cây thả xuống tóc tôi một mảnh lá đỏ. Cậu đưa tay, nhẹ nhàng gạt đi, thì thầm:

- Dừng khóc, Sasaki.

Sasaki? Tôi thầm nhắc lại, mỉm cười ngược nhìn cậu mặc cho nước mắt đã lăn dài trên má. Bất chấp tất cả, tôi vươn tay ôm lấy cậu, đem tất cả nhớ nhung khắc khoải, đau đớn miên man suốt bốn năm qua vùi vào lòng ngực rộng ấm áp, ấm áp như nắng của cậu, từng chút một nghe những vết thương lòng khép miệng.

Sống một cuộc sống tự tại. Đó chính là mơ ước của cậu phải không, Vỹ?

Tôi siết chặt hơn vòng ôm, nhắm mắt lại. Dầu sau đó tất cả đã biến mất nơi bầu trời, tôi chỉ nguyện ước cho giây phút này thực sự tồn tại.

Lâu thật lâu, như đã qua bốn mùa cây thay lá, qua tất cả hân hoan sâu muộn cuộc đời, qua cả những chua cay ngọt đắng của một kiếp người, tôi khe khẽ thì thầm:

Vài nét về tác giả

Tên thật là Lê Anh Thư (28/10) là người thất thường, thậm chí có thể nói là đa nhân cách. Thích tự do, ưa nhân hạ, khá phù phiếm. Coi bản thân là

đạo lý, thế nên thường làm những gì mình muốn, nói những gì mình nghĩ
nếu cảm thấy thích hợp.

Quay về bên nhau

— Tú Lệ —

Đó là một câu chuyện dài, về tình yêu. Có những điều tưởng chừng không thể có, chỉ với lý lẽ của trái tim, nó hoàn toàn có thật, như từng hơi thở.

Hà Nội, 2011.

- Sau này, em muốn trồng một vườn hồng lớn để mỗi sớm mai khi tỉnh giấc em sẽ cùng anh đi hái hoa về cắm khắp căn phòng.

- Chỉ ước đơn giản thế thôi sao? Chàng trai ghì chặt cô gái vào lòng.

- À, nếu có thể ước xa hơn, em muốn được cùng anh đi thật nhiều nơi, tới những nơi chỉ có riêng em và anh, em muốn...

Một nụ hôn dài từ anh cất ngang lời cô. Những ngày tháng trong trẻo bình yên, sẽ là một phần ký ức dài không thể quên...

Lễ Loy Krathong Thái Lan 2011

Với bầu trời rực sáng được thắp lên từ hàng nghìn chiếc đèn lồng, dòng sông lấp lánh với hàng trăm nghìn chiếc thuyền hoa đăng nổi nhau trôi theo dòng nước. Vi nép trong vòng tay của người mình yêu, cả hai lặng ngắm hàng nghìn chiếc đèn trời được thả lên cùng lúc trước khoảng không gian rộng ngát mênh mông của bầu trời đêm, những đốm sáng không lồ ấy bay lên, hết như sự bốc hơi của các vì sao - một sự kỳ ảo đến khó tả. Vi thầm ước một điều ước và thả chiếc đèn lồng lên trời. Không hề liếc nhìn sang anh, cô nói thoảng nhẹ, như thể cả tâm tư đã theo chiếc đèn lồng bay lên cao:

- Em sẽ rất nhớ anh!

Đáp lại câu nói của Vi, là một vòng tay ghì chặt lấy cô.

- Em muốn thế này sao?

- Được đứng cùng anh giữa muôn vàn ánh sáng, ước mơ của em được thực hiện rồi. Giờ đến lúc em sống một cuộc sống không có anh.

Người đứng bên cạnh lặng lẽ siết chặt cô hơn, hai người lặng ngắm những ngọn

đèn bay trên bầu trời đêm rự rờ. Anh không biết cô đã ước gì, nhưng anh chỉ mong là những bước đi của cô sau này, sẽ thật hạnh phúc.

*

Sau lần đó, anh và cô không còn gặp lại lần nào nữa, anh tiếp tục công việc của mình - một ca sỹ.

Rất lâu sau đó, anh nghe tin cô Nam tiến và dần thân vào làng giải trí. Khả năng diễn xuất của Vi ổn, với nền tảng kiến thức bài bản được tu nghiệp tại nước ngoài, cùng khuôn mặt diễn tả nhiều cảm xúc. Chẳng mấy chốc mà cô đã dành được thiện cảm của nhiều nhà sản xuất. Nhiều kịch bản hay được gửi đến cô, với mong muốn sẽ có tên cô làm diễn viên chính. Cô chịu khó và chăm chỉ, diễn xuất ổn, đời tư trong sạch, chăm làm thiện nguyện và các dự án vì cộng đồng... đó là những nhận xét ưu ái dành cho cô gái trẻ.

Khi nghe tin về Vi, anh có chút bàng hoàng. Cũng như rất nhiều lần khác bắt bản thân mình trấn tĩnh khi nghe tin của Vi. Anh tự nhủ, cô ấy có con đường đi của riêng mình, hai ngành giải trí, hai đầu đất nước, chẳng dễ gì mà xâm phạm tới nhau. Vậy mà khi nghĩ thế, tim anh vẫn nhói lên từng nhịp trong đau đớn khôn cùng.

Công việc của anh vẫn tốt, nếu không nói là quá tuyệt, hơn cả mong đợi của anh ngày đầu bước chân vào làng giải trí. Anh có giọng hát hay, một ê-kíp lăng xê hoàn hảo, đời tư của anh trong sạch, khác hẳn với những ca sỹ trẻ hiện nay nhan nhản scandal. Những hợp đồng quảng cáo, những chuyến đi lưu diễn xa, hàng nghìn fan hâm mộ luôn sẵn lòng làm bất cứ điều gì cho thần tượng, anh thấy nhiều đó là quá đủ. Với một ca sỹ thần tượng thì những thành công mà anh đạt được là hơn cả mong đợi.

Tuy nhiên, những ký ức về Vi vẫn ùa về, nhưng nhanh chóng, anh bắt tim mình quên đi. Anh vẫn thường phải làm như thế mỗi khi có hình ảnh nào đó dội vào tim mình khiến tên của Vi ám ảnh anh nhiều giờ, trong từng giây từng phút. Hơn nữa, gần đây, anh cũng khá bận rộn để chuẩn bị thu âm bài hát trong phim truyền hình sẽ chiếu vào dịp cuối năm. Tiền cát xê cao, dù anh chưa biết sẽ là nhạc phim của bộ phim nào, đạo diễn chỉ nói muốn được anh thể hiện bài này. Vậy là hợp đồng được ký, có khó quá đâu, đạo diễn cần anh thể hiện ca khúc, còn ca khúc đó dành cho phim nào, là việc của ông ta.

*

Một vai diễn mới, không quá khó khăn để Vi hóa thân vào nhân vật này, cũng

không quá bất ngờ, khi bản nhạc phim là do anh thể hiện. Vi trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ, màn đêm vẫn đặc quánh những toan tính và suy tư. Chẳng biết mọi thứ sẽ đi về đâu, nhưng em sẽ làm những điều mà tim em cho là đúng, chỉ vì anh mà thôi.

Đạo gần đây, trên phim trường, Vi hay mang theo cuốn sổ ghi lời bài hát mà anh mới hát. Phóng viên có dò hỏi, Vi trả lời một cách tự nhiên nhất, rằng thấy bản thân yêu thích bài hát này, hơn nữa, lại là quán quân trên bảng xếp hạng nên cô thường xuyên được mọi người trong đoàn làm phim cho nghe. Nhân đó, cô cao hứng khẽ ngân nga vài câu trong bài hát như để phụ họa cho việc rất yêu thích bài hát này.

Kênh tin tức nhanh chóng đưa tin, rằng Vi sở hữu giọng hát khá hay, có thể lấn sân sang cả lĩnh vực ca hát. Liên tiếp các tin nóng sau đó, đạo diễn đài X chính thức xác nhận sẽ dùng bài hát này làm nhạc nền cho tác phẩm truyền hình mới của mình. Các trang báo được dịp dôn bài hot nhất giật tít về sự hợp tác giữa một nhà sản xuất phim có tiếng với một êkíp lăng xê thần tượng hùng hậu. Cư dân mạng đồng loạt tán thành ý kiến mong có một đêm nhạc nho nhỏ giao lưu giữa đoàn làm phim, diễn viên và ca sỹ thể hiện bài hát, và màn họ mong muốn nhất là anh và Vi sẽ song ca cùng nhau.

Lần lượt ngồi đọc những tin tức, Vi khẽ mỉm cười...

Hà Nội, 2014

Anh tắt ti vi, bước chậm chậm ra ngoài. Ban công chiều nay hun hút gió, phòng tập vắng người. Anh chưa hình dung mình sẽ gặp lại Vi ra sao, dù hàng ngày, anh vẫn có thể đọc tin tức về cô. Hơn ba năm xa anh, chẳng biết cô đã sống ra sao, chỉ biết rằng nỗi nhớ cô vẫn thường trực trong anh mỗi khi đêm về, trong từng lúc anh di chuyển những chuyến lưu diễn dài.

Có những khi nhìn khán giả đang hò reo phía dưới anh ngán ngẫm đến tận cùng, trước kia anh từng ao ước trở thành người nổi tiếng và khẳng định bản thân mình, giờ anh đã có tất cả nhưng không còn hình ảnh thân thương bên cạnh mình nữa. Danh tiếng, tiền tài và địa vị anh có được quá nhanh, quá hão huyền. Thật tệ khi cái giá anh phải đánh đổi chính là trái tim và người con gái anh yêu. Trước đây, vì anh mà cô không thể có một câu chuyện tình đúng nghĩa. Khi đó, anh là thần tượng mới nổi, sự nghiệp thăng tiến không thể có chút sơ suất nào. Nhưng anh yêu cô, là thật.

Và anh buông lời chia tay cô, cũng là thật....

Công ty quản lý sắp xếp cho anh vào Sài Gòn khi bộ phim chuẩn bị công chiếu, cũng là chuyện hai bên cùng có lợi - vừa quảng bá về bộ phim, anh lại được dịp hâm nóng tên tuổi của mình.

Anh làm theo quản lý với vẻ mặt bình thản nhất có thể, dù trong tâm anh, mọi luồng lý trí đang loạn nhịp cứ bay vèo vèo.

Với giọng tự nhiên nhất có thể, anh hỏi:

- Cô diễn viên này trông ôn anh nhỉ?

- Thuộc loại có khả năng diễn xuất và một cái đầu thông minh đó em. Học diễn xuất chăm chỉ, chọn đúng, đủ kịch bản. Màn song ca này, em có cần trao đổi trực tiếp với cô ấy không? Mà anh nghĩ là nên, để báo chí còn có cái mà viết chứ!

- Dạ!

Suốt chuyến bay dài, anh không nói thêm lời nào, giấc ngủ chập chờn không đủ giấc làm anh tỉnh táo thêm.

Sài Gòn, mùa thu 2014

Báo chí đã chuẩn bị sẵn sàng để không bỏ sót bất cứ hình ảnh nào của hai nhân vật nổi tiếng. Hai bên cùng trao đổi thông tin, góp ý về kịch bản phân giao lưu của anh sau khi đoàn làm phim chia sẻ về bộ phim sắp tới.

Anh và cô cũng trao đổi những thông tin cần thiết cho màn song ca sắp tới. Cô chỉ là diễn viên xuất hiện để song ca cùng ca sỹ chính, làm phân giao lưu thêm sinh động chứ không cần phô diễn kỹ thuật quá nhiều.

Máy ảnh nháy liên tiếp, anh dùng hết sức bình sinh để nhìn và chào cô như hai người xa lạ, cô cũng tự nhiên cúi chào và nói vài câu rằng có nghe những bài hát của anh trên bảng xếp hạng. Họ bắt tay, rất nhanh, cười tươi rói trước ống kính và nhận hoa từ ban tổ chức. Buổi nói chuyện diễn ra nhanh chóng, nhưng thừa sức đánh bật những tin tức hot nhất trong ngày hôm nay. Duy chỉ có hai trái tim, không sao dừng thốn thức, những gì đã từng có, đâu nói quên là quên.

Trong phòng tập, anh và cô không hề trò chuyện ngoài việc trao đổi cách di chuyển, phối hợp khi lên sân khấu. Buổi trình diễn cũng đến, chỉ có tiếng hò reo của fan, của tất cả những người hâm mộ cả hai người. Không gian vỡ òa khi thấy hai thần tượng của mình cùng sánh đôi trên sân khấu. Mọi thứ vừa lòng hợp ý của fan hâm mộ, khán giả ra sức gào thét chào đón màn trình diễn tuyệt vời này. Họ hào hứng với màn song ca đặc biệt giữa nữ diễn viên chính và nam ca sỹ thể hiện nhạc

phim. Không ai biết người trong cuộc, tâm trí họ trôi về đâu.

Anh nghe được cả tiếng tim mình nức nở, những ngày rất lâu rồi khi anh lặng lẽ để cô rời xa mình, rời xa mỗi tình đầu trong treo, dưới bầu trời đêm Bangkok sáng rực ánh đèn hoa đăng.

Anh nắm lấy tay cô, mềm mại, như trước kia vẫn vậy, những khoảnh khắc thời gian xa nhau hun hún kéo dài trong ánh mắt. Phía dưới sân khấu, các fan hâm mộ họ đang hò hét dữ dội không ngừng vì hành động thân mật của hai người. Cả khán đài hô vang tên của anh và cô, họ phấn khích với màn song ca này.

Tay anh nắm chặt tay cô và anh cũng để tâm trí trôi về những ngày xa xưa. Khi anh và cô vẫn còn là sinh viên ở trường đại học, những năm tháng xưa cũ, luôn ám ảnh anh hàng ngày, hàng giờ.

Khi tài năng ca hát của anh được phát hiện sau một cuộc thi ca hát, anh nhanh chóng được nhiều hãng sản xuất mời ký hợp đồng lãng xê để trở thành ca sỹ thần tượng. Hợp đồng hà khắc, không fan nào lại muốn ca sỹ thần tượng của mình đã có một cô gái ở trong tim. Họ luôn mong ca sỹ mình yêu thích ở trạng thái độc thân, để mãi mãi có thể ôm ấp những hy vọng như với bao thần tượng khác.

Cô chấp nhận và luôn luôn là như vậy, không chút do dự. Cô nói, chỉ cần anh được đi trên con đường rực rỡ, cô sẽ làm tất cả. Ngay từ đầu, là anh không tốt, anh đã không cho cô một chút danh phận nào trong mối quan hệ giữa anh và cô.

Màn trình diễn kết thúc, trong khi khán giả vẫn không ngừng hò reo cổ vũ, cô và anh giao lưu một chút theo kịch bản sẵn có, rồi nhận hoa từ khán giả.

Sau cánh gà, có giọt nước mắt rơi, rất nhanh.

*

- Có chi em vào ngành giải trí?
- Để được đứng bên anh mà không mỗi mệ!
- Có chi em hao công tốn sức chỉ vì anh?
- Vì anh là người duy nhất biết câu trả lời.
- Hà có gì?

- Em trân trọng những gì trái tim em mách bảo, em yêu anh và không cần người khác gọi tên mối quan hệ ấy, chỉ mình em biết là đủ rồi!

Cô im lặng bước nhanh vào phòng thay đồ sau một cuộc hội thoại vội vàng giữa anh và cô - trước khi có ai đó nhìn thấy. Còn anh, cũng chết trân tại chỗ.

Suốt những năm qua, vẫn là cô vì anh.

Sài Gòn, những ngày cuối năm

Cô nâng niu tấm ảnh chụp chung với anh trên tay. Trước kia, tình yêu ngăn ngui suốt tháng năm học trò trong trẻo, anh buông lời chia tay cô trước khi dán thân vào con đường ca hát.

Ở đó, anh sẽ tỏa sáng với giọng ca của mình, sẽ có những hợp đồng béo bở, những chuyến lưu diễn dài ngày và những fan hâm mộ cuồng nhiệt. Cô cũng chấp nhận, bởi cô không sở hữu giọng ca trời phú, nhưng cô lại được ban tặng một trái tim sy tình quá đổi.

Yêu anh, cô ôm những lo sợ phập phồng nên đành rời xa anh, cho anh toàn tâm toàn ý bước vào con đường sự nghiệp ca hát. Bao năm qua cô đã cố tình theo đuổi những thứ mình thực sự không thích, ép bản thân nặn vào đầu những điều mình không yêu thương, để rồi khi đạt được, lòng cô chẳng vui vẻ chút nào.

Giới giải trí đầy thị phi, cô có cố gắng, cô chọn đúng thời điểm, cô có tham vọng nổi tiếng, dù chỉ để đổi lấy một lần đứng cùng anh trên sân khấu. Nghe thật nghiệt ngã và không có thật. Chỉ có nỗi tiếc nuối vẫn tồn tại, là vì yêu và tình yêu sai khiến hết thảy. Cô chấp nhận rời xa anh rồi, sao còn vương vấn những điều không đâu, để cố dán thân vào một cuộc chạy đua mà bản thân không mong muốn. Vẫn là những điều đây cô và anh xa hơn, ngay từ đầu đã là như vậy.

Xếp tất cả tâm tư của mối tình đầu vào tim. Cô gửi tin nhắn cảm ơn chân thành nhất tới người quản lý của mình, và sau đó cô xách hành lý và rời đi.

*

Anh gấp nhanh laptop khi nghe tin cô rút lui khỏi làng giải trí, tin tức về cô đang là tâm điểm trên trang nhất của mọi tờ báo. Bên công ty quản lý trả lời nhẹ nhàng, gọn ghẽ: cô muốn chuyên tu sâu hơn ở nước ngoài, cô không hẳn sẽ rút lui hoàn toàn, nhưng cũng không ấn định ngày cô quay lại. Nhạc phim do anh thể hiện, bộ phim cuối cùng cô thủ vai chính, màn song ca cùng anh, giải nghệ. Không ai thắc mắc về tất cả những điều này, duy chỉ có anh là người đã biết trước: nó là một cái kết được báo trước.

Anh lùi lại quá khứ, bao lâu rồi anh mãi mê theo những điều xa lạ, bao lâu rồi anh không tự cho mình một giây phút làm theo trái tim mình, rằng, từ bỏ cô là

điều không dễ dàng gì. Anh cũng từng quen rất nhiều người, nhưng họ toàn là giả dối, lọc lừa và lợi dụng vì vị trí của anh, chưa có ai là thật lòng cả.

Quá khứ lại ulla về. Anh nghe tim mình vụn vỡ, lần thứ hai, cô rời xa anh để thực hiện lời hứa trước kia. Anh lao vào viết như điên, cảm xúc của anh lúc này dành trọn cho Vi, mối tình đầu trong trẻo của mình, bài hát này là dành riêng cho người ấy.

“Dù em có nghe thấy những lời anh nói hay không?”

Anh chỉ muốn nói rằng, anh vẫn luôn nhớ và yêu em.

Dù không bên nhau, nhưng được yêu em, với anh cũng là một hạnh phúc lớn lao.

Hãy tha thứ cho anh, từ những điều xưa cũ...”

Tình yêu quả là điều kỳ diệu, khi người ta sẵn sàng làm tất cả vì nó không chút do dự. Năm xưa rời xa anh, là cô tự nguyện và giờ cũng không cần gì hơn nữa.

- Em từng ước sẽ ở đây và trồng những đóa hồng.

- Mỗi buổi sớm anh sẽ cùng em đi hái hoa về cắm, sẽ bước cùng với em qua những ngày mưa và bên em những ngày nắng, san sẻ cùng em rất nhiều những nỗi đau...

MV kết thúc bằng cảnh quay lãng mạn của anh và diễn viên nữ bên vườn hồng tỏa hương thơm ngát trong giai điệu bài hát ngân vang. Có nhiều cô gái đã khóc khi thấy cảnh này, một MV ấn tượng do anh tự sáng tác và lên ý tưởng kịch bản.

Duy chỉ có một cô gái là cười, cười rất lâu. Cô nhớ rằng, trái tim mình trao cho một người, và chỉ người ấy mà thôi.

Năm tháng sẽ qua đi, đây có phải một lời hứa hay không, hãy để tương lai tự trả lời.

Bangkok, bốn năm sau đó

- Chào cô, tôi mang hoa đến...

- Ở đây trồng hoa, không mua hoa.

- Nhưng hoa này chỉ dành cho người trồng.

Bó hồng rực đỏ trên tay người con gái, niềm vui vỡ òa trong ánh mắt. Là tình yêu, vẫn là tình yêu đưa người ta xa nhau rồi lại quay về với nhau, theo rất nhiều nghĩa khác nhau.

Tôi đã làm tròn nghĩa vụ của một người quản lý, dù chỉ sánh bên cô ấy một quãng thời gian rất ngắn trong tình yêu dài đằng đẵng của cô ấy. Chúc em hạnh phúc!

Vài nét về tác giả

Tú Lệ là cựu sinh viên trường ĐH Khoa học Xã hội và Nhân Văn Hà Nội. Từng cộng tác cho báo Hoa Học Trò, kênh 14 và Kul New.. Đồng tác giả của nhiều tập truyện ngắn như: Yêu thương là định mệnh, Gửi chút thương nhớ vào tim...

Bên nhà có nắng

— Thảo Anh —

Mặt trời bắt đầu lặn sau hàng cây nhãn cổ thụ đầu làng. Tôi thấy lòng mình chột tắt. Sương xuống, những hạt bụi li ti lơ lửng rồi buông mình trên những tán lá chuối to hơn cái cánh quạt trần, đã hơi ướt. Lặng im.

Tôi ở quê ngoại tôi yên ả. Tiếng côn trùng ri rí kêu hòa với tiếng ếch nhái ngoài đồng. Tâm hồn một ngày như lắng xuống tận đáy ao, bắt gặp cặp mắt của chú cá diếc đang lảo liếc tìm mồi, rồi sáng lên trong đêm tối như nửa vàng trắng rơi tòm xuống nước. Chú ta điệu nghệ quẫy đuôi một cái, khuấy động cả mặt ao yên ả, tạo nên những vòng tròn lăn xa đuổi nhau đến tận chân bờ.

Mãi rồi tôi mới chột giật mình bởi tiếng gọi của ngoại, tôi ngồi ở đây từ lúc mặt trời chưa tắt nắng.

Ngoại bảo:

- Út đang nghĩ gì vậy con?

Tôi chần chừ:

- Dạ, lâu lắm con mới thấy mình bình yên như vậy.

Tôi vịn vịn hai bàn tay như thừa thãi của mình, nhìn ngoại rồi nhìn lên bầu trời như thăm nhung lấp lánh sao đêm. Tôi lớn lên bên ngoại từ nhỏ, tôi nghĩ gì, ngoại biết hết, ngoại thương tôi nhất nhà.

- Cu Mèn đâu nay không thấy sang nhì?

Tôi không nói gì, mắt hơi buồn buồn rồi nhìn ngoại.

- Chắc nó lại đi bắt ếch đồng rồi ngoại.

Tôi ngả đầu nằm lên đùi ngoại, thềm được ngoại vuốt ve mái tóc, vuốt ve cánh tay và cả lưng.

Tôi với Mèn học xong cấp 3 rồi cùng lên đại học, chúng tôi sống cùng làng, cùng tuổi lại cùng trường, hai đứa thân nhau như hình với bóng. Rồi một ngày Mèn nói thương tôi. Ngày ấy, tôi đồng ý ngay vì tôi cũng thương Mèn nhiều. Hai đứa trở

thành một cặp giữa tháng mười, khi trời sắp vào Đông. Hạnh phúc nắm tay nhau bước qua năm ba đại học với kết quả khá hài lòng. Hai đứa hiểu nhau, không cãi vã nhiều. Chỉ chân thành yêu, chân thành quan tâm và chăm sóc nhau. Mèn không hay nói, cậu ấy thâm trầm và dịu dàng, thông minh và thú vị, cuốn hút người ta ngay từ cái ánh nhìn cho đến giọng nói. Tôi yêu Mèn mà không biết chán.

Mùa hè năm chúng tôi học năm thứ tư đại học, Mèn dạy tôi chơi guitar. Bữa ấy gần sinh nhật tôi, tôi thích mê cây guitar màu xanh da trời ở tiệm Guitar Phố, ngày nào cũng thần thờ, áp má vào cửa kính nhìn thật lâu. Mèn chỉ im lặng nhìn lơ đãng ra hàng cây cỏ thụ mới bị đốn ngổn ngang ngoài đường. Vậy mà đúng ngày sinh nhật tôi cậu ấy ôm cây đàn mới tinh còn thơm mùi sơn, đưa cho tôi và bảo:

- Tớ biết cậu thích đàn, tớ cũng vậy, nên tớ mua là mua cho tớ, chỉ cho cậu mượn tạm thôi, cầm lấy.

Tôi sung sướng đến vỡ òa, ôm chặt lấy cậu ấy. Mèn vỗ nhẹ nhẹ lên đầu tôi và bảo:

- Ngố!

Rồi sau đó tôi và Mèn đã đàn bài Chúc mừng sinh nhật, chúng tôi vừa đàn vừa hát. Sinh nhật chẳng có bánh kẹo, cũng chẳng có nến, tôi ấy hai cây guitar có lẽ là kiệt sức vì phải hoạt động quá nhiều.

Mãi sau đó nghe cậu bạn thân của Mèn kể, tôi mới biết cậu ấy đã đi làm thêm vào buổi tối và trưa để kiếm tiền mua cây Guitar ấy. Khi tôi đến thì Mèn tỉnh bơ, cười khì khì rồi ôm tôi vào lòng, không nói gì.

...

Sắp tết, tôi rủ Mèn về nhà sớm. Mèn sắp xếp công việc rồi hai đứa lên chuyến xe sớm nhất về nhà.

Những ngày giáp tết, xe đông kín nhưng hai đứa vẫn thoải mái vì sắp được về quê ăn Tết, vả lại, trên chuyến xe này chúng tôi không đơn độc. Mèn xóc lại cây guitar cho ngay ngắn rồi để tôi tựa đầu vào. Tôi ngủ mất từ bao giờ không hay. Một lát Mèn kêu tôi dậy:

- Về nhà rồi!

Ở phía đầu làng, những rặng cây đơm hoa trắng cả một khoảng mà tôi không rõ tên. Hoa còn rơi đầy cả dưới gốc. Tôi thích thú đứng dưới gốc cây rồi gọi Mèn lại xem một vài cây nhãn con đang lên đã đến mắt cá chân người.

Buổi chiều, Mèn rủ tôi ra vườn chè nhà cậu ấy, hái lá nấu ấm chè thật ngon mang sang nhà ngoại. Tôi bất chợt nghĩ ra một điều, ngập ngừng rồi cũng hỏi Mèn:

- Sao Mèn lại nói Mèn thương tớ mà không phải yêu?

Mèn không nói gì, chỉ cầm củi hái những búp chè còn xanh mon mơn cho vào trong cái rổ tre rồi lăm bằm cái gì đó.

- Mèn?

Cậu ấy ngược nhìn tôi, ánh mắt sáng lên.

- Thì là thương đó.

Không hiểu sao, tự nhiên tôi thấy buồn ghê gớm. Mèn không yêu mình. Tôi cho nốt nắm lá chè vào rổ, rồi về. Mèn không gọi lại. Tối đó, cậu ấy vẫn mang chè sang nhà ngoại tôi, tôi không thèm gặp, nằm quay lưng vào trong tường giả vờ ngủ. Một lát sau ngoại bảo, Mèn nó về rồi, tôi liền bật dậy nhìn sang.

Ngoại hiểu là tối nay, tôi ngồi đây là đợi Mèn, những lần cãi nhau ít ỏi trước đó, tôi hay ngồi đầu hè, rồi một lát là Mèn chạy sang. Khi thì cái điều cô tiên, khi thì con châu chấu từ lá cọ. Mèn thừa biết, tôi chẳng giận ai được lâu. Nhưng hai tối nay, tôi đợi mãi mà Mèn không sang, ngóng vọng ra ngõ tối om, tôi vẫn thắp thòm chờ. Ngồi một lúc nửa thì ngoại giục đi ngủ, ngủ sớm mai còn ra chợ, mua lá dong, mua gạo nếp, mua thịt, đồ về gói bánh chưng. Ngoại dựng tôi dậy, xoa đầu rồi gấp chiếu đi vào nhà. Trăng đã lên cao lắm rồi. Tôi khẽ thở dài, đứng dậy, quay lại nhìn cái ngõ lần nữa rồi bước vào nhà. Tôi tự trách, mình chẳng là gì mà dối Mèn, lại còn trông chờ người ta sang xin lỗi. Thật là hết nói!

- Ái dà!

Tôi khẽ gầm lên một tiếng rồi vò cho mái tóc rối bù, tâm trạng chẳng thoải mái chút nào. Vừa quay người thì tôi giật mình nghe tiếng Mèn gọi.

- Ê, bảo này đã!

Mèn dừng lại, đứng trước mặt tôi, chống hai tay xuống gối thờ dóc. Tôi ngạc nhiên nhìn rồi buột miệng hỏi.

- Làm gì mà chạy ghê vậy?

Mèn vẫn thờ, nhưng đã đứng thẳng hơn, chống tay vào hông rồi nói:

- Thấy sắp đóng cửa nên phải chạy.

Tôi quên mất là tôi đang đổi mèn, và lẽ ra giờ này đáng lẽ tôi đang phải ở trên giường ngủ say sưa lắm. Tôi bảo hấn đợi tí rồi nhanh nhẩu vào rót nước. Tôi vừa giờ ra thì Mèn mau chóng đón lấy, uống một hơi hết sạch rồi thở cái phào. Hấn nhe răng cười nhăn nhở. Tôi hỏi sao sang đây. Mèn không nói mà đi vào nhà.

- Con chào ngoại, con sang hơi trễ, nhưng mà giờ mới 9h00' tối. Ngoại cho con mượn Nam một chút rồi con đưa Nam về liền.

Ngoại cười cười rồi bảo ừ, nhớ cẩn thận nha mấy đứa. Mèn dạ rõ to, rồi giờ tay chào như quân nhân, hấn bảo ngoại cứ yên tâm ở hấn. Xong lại thấy hấn chạy huỳnh huych ra ngoài rồi kéo tôi chạy đi trong màn đêm.

- Này này, từ từ thôi, đi đâu thế?

Tôi nhú mắt nhìn bóng Mèn chạy trước, ngửi thấy cả mùi mồ hôi trộn với mùi sương đêm. Mèn không nói gì, chỉ một mạch nắm cổ tay tôi đi thoăn thoắt.

- Rồi, đến nơi rồi.

Mèn cúi xuống, một tay chấp ra sau lưng một tay đưa sang bên làm động tác chào.

- Mời quý cô!

Tôi ngơ ngàng nhìn dàn đèn nhấp nháy giữa vườn chè. Ảnh hai đứa kẹp trên những tán lá chè vẫn còn non. Không ngờ có ngày, cậu ấy cũng làm được như thế này.

- Cậu xem ở bộ phim Hàn Quốc nào thế?

Mèn cười khì khì:

- Thì hôm cậu đưa tớ đi xem phim đó. Dù là ngủ gật nhưng đúng đến đoạn ấy thì tỉnh.

Hấn đưa ghế cho tôi ngồi rồi nói tiếp:

Lúc đó thấy cậu chăm chú xem nên tớ nhớ thôi.

Tôi cười. Tiếp theo, cậu ấy mang cây đàn guitar ra rồi đánh bản *Kiss the rain*.

- Chẳng phải cậu từng ước rằng sẽ cùng tớ ở giữa vạn vật thiên nhiên và một bầu trời lấp lánh ánh sao, tớ sẽ đàn bản *Kiss the rain* cho cậu nghe mà? Giờ thì nghe nhé!

Mèn đàn say sưa. Xung quanh, vạn vật như ngừng thở. Ánh đèn nhấp nháy cặp mắt sáng với ánh sao mờ màng treo trên đầu ngọn nến.

Tôi và Mèn tựa lưng vào nhau, ngó lên trời.

- Nói nghe nè, trước giờ tớ chỉ nói tớ thương cậu, vì thương không mang tính ích kỉ như yêu, thương là quan tâm nhau, yêu thương nhau, vị tha và chia sẻ. Tớ muốn nói, tớ thương cậu.

Tôi hiểu. Nhưng mà tôi lại giận Mèn vì cậu ấy không nói yêu. Bởi vì thương còn bao la hơn yêu nhiều lần.

Một lát sau, Mèn đưa tôi về. Đường làng tỏa ánh đèn vàng ấm áp. Chắc ai đó vừa đi lên đèn. Tết đến nơi nhưng nơi này vẫn yên ả lạ, im ắng và yên bình. Nhà ai đó đang để nồi bánh gói trước cửa, thơm phức. Gió thổi từng cơn luồn qua kẽ tóc. Tôi rùng mình. Mèn đi sát vào tôi hơn, rồi khoác vai tôi.

- Lạnh hả?

Tôi nhìn vào mắt Mèn cười rồi lắc đầu. Cậu ấy đang mặc áo ngắn tay.

- Vậy nhé, vậy là không thắc mắc nữa nhé!

Tôi nhéo cho Mèn một cái, đi nhanh về phía trước. Mèn dừng lại một chút, xoa hông rồi chạy đuổi theo đi ngang hàng với tôi.

- Gì mà như bà chằn, người ta đã mất cả ngày để làm đấy.

Mèn biết là tôi đang vui. Phải, tôi vui vì có một tình yêu thật trong sáng với một chàng trai thương tôi thật lòng, sẵn sàng vì tôi mà bé như hồi còn lên tám lên chín tuổi, sẵn sàng nói nhiều và ân cần giải thích, sẵn sàng cùng tôi đi trên đường làng đầy gió và sương tối nay. Đến trước cửa nhà ngoại, Mèn đưa cho tôi một ít quả xà cừ phơi khô.

- Đây, cho đây!

- Để làm gì?

Tôi không hiểu và hỏi hẩn. Mèn bảo, cái này cho vào lọ thủy tinh, đẹp lắm, xong hẩn về. Tôi trông theo đến gần cổng, Mèn ngoái đầu lại rồi khe khẽ nói:

- Đây, sáng mai đi chợ Tết nhé!

Tôi lắc đầu, giơ tay đuổi Mèn về. Mèn nhăn răng rồi khuất sau cánh cổng nhà

ngoại. Ngoại đã ngủ nhưng vẫn để đèn chờ tôi về. Màn được buông sẵn và bộ áo ngủ để vuông vắn trên giường. Tôi bật cười khe khẽ, trong lòng niềm hạnh phúc đang nổ đùng đùng như pháo hoa đêm giao thừa. Lâng lâng khó ngủ, nhắm chặt mắt rồi lại mở ra, nhìn chòng chọc lên trần nhà. Rồi tôi thiếp đi trong niềm vui.

- Phải rồi, sáng mai còn dậy sớm đi chợ Tết cùng ngoại với Mèn.

Bóng tối đang nhạt dần. Trời sẽ nhanh sáng thôi.

- Phải rồi, sáng mai còn dậy sớm đi chợ Tết cùng ngoại với Mèn.

Bóng tối đang nhạt dần. Trời sẽ nhanh sáng thôi!

Vài nét về tác giả

Thảo Anh (sinh ngày 17/2), được bạn bè yêu mến gọi là Mỡ. Là người hòa đồng, vui tính, sống tình cảm. Từng tham gia góp mặt trong tuyển tập Gửi chút thương nhớ vào tim...

Tiểu Thanh

— Raxu Nguyễn —

- Nguyễn Việt Nam! Em có nghe giảng không đấy?

Tôi rời mắt khỏi bầu trời cao vợi bên ngoài khung cửa sổ, dồn toàn bộ sự chú ý lên bục giảng. Nếu không phải đã quá quen thuộc với cách phát âm “đặc biệt” của cô giáo, tôi chắc chắn đã ngỡ ngơ tưởng rằng cô đang gọi ai khác chứ nhất định không phải mình. Thú thật tôi rất khổ tâm vì từ khi đặt chân đến đất nước này, chưa một ai phát âm đúng tên tôi cả.

- Em vẫn đang nghe ạ - Tôi quả quyết.

- Thật sao? Vậy cho cô biết thế nào là hiện tượng đoản mạch?

Tôi bối rối gãi đầu:

- Dạ thưa cô... Đoản mạch là kiểu người ta lấy kéo cắt đứt dây điện ấy ạ.

Cô giáo dù đã cố mím chặt môi nhưng không thể giấu nổi nụ cười. Tiểu Thanh ngồi bên cạnh tôi cũng ôm mặt cười chảy cả nước mắt.

- Câu trả lời rất hay, nhưng mà sai mất rồi - Cô giáo từ tốn.

Tôi nhớ hồi còn học ở Việt Nam, ngồi trong lớp cứ phải nơm nớp lo sợ bị giáo viên gọi, bị gọi thật rồi thì lại nơm nớp lo sợ mình sẽ trả lời sai, trả lời sai thật rồi thì trăm phần trăm thế nào cũng bị lũ bạn cười nhạo, xấu hổ đến mức chỉ ước mặt đất nứt ra để mình chui xuống. Bây giờ thì ổn rồi. Ở đây chẳng ai xét đoán tôi, sai có người sửa, đúng có người khen. Mọi người đều vui vẻ.

Tiểu Thanh bỗng nín lấy cánh tay tôi, đôi mắt sụp xuống ăn năn:

- Xin lỗi! Mình không cố tình cười cậu.

- Không sao đâu!

Tôi khẽ nhún vai. Sự thật là tôi đã cố tình trả lời sai. Ngàn vạn lần sai để đổi lại một nụ cười của Tiểu Thanh thì cũng đáng lắm chứ.

Cô ấy tên Từ Duệ Thanh, là bạn cùng bàn với tôi suốt hai năm nay. Tôi quen gọi cô ấy là Tiểu Thanh hoặc Thanh Thanh. Tôi không thể không thừa nhận mình bị

“cảm nắng” cô gái này ngay từ lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Không thích một người có khi có thể giả bộ là thích người đó, nhưng khi đã thực sự thích một người thì từng cử chỉ, lời nói, ánh mắt đều chẳng thể che giấu được những yêu thương như ngọn lửa cháy hừng hực trong tim.

Lần đầu tiên gặp cô ấy, tôi như chú cừ non lạc lõng giữa một thành phố xa lạ:

- Xin lỗi bạn! Mình khát nước muốn chết! Tại sao trong trường không có bình nước nào vậy?

Tiểu Thanh nhìn tôi như người đến từ hành tinh khác, đưa tay chỉ vào chiếc vòi inox ở góc tường:

- Kia kia bạn.

- Gì cơ? Cái vòi rửa tay đó á? - Tôi ngạc nhiên, nói mà như hét lên.

Tiểu Thanh khẽ cười, để lộ chiếc răng khê duyên dáng. Trái tim tôi vô cớ đập lệch một nhịp.

- Chắc bạn mới đến hả? Ở Singapore nước sạch lắm nên có thể uống trực tiếp từ vòi.

À ra vậy! Bây giờ tôi mới hiểu tại sao mấy đứa bạn ở kí túc xá cứ tùm tùm cười mỗi khi thấy tôi xách ấm đi đun nước.

Lần thứ hai gặp cô ấy, chúng tôi là những học sinh học cùng một lớp, hơn nữa còn ngồi cùng một bàn. Tôi chưa bao giờ tin vào định mệnh, nhưng chắc hẳn phải có một lý do nào đó khiến cô ấy cứ xuất hiện trước mặt tôi như thế. Ban đầu chúng tôi cũng giống như những đôi bạn bình thường khác: Cùng học, cùng chơi, thỉnh thoảng lại chí chóc cãi nhau vì những lý do vụn vặt. Cho đến một ngày, khi trái tim ương bướng không còn chịu nghe lời, cứ mãi thổn thức khi đứng trước Tiểu Thanh, tôi quyết định thổ lộ tình cảm của mình với cô ấy:

- Tiểu Thanh, mình tuyên bố mình thích cậu.

- Viết Nam, mình cũng tuyên bố mình không thích cậu.

Bầu nhiệt huyết như ngọn lửa vừa nhen nhóm bị dội vào cả xô nước đá. Lần đầu tiên tôi đủ can đảm nói một câu thật lòng, ai ngờ lại bị từ chối một cách phũ phàng như vậy, trong lòng không khỏi buồn rầu. Nhưng mà không sao! Thích cậu là chuyện của mình, vốn dĩ chẳng liên quan gì đến cậu. Hôm nay cậu không thích mình không có nghĩa là ngày mai cậu không thích mình. Ngày mai cậu không

thích mình không có nghĩa là cả đời này sẽ không thích mình. Mình nhất định sẽ đợi được đến ngày cậu hồi tâm chuyển ý.

Trái tim đã hạ quyết tâm nhưng lý trí vẫn cố chấp. Tôi không thèm nói chuyện với Tiểu Thanh nhiều tuần sau đó, thậm chí còn nằng nặc đòi bố trở về Việt Nam.

Bố tôi là CEO của một công ty lớn kinh doanh trong lĩnh vực điện máy. Chiến lược công ty mấy năm tới sẽ lấy Singapore làm thị trường trọng điểm nên bố tôi quyết định sang đây định cư nhằm tiện cho việc điều hành. Mọi chuyện sẽ chẳng có gì đáng nói nếu như ông không nhất quyết kéo mẹ và tôi đi cùng. Lý do bố tôi đưa ra thuyết phục đến mức không cho hai mẹ con tôi chút cơ hội phản kháng nào: “Gia đình phải ở cùng nhau!”.

- Bố! Con muốn về Việt Nam.

- Ồ hay, đang yên đang lành sao lại muốn về?

- Ở đây buồn lắm!

Tôi xì mặt xuống, khóe mắt cay cay. Từ “buồn” ở đây đồng nghĩa với Tiểu Thanh không còn quan tâm đến tôi nữa. Thật khó khăn khi thế giới của bạn đột ngột chuyển hướng theo ai đó. Giữa ngàn vạn khuôn mặt, tôi chỉ nhìn thấy mỗi cô ấy.

Bố tôi vẫn không rời mắt khỏi màn hình máy tính, tiếp tục bấm cùi gõ phím:

- Buồn cũng phải chịu.

- Không chịu - Tôi vùng vằng.

- Không chịu thì anh tự về đi, phiền quá đi mất!

Ông gắt gỏng, đẩy tôi ra khỏi phòng. Cánh cửa gỗ đóng sập trước đôi mắt thơ ngây. Khoảnh khắc ấy tôi nhận ra gia đình không nhất thiết phải ở cùng nhau như lời bố tôi nói. Thân xác ông dù ở bên mẹ con tôi, nhưng tâm trí lúc nào cũng nghĩ đến công việc, càng gần càng xa. “Ở cùng nhau” như thế thì có ý nghĩa gì, chẳng thà xa xôi ngàn dặm, một tháng gửi vài cái email, viết vài dòng tin nhắn có khi còn cảm thấy ấm lòng.

*

Tiểu Thanh vẫn cương quyết không chịu mở miệng nói chuyện. Tôi từ chỗ là kẻ khơi mào cuộc chiến, nay phải bám theo cô ấy như bóng với hình, tối ngày chỉ biết lặp lại câu xin lỗi như một đứa trẻ cầu xin sự tha thứ từ cha mẹ.

- Thanh Thanh, đừng giận Nam nữa mà!
- Ai thêm giận cậu - Tiểu Thanh vừa nói vừa hí hoáy viết bài.
- Thế thì nhìn mình một cái đi - Tôi nghiêng đầu chờ đợi.

Cuối cùng cô ấy cũng chịu nhìn tôi, đôi môi cong lên hờn dỗi. Cái bữu môi ấy chẳng khác nào giọt sương trên cành lá mỗi buổi sớm mai, vương vấn trong tôi mãi chẳng rời.

Năm dài tháng rộng chớp mắt đã hai năm ròng. Hai mùa nắng phơi mình trên đất khách dạy cho tôi hiểu về đẹp của Hà Thành tuyệt chẳng thể tìm thấy trong những phồn hoa đô hội, mà nằm ở những thứ bình dị và đời thường nhất: Một quán nước ven đường, một lò ngô nướng giữa đêm đông rét căm, một chiếc ghế đá công viên sứt mẻ. Quê người tuy hiện đại thật, hào nhoáng thật, nói cho cùng cũng chẳng phải “của mình”. Nhưng nếu buộc tôi phải đưa ra một lý do ở lại, đó chắc chắn là Tiểu Thanh.

Đã gần một tuần cô ấy không đến lớp. Chỗ ngồi trống trải bên cạnh gieo vào lòng tôi một khoảng lặng mênh mông. Trái tim vỡ ra một mảnh chẳng thể tìm về, lòng ngực bức bối muốn rạch toạc, tôi quyết định bấm số gọi cho cô ấy.

- Tiểu Thanh, cậu không sao chứ?
- Mình... ồ.

Giọng nói yếu ớt truyền qua điện thoại, khản đặc như tiếng băng đá vỡ tan. Tôi không còn giữ được bình tĩnh, một mạch chạy đến nhà cô ấy, bàn tay cuồn cuộn nhấc lên nút chuông cửa liên hồi. Tiểu Thanh xuất hiện trước mặt tôi, mái tóc rối bù, khuôn mặt xanh xao không chút sinh khí.

- Cậu bị ốm sao không nói với mình?

Tôi buông lời trách móc, cùng lúc dìu cô ấy trở lại phòng.

- Tại sao mình phải nói với cậu? Chúng ta đâu có là gì của nhau.

Biết rồi, nhưng có cần phải nói toạc ra như thế không. Tôi cúi đầu trầm mặc, giấu đi đôi mắt mù mịt như sương.

- Bố mẹ cậu đâu? Sao lại để cậu ở nhà một mình thế này?

Tôi đưa mắt nhìn bốn phía căn nhà tĩnh mịch, hình ảnh duy nhất in lên võng mạc là những khoảng tối thăm thẳm.

- Bố mẹ mình... không còn nữa.

Từng câu từng chữ thều thào thốt ra như sự sống mong manh bị rút cạn. Mắt cô ấy đỏ hoe, ứa nước. Đôi bàn tay bất giác nắm chặt, tôi cảm giác mình là kẻ tội đồ xứng đáng bị đày xuống mười tám tầng địa ngục.

- Xin lỗi! Mình... không biết.

Tiểu Thanh khe khẽ lắc đầu, ý nói không sao, sau đó Tiểu Thanh kiệt sức thả mình xuống giường.

- Mình mệt quá!

- Ừ, vậy cậu nghỉ đi, không cần để ý đến mình - Tôi thở dài một tiếng.

Đôi mắt Tiểu Thanh từ từ khép lại, xong lại bất chợt mở ra, giọng nói nhỏ nhẹ:

- Cậu đừng đi, ở lại với mình một lúc được không?

Tôi lặng nhìn cô ấy, gạt nhẹ một cái, nhẹ đến mức sợi tóc trên đầu cũng không lay động nửa phần.

- Đừng nói là “một lúc”, mình nguyện ở bên cậu cả đời - Tôi tự nhủ.

Hơi thở đứt đoạn của cô ấy làm trái tim tôi nhói đau như có ai đó lấy tay bóp chặt. Tôi nhẹ nhàng đặt tay lên trán cô ấy, cảm giác da thịt bông rớt như bị lửa thiêu. Sóng mũi bất giác cay xè, tôi vội vàng chạy đi vò một chiếc khăn ướt, cẩn thận đắp lên trán cô ấy.

Tiểu Thanh bắt đầu mê sảng, cơ thể run lên bần bật từng hồi, nước mắt giàn giụa khắp khuôn mặt.

- Không! Mẹ đừng đi!

- Đừng bỏ con!

- Đừng đi!

Tôi nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô ấy, từng ngón tay đan siết vào nhau, khóe mắt bỗng cay cay chẳng rõ lý do. Thì ra lạnh lùng chỉ là lớp vỏ bọc. Con người bề ngoài càng tỏ ra mạnh mẽ thì nội tâm càng yếu đuối và mang nhiều tâm sự. Cậu thật ngốc! Chuyện gì cũng muốn chịu đựng một mình.

Tôi ngủ gục bên đầu giường, đến khi thức giấc thì ánh bình minh dịu dàng đã lan

tỏa khắp căn phòng nhỏ. Tôi ngẩng lên, bắt gặp gương mặt Tiểu Thanh ẩn hiện trong nắng sớm, đẹp đến nao lòng! Hai gò má thanh tú vô cớ ửng hồng, còn ánh mắt nhìn tôi như muốn xuyên thấu tâm can.

- Mặt mình có nhọ à? - Tôi hỏi.

Tiểu Thanh lắc đầu, chỉ chỉ vào hai đôi bàn tay đang dính chặt vào nhau. Tôi cuống quýt buông tay cô ấy ra, vội vàng giải thích:

- Hôm qua cậu...

Tiểu Thanh đặt ngón trỏ lên môi tôi, giữ chặt những lời chưa nói:

- Cậu không cần giải thích. Mình hiểu mà!

Tôi thở ra nhẹ nhõm, vừa nói vừa xoay người lại:

- Cậu đỡ nhiều rồi, mình phải về đây!

Tiểu Thanh nín lấy cánh tay tôi:

- Cảm ơn cậu!

Tôi mỉm cười, hai đôi mắt tha thiết quyện vào nhau.

- Nhưng mà cậu đừng thích mình nữa, được không?

- Mình... không xứng.

Tiểu Thanh không dám nhìn thẳng tôi, đôi mắt cụp xuống buồn bã.

Mỗi khi nghe thấy từ “không xứng” thì tôi đã biết thủ phạm là ai rồi. Mang theo sắc mặt u ám như bầu trời đang dần chuyển tối, tôi lặng thinh bước một mạch ra cửa, sau đó quay lại lườm cô ấy một cái:

- Thích cậu là chuyện của mình, liên quan quái gì đến cậu!

*

- Bố! Bố lại nói linh tinh gì với Tiểu Thanh đúng không?

- Ai dạy anh cái thói vào phòng không gõ cửa thế hả?

- Bố trả lời con đi đã.

- Tiểu Thanh? Con bé ngồi cùng bàn với anh hả? Tôi nói thế là còn nhẹ đấy. Mới tít tuổi đầu đã bày đặt yêu đương. Lo tập trung học hành đi cho tôi nhờ.

Máu trong huyết quản sôi lên sùng sục, tưởng có thể bốc hơi ra ngoài. Tôi âm ức hét lớn:

- Bố biết quan tâm đến con từ bao giờ thế?

Lời nói vừa dứt, má tôi đã hằn lên năm vết ngón tay đỏ lù.

- Thằng ranh, anh dám vì một người ngoài mà cãi lại tôi?

- Hôm nay tôi nói cho anh rõ: Một là tử tế học hành, hai là ngay ngày mai xếp hành lý trở về Việt Nam. Tôi xem anh có thể vương vấn con bé đến bao giờ.

Một giọt nước mắt ấm nóng trào ra nơi khóe mắt, chảy lạnh gò má, tôi hờ hững buông ra mấy chữ rồi bỏ đi:

- Có chết con cũng không về!

Tôi chạy đến bên Tiểu Thanh, bật khóc nức nở như một đứa trẻ. Cô ấy chỉ nhẹ nhàng ôm lấy tôi, lời nói nhẹ nhàng như gió thoảng bên tai:

- Thật ra Nam rất may mắn. Mình muốn bị bỏ mạng còn không được nữa.

Lòng tôi chột chùng xuống, nước mắt như hóa thành băng thôi không chảy nữa. Tôi ôm Tiểu Thanh chặt hơn, thầm ước thời gian mãi dừng lại ở giây phút ấy:

- Được rồi! Mình nghe cậu.

- Tất cả đều nghe theo cậu.

- Ngốc ạ!

Cậu là cô gái ngốc nghếch nhất mình từng gặp, lúc nào cũng tự nhận phần thua thiệt về mình, trong khi không ngừng tìm kiếm những điều tốt đẹp ở mọi người.

*

Thời gian như đoàn tàu hỏa lao vun vút, chẳng mấy chốc chúng tôi đã đi đến năm học phổ thông cuối cùng. Tôi cứ ngây thơ nghĩ rằng mình đã trưởng thành rồi, nhưng sự thật thì con người mãi mãi chỉ là những đứa trẻ khi đứng trước người thầy cuộc sống, càng gắng sức học hành càng nhận ra nhiều khiếm khuyết từ bản thân, cố vùng vẫy trong bốn bức tường lạnh lẽo, ôm ấp mộng tưởng cá chép hóa rồng, cuối

cùng nhắm mắt xuôi tay trong nỗi hoài nghi mình thực sự cần gì, muốn gì.

Tôi ư? Tôi không mong giàu sang phú quý, con người chết rồi tiền bạc cũng trở thành giấy vụn. Tôi chỉ muốn một cuộc sống bình yên bên cạnh những người tôi yêu thương, bên cạnh Tiểu Thanh.

Chúng tôi rủ nhau đến vịnh Marina chơi vào dịp nghỉ lễ giáng sinh, chẳng thể cầm lòng được nên khi vừa đến nơi tôi đã ngay lập tức leo lên vòng đu quay khổng lồ Singapore Flyer. Từng vòng quay êm đềm trôi mãi như dòng thời gian, thế giới dưới chân chúng tôi càng lúc càng trở nên nhỏ bé. Gió mạnh thổi đập vào cabin, những vệt nắng hui hắt cuối ngày khó nhọc lách mình qua lớp cửa kính dày cộp, nhẹ nhàng đáp lên khuôn mặt Tiểu Thanh. Hai mắt cô ấy đang nhắm nghiền, chẳng dám nhìn xuống dưới. Tôi không thể nhịn được cười:

- Mình không biết cậu sợ độ cao.
- Ai bảo mình sợ?
- Thế thì cậu mở mắt ra đi.
- Mở thì mở.

Đôi mắt trong vắt như hồ nước từ từ mở ra, nhưng vẫn chẳng dám nhìn ra phong cảnh bên ngoài.

- Nhỡ may cái này rơi xuống thì sao? - Tiểu Thanh nhìn tôi lo lắng.

Tôi háng giọng, giả bộ làm mặt nghiêm túc:

- Nếu có rơi thật thì... đường xuống địa ngục có mình làm bạn với cậu. Ít nhất cậu sẽ không cô đơn!

Tiểu Thanh lắc mạnh đầu, nhăn nhó đánh tôi mấy cái:

- Ghê quá! Cậu đừng nói nữa!
- Mà muốn xuống địa ngục thì xuống một mình nhé, mình sẽ lên thiên đàng.

Tôi phì cười, lơ đãng phóng tầm mắt về phía những tòa cao ốc sáng rực: Bất kể là ba tác thiên đường hay mười tám tầng địa ngục, mình cũng muốn ở cùng cậu.

Tiểu Thanh và tôi huyền thuyên đủ thứ chuyện ở độ cao gần 200 mét, cảm giác thế giới chỉ tồn tại bầu trời và chúng tôi.

- Năm nay tốt nghiệp rồi, cậu có dự định gì chưa? - Tôi nghiêng đầu nhìn cô ấy.

- Dì mình có một quán cơm gần trung tâm. Mình định sau khi tốt nghiệp sẽ đến phụ giúp dì.

- Cậu không muốn vào đại học sao? - Tôi ngạc nhiên.

Tiểu Thanh tư lự nhìn trời:

- Muốn chứ! Nhưng mình phải dành dụm đủ tiền trước đã.

Phải rồi, tôi quên mất Tiểu Thanh chỉ có một thân một mình, trong khi chúng tôi đang sống trong một thành phố đắt đỏ bậc nhất thế giới. Hai hàng chân mày tôi hơi nhíu lại, biết đến bao giờ cậu mới kiếm đủ tiền đây: Một năm, hai năm hay ba năm? Đòi người vòn vện vài chục năm, không ngắn nhưng tuyệt đối không dài, tôi không muốn người mình yêu thương bỏ lỡ khoảng thời gian đẹp đẽ nhất.

- Để mình giúp cậu, được không? - Tôi nhìn sâu vào mắt Tiểu Thanh.

Cô ấy gượng cười, khe khẽ lắc đầu:

- Mình biết cậu đang nghĩ gì, nhưng mình không muốn dựa dẫm vào người khác.

Mặt trời lặn sâu, để lại màu cam rực sáng phía xa xa chân trời. Ánh mắt kiên định của Tiểu Thanh in hằn lên trái tim, đôi môi tôi mấp máy định nói gì đó xong lại thôi. Chiếc đu quay khổng lồ khó nhọc chuyển mình thực hiện vòng quay cuối cùng. Độ cao từ từ hạ xuống, thế giới bên dưới từng mảnh, từng mảnh dần dần hiện lên với hình hài vốn có, sừng sững đến rợn người.

*

Sau khi vượt qua kỳ thi tốt nghiệp, tôi quyết định đến gặp bố. Lần này tôi thận trọng gõ cửa đủ ba lần, đợi bố lên tiếng mới dám mở cửa bước vào trong.

- Bố có thể giúp Tiểu Thanh không? Cô ấy...

Ông giơ tay lên ra hiệu tôi không cần nói nữa, kẻ đó mở ngăn kéo lấy ra một tấm séc đặt lên bàn, giọng nói trầm ngâm:

- Công ty phá sản rồi. Số tiền cuối cùng này vốn để dành cho con học lên đại học. Nhưng nếu con có quyết định khác, bố sẽ không phản đối.

Tôi đứng lặng nhìn bố, chợt nhận ra mái tóc ông đã bạc đi nhiều, những nếp

nhấn hằn trên trán ngày càng rõ nét.

- Sau này bố tính thế nào?

Ông nhìn tôi, ánh mắt âm áp:

- Chúng ta trở về Việt Nam đi, trở về làm một gia đình bình dị nhưng hạnh phúc.

- Tất nhiên nếu con muốn ở lại học tiếp...

Tôi cười hất ra, quệt vội những giọt nước mắt nghẹn ngào vì vui sướng:

- Không cần suy nghĩ nữa! Gia đình phải ở cùng nhau!

Nửa đời chạy theo tiền bạc danh vọng, chạy đến mệt mỏi vẫn không thể rời khỏi vạch xuất phát. Tôi tiếc nuối tâm huyết bỏ bỏ ra suốt bao nhiêu năm qua, nhưng rất mừng vì cuối cùng ông đã nhận ra bản thân thực sự muốn gì.

Tôi rời khỏi phòng, mang theo tấm séc cùng nụ cười rạng rỡ trên môi. Tôi muốn đi ăn cơm - một quán cơm gần trung tâm.

*

Điện thoại đổ chuông đúng lúc tôi đang lê lét kéo vali vào sảnh chính sân bay. Thoáng nhìn tên người gọi, tôi phân vân một hồi, lý trí bảo đừng nghe nhưng trái tim chẳng đành lòng không từ mà biệt. Tôi bấm nút trả lời, nghe giọng Tiểu Thanh hào hứng reo lên:

- Cậu sẽ không tin đâu... Dì bảo mình có thể đi học đại học ngay trong năm nay.

Tôi giả bộ tỏ ra bất ngờ:

- Thật sao? Chúc mừng cậu! Cố gắng học tốt nhé!

- À! Mình vẫn chưa biết cậu sẽ vào trường nào - Tiểu Thanh tỏ ra hiếu kỳ.

Ngày căng tràn màu nắng chẳng thể khiến đôi mắt tôi bớt phần ảm đạm:

- Không trường nào cả! Mình sẽ về Việt Nam học đại học.

Đầu dây bên kia chợt lặng thinh. Tôi thu hết cảm xúc vào trong, nghe trái tim thốn thức rung lên từng hồi sau lồng ngực. Năm dài tháng rộng chớp mắt đã ba năm ròng kể từ lần đầu chúng ta gặp nhau. Tiểu Thanh, cậu biết không, ba năm ở bên cậu là khoảng thời gian đẹp đẽ nhất.

- Bao giờ Nam đi? - Giọng nói nhẹ nhàng như gió thoảng truyền vào tai tôi.

- Hôm nay. Mình đang ở sân bay rồi.

Tôi chẳng nghe thấy gì nữa ngoài những tiếng tút tút liên hồi.

Nửa giờ sau cô ấy xuất hiện trước mặt tôi, cánh tay không ngừng đập đập lên ngực hòng trấn áp hơi thở gấp gáp.

- Bạn bè kiểu gì thế hả? Đi mà không thèm nói với mình một tiếng.

Tôi ngây ngất nhìn chăm chăm vào người con gái trước mặt. Khuôn mặt này, nụ cười này và cả cái bấu môi ương bướng này, sau hôm nay liệu tôi có còn cơ hội thấy lại. Tôi sợ đến một ngày cảm tình dành cho cô ấy không chống lại được sự tàn phá khốc liệt của thời gian, tôi sợ bản thân sẽ quên, hoặc là không thể nhớ được nữa.

- Ê! Cậu nói gì đi chứ! - Tiểu Thanh huých nhẹ vào vai tôi.

- Mình sợ gặp cậu rồi sẽ không đành lòng đi nữa, cho nên...

Lời còn chưa nói hết, cô ấy đã thổn thức chui vào lòng tôi. Từng giọt nước mắt lã chã rơi trên ngực áo, thấm lạnh cả trái tim.

- Cậu đừng đi nữa được không? Mình... thích cậu!

- Muộn rồi Thanh Thanh à! Chúng ta đã bỏ lỡ rồi...

Cổ họng nghèn nghẹn như có tảng đá chắn ngang, tôi ôm cô ấy chặt hơn, chặt đến mức cả hai ngộp thở.

- Cậu sẽ trở lại thăm mình chứ?

Nắng có chớp xuyên qua ô cửa kính trên cao, đập lên gương mặt Tiểu Thanh nhạt nhòa đắm lệt. Tôi mỉm cười gật đầu, gắng gượng nhen nhóm ngọn lửa hồng từ trong băng tuyết lạnh lẽo. Tình trạng gia đình tôi hiện giờ thê thảm đến mức không đủ tiền mua một chiếc vé khứ hồi. Hôm nay nước mắt cô ấy rơi vì tôi. Lần sau gặp lại, có khi cô ấy đã con cháu đề huề, rồi chẳng còn nhận ra ai là ai nữa. Nhưng đâu có sao, năm tháng hồn nhiên thử dỗi gian một lần cũng tốt, để chúng tôi nhớ về nhau với những kỉ niệm đẹp đẽ nhất.

Tôi kéo chiếc vali nhỏ từ từ bước đi, thỉnh thoảng quay lại phía sau nhìn Tiểu Thanh. Ký ức như dòng nước mát lành chảy qua trái tim khô héo. Tôi từng chạy khắp trường tìm một bình nước, nhưng tìm hoài không thấy. Cô ấy từng nắm chặt bàn tay tôi trong cơn mê, miệng không ngừng gọi mẹ. Tôi từng ngỏ lời, cô ấy cũng

từng cự tuyệt. Chúng tôi từng giận hờn vu vơ như những đứa trẻ, cũng từng nghiêm túc nói về tương lai như những kẻ trưởng thành.

Trong khoảnh khắc một cái quay đầu ấy, tôi mơ hồ trông thấy những giọt nước mắt hóa thành khói bay vào không trung. Cô ấy đứng đó, không ngừng đưa tay lên cao vẫy chào, nụ cười nhẹ bẫng như mây tan trên bờ môi ửng hồng.

Tạm biệt Tiểu Thanh, tạm biệt tuổi thanh xuân của mình.

Đừng quên mình nhanh quá nhé!

Vài nét về tác giả

Raxu Nguyễn - tên thật là Nguyễn Phúc Tùng. Truyện ngắn là một câu chuyện thật mà tác giả viết về một cô bạn cùng lớp.

Những điều chẳng bao giờ xưa cũ

— Trần Khánh Minh Sơn —

“Thành phố của những người trẻ một sớm yên ả, lẫn chìm trong cái lạnh của mùa đông. Những tiếng rao bánh khúc vang giòn tan trong lớp sương mờ mờ còn vương sau màn đêm. Phía sau của đêm là những thốn thức của một tâm sự còn đọng lại, của một ánh mắt còn bờ hững chưa muốn rời bước và ra đi. Phía trước của đêm là những con người dù quá nhỏ bé cũng mang trong mình những suy nghĩ về hình hài cần phải bước đi và mạnh mẽ.”

Long Ngô thu dọn toàn bộ những bản thảo ở trên bàn làm việc. Văn phòng lúc này chỉ có anh và Hoài Thanh. Thanh vẫn ngồi nghe nhạc, cô chưa muốn rời khỏi những bản nhạc vui tai lúc chiều muộn đã tải về qua sự gợi ý của một người bạn.

- Thanh, em về sau nhé. Anh về trước. Có gì tối về, em cứ gửi mail cho anh về công việc lúc chiều nhé.

- Dạ...

Thanh vẫn tiếp tục nghe nhạc. Cô hướng ánh mắt mình nhìn về phía cửa, những ván vương chỉ còn đọng lại một chút khi không còn thấy dáng của Long.

Với cô, hình như anh ấy chỉ đơn thuần như những người cộng tác trong công việc của nhóm biên tập nội dung trong các dự án phát hành những cuốn sách của công ty. Đôi lần, cô cũng tự mừng tượng về những quan tâm của anh với cô. Đôi lần cô cũng cảm thấy hình như có một điều gì đó ngoài những dư vị cảm xúc trong công việc. Nhưng điều đó liệu có đủ làm anh nghiêng về phía cô, đi theo những xúc cảm của cô và đi cùng cô trong những năm tháng tới? Cô tự hỏi và rồi ý nghĩ ấy cũng chỉ dừng lại khi bản nhạc “It’s not goodbye” lại vang lên qua tai nghe.

Thanh tranh thủ xếp những bản thảo đã in nháp và sửa lại những hồ sơ hợp đồng của công ty đã chuẩn bị lên lịch cho việc ký hợp đồng giữa tác giả, công ty phát hành và nhà xuất bản.

Bất chợt cô dừng lại ở bản thảo với một tựa đề khá ấn tượng mới chuyển cho phòng cô vào buổi chiều mà cô chưa đọc và thẩm định. “*Biển trời mùa đông*” - tác

giả Hoàng Hạ Lan.

“Thành phố của những người trẻ một sớm yên ả, lẫn chìm trong cái lạnh của mùa đông. Những tiếng rao bánh khúc vang giòn tan trong lớp sương mờ mờ còn vương sau màn đêm. Phía sau của đêm là những thốn thức song hành cùng một tâm sự còn đọng lại, của một ánh mắt còn bờ bững chưa muốn rời bước và ra đi. Phía trước của đêm là những con người dù quá nhỏ bé cũng mang trong mình những suy nghĩ về hình hài cần phải bước đi và mạnh mẽ...”

Một câu chuyện nhẹ nhàng của người trẻ theo những gì Thanh nghĩ, có lẽ cô sẽ đọc nó sớm nhất vào ngày mai hoặc có thể cô sẽ gửi mail cho Long Ngô về bản thảo đang thẩm định.

Công việc của một biên tập viên nhà xuất bản với những ai bên ngoài có thể sẽ thấy thật nhàm chán, bởi họ nghĩ về những bản thảo đã hoàn thành theo tâm nguyện của chính tác giả, biên tập viên chỉ cần chỉnh sửa, dàn trang, lên lịch và làm các khâu hậu kỳ. Thực tế không như những gì mà người khác nghĩ về công việc của biên tập viên. Sự khắc nghiệt đầy thú vị trong công việc của họ, làm họ dần trưởng thành hơn khi những cuốn sách lần lượt được đưa lên kệ. Công việc cho một cuốn sách đó có thể ngắn hết cả vài tháng hoặc cũng có thể hơn nữa.

Một cuốn sách ra đời, cũng có thể được hiểu như sản xuất một bộ phim. Mà ở đó những đạo diễn tài ba đã lên ý tưởng từ kịch bản của nhà biên kịch còn một cuốn sách đưa ra ngoài thị trường, ngoại trừ tác giả thì biên tập viên bản thảo chính là người hiểu rõ hơn ai hết ý tưởng và những gì đang diễn ra trong cuốn sách mà họ trực tiếp nhận làm. Đó là công việc hiện tại của Hoài Thanh và Long Ngô trong công ty phát hành sách.

Hoài Thanh đã làm ở nơi này được hai năm sau khi tốt nghiệp chuyên ngành xuất bản ở trường Đại học. Còn Long Ngô, anh là một kẻ ngoại đạo của dân xuất bản nhưng với khối óc nhạy bén và am hiểu thị trường phát hành khi đã cùng nhóm bạn của mình lập nên một bookstore và quản lý một số kênh về phát triển thị trường sách. Anh hiểu quá rõ về những gì đang diễn ra và được tuyển dụng trực tiếp vào công ty với nhiệm vụ quản lý bộ phận biên tập và định hướng phát hành.

*

Ai đó tỉnh giấc giữa màn đêm Hà Nội

Những cơn mưa nhẹ nhàng của tiết trời đông, lạnh buốt những đôi tay. Mùa nào cũng có mưa nhưng những cơn mưa mùa đông thật làm cho người ta lạnh thấu. Long co người bên tấm chăn bông dày, miên man trong những cơn mê và tỉnh. Anh nhớ đến Lan Vy. Những lúc này, hình như mỗi người đều nhắm mắt và nghĩ suy về một người ở nơi đó. Anh hiểu công việc của cô ấy, anh tôn trọng quyết định của cô nhưng đã hơn tám tháng trôi qua kể từ khi cô lên Sapa và không liên lạc gì với anh. Những liên lạc với gia đình của Vy chỉ được đón nhận với thông tin cô đã lên Sapa dạy tiếng Anh cho trẻ em trên đó. Anh đã lên Sapa những lúc rảnh nhưng cũng không thể tìm thấy cô. Phải chăng anh chưa đủ kiên nhẫn để tìm kiếm cô. Tình yêu, tình yêu là biết tự tìm lối. Nhưng sao với anh, con đường dẫn về phía cô nhiều những cơn mưa lạnh, nhiều những đợt nước cứ dội vào lòng mình đẩy cả hai về phía những chân trời xa.

Anh dậy pha cho mình một cốc cacao nóng không sữa - đồ uống mà cô và anh đều thích. Kỷ niệm về ngày đó lại ùa về trong anh. Quán Key-house cafe, chiếc bàn gỗ, những ly cacao không sữa và những khoảnh khắc anh và cô cùng nhau ngắm nhìn giàn hoa giấy ngập tràn nắng.

Những điều cũ, phải chăng sẽ không xưa cũ. Anh nhớ câu nói đầu tiên mà cô đã nói với anh *“Anh thích nơi này phải không?”*.

Anh lặng thầm mở máy tính và gửi mail cho cô. Anh biết, có thể cô sẽ không trả lời nhưng anh sẽ luôn tin rằng cô sẽ sớm đọc được nó như rất nhiều, rất nhiều những mail mà anh đã gửi cho cô từ khi cô không còn ở nơi này.

“Sapa, mùa này lạnh không em? Anh biết điều đó nhưng có thể anh chưa tìm thấy em thôi. Hà Nội, mùa đông sẽ lạnh hơn. Em hiểu mà. Hà Nội, có một người chờ em ở quán Key, có một người chờ em để viết tiếp những lời mà ngày xưa chưa viết”.

*

Sapa những ngày gió

Sapa, mùa những cơn gió lạnh ào ạt cùng những đợt mưa phùn cứ rả rích. Nơi này có một người con gái đang làm những việc thậm lạnh mà ngay cả những người sống ở các bản vùng cao cũng không dám làm. Vy từ bỏ Hà Nội, Vy từ bỏ tất cả những kỷ niệm một thời của cô với cậu ấy. *Trái tim dù có cao thượng đến đâu cũng cần một trái tim khác để sưởi ấm những đôi tay mùa đông. Con người, dù mạnh mẽ cỡ nào cũng chẳng thể chối bỏ những rung cảm còn nhớ nhưng lưu luyến về*

một người, cho dù bất kể là lúc thời tiết ra sao. Bao nhiêu lần chúng ta vẫn thường cảm thấy hạnh phúc với những suy nghĩ của mình, thì cũng bấy nhiêu lần thời tiết hắt sâu vào lòng những hoài niệm về một người đã từng là một nửa của một người.

Lan Vy di chuyển các khối gỗ trong phòng để chất thêm vào lò sưởi. Cô gái nhỏ bé, đôi tay nhỏ bé chẳng ngại làm việc gì. Với chính cô, dù có buồn đến cỡ nào cô cũng tự ôm lấy mình và khóc bên đống lửa lúc chiều choạng vạng tối. Ngoài trời, nhiệt độ cũng giảm dần và có thể sẽ chạm ngưỡng kỷ lục trong mấy năm qua mà theo như radio cô nghe được hồi chiều, nhưng điều đó có làm cô buồn thêm. Đôi mắt cô nhen nhóm thêm những ánh lửa bùng trong lò sưởi. Cô tự xoa đôi tay mình.

Cô nhớ về mùa đông của những năm về trước, khi ngồi bên Long Ngô.

Cô nhớ về đôi tay của cậu khi nắm lấy tay cô băng qua con phố đông người để đến một góc phố an yên trong ngõ sâu.

Cô nhớ về lần đầu tiên khi cùng anh ngồi ở Keyhouse. Cô nhớ về câu nói của anh lần đầu tiên *“Em có thường xuyên đến nơi này không?”*. Và rồi điều đó, ánh mắt đó cùng những gì cô dành cho anh đã luôn theo cô đi qua những con đường mà khoảng cách với anh càng xa hơn.

“Mình đã yêu nhau bao lâu rồi?” Câu hỏi luôn thường trực mỗi khi hai người ngồi cạnh nhau. Khoảng cách trong tâm tưởng có thể quá ngắn nhưng giữa những xúc cảm đã chạm đến tình yêu, họ vẫn cứ hỏi, vẫn cứ thắc mắc như muốn xoa dịu đi cái lạnh khi ngồi cạnh nhau. Với cô, điều đó có thể rất buồn dù biết rằng ai cũng phải có những câu chuyện tình để khi nhớ về người ta vẫn nhắm nghiền mắt, lặng lẽ để nước mắt tự ứa ra.

*

Những con số trùng lặp

Văn phòng công ty những ngày tháng bận bịu những cuốn sách được xuất bản lần chím cùng vô vàn bản thảo được gửi đến qua mail của công ty. Trên bàn làm việc, Hoài Thanh xem lại bản thảo *“Biển trời mùa đông”* của tác giả Hoàng Hạ Lan.

- Em đang làm gì vậy Thanh?

Long Ngô vừa trở về từ hội sách của một buổi triển lãm. Công ty có một gian hàng và anh sẽ làm trưởng dự án truyền thông trong đợt này.

- Anh vừa về ạ. Mọi việc bên hội sách sao rồi hả anh?

- Hiệu ứng của khách hàng khá tốt em ạ. So với tỷ lệ số khách hàng nhấn like tham dự online và số khách hàng thực sự đến mua sách cũng không chênh lệch nhiều lắm.

- Dạ vâng ạ. Em đang sửa bản thảo của một cô gái lạ anh ạ. Cô ấy viết về những câu chuyện của mùa đông ở hai địa điểm cách xa nhau 370 km.

- Bản thảo tên là gì vậy em?

- “*Biển trời mùa đông*” anh ạ.

- Ừ, em gửi mail sớm cho anh nhé.

- Dạ.

Long Ngô quay lại phòng làm việc của mình. 370 km là quãng đường anh đã thấy nó khi đi từ Hà Nội lên Sapa tìm Lan Vy. Anh nhớ cô, những khối não vẫn quần quanh về những thông tin bất kể có liên quan hoặc chỉ gọi nhớ đến chút thông tin nhỏ về Sapa, về một ai đó có liên quan.

- Hoài Thanh, cô gái ấy tên là gì vậy em?

Anh chạy sang phòng của Thanh với tâm trạng cần gấp những thông tin về một cô gái giữa hàng vạn người đã từng đặt chân lên Sapa, đã từng sống ở nơi này. Có lẽ nào sẽ là một sự trùng hợp.

- Hoàng Hạ Lan anh ạ. Nhưng đây là bút danh, em nghĩ có thể là đó không phải là tên thật của cô ấy.

Hoài Thanh hơi bất ngờ vì những câu hỏi của Long Ngô.

- Cảm ơn em...

Long im lặng và đi về phòng làm việc. Lục tìm những ký ức, “*Biển trời mùa đông*” Lan Vy của anh chưa bao giờ nhắc về cái tên này. Cô cũng chưa bao giờ nói với anh về dự án viết một cuốn sách, chỉ là những năm tháng sinh viên cô từng viết blog, viết về những điều mà cô cảm nhận cuộc sống xung quanh.

Cũng chỉ có duy nhất một từ “Lan” trùng trong tên của tác giả liệu có làm anh tò mò đến thế không?

- Thanh ơi, tác giả có để lại thông tin gì nữa không em?

Lần thứ 3 anh quay lại, hy vọng có thể tìm thấy một chút gì khác.

- Dạ không anh ạ. Chỉ có địa chỉ mail *hoanghalan@gmail.com* và không có để lại số điện thoại anh ạ.

- Cảm ơn em. Em thăm định bản thảo và cho anh ý kiến, cũng như đề ra định hướng cho bản thảo, gửi anh sớm nhé.

- Dạ. Em sẽ gửi anh sớm ạ.

Thanh quay lại với công việc, cô có một chút tò mò về sự ngạc nhiên của Long với bản thảo này. Đã gần năm tháng làm việc chung cùng anh nhưng chưa bao giờ anh lại hỏi thúc cô quá mạnh mẽ về một bản thảo dang dở. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh có những phản ứng nhanh và mong muốn kiểm tìm một điều gì đó dù khá mong manh.

Thực tế, anh là một người điềm tĩnh như cô nghĩ. Trong công việc, anh là người hình như lúc nào cũng đóng chặt cửa tâm hồn mình thành những khối băng sắc lạnh, chỉ thể hiện mình trong quá trình vận hành khối lượng công việc của công ty. Sự lạnh lùng đến mức hoàn hảo ấy là tố chất trong chàng trai mà có đôi lần cô tự mỉm cười về một ý nghĩ...

*

Sapa những ngày mưa

Một buổi sớm Sapa như một bộ phim buồn trượt nhẹ trên những ô cửa kính, những giọt nước mưa vẫn đọng trên ô cửa vây kín những không gian bên cạnh cô. Lan Vy nhận được mail về kế hoạch phát hành cuốn sách của cô được gửi từ Hoài Thanh bên phía công ty xuất bản. Bên bếp lửa ánh tàn đỏ đã dần tắt từ khoảng giữa đêm. Có lẽ cô sẽ thu xếp công việc và trở về Hà Nội trong chuyến tàu sớm.

Những cuộn phim được lấy ra từ chiếc máy ảnh cũ mà cô đã chụp mấy hôm trước về dự án đang thực hiện cũng được xếp ngay ngắn trong ngăn bàn. Bất chợt cô nhớ đến Long. Chiếc máy ảnh đã theo cô và anh trong những chuyến đi xa về quê anh, vùng đất đầy nắng của miền Trung. Những khoảnh khắc ấy vẫn mãi trong tâm trí mặc dù giờ đây, ngay bên cạnh cô lúc này nó chỉ còn lại những cuộn phim đã cũ bên cạnh những cuộn phim mới được làm đầy lên. Cô tự hỏi chính mình, liệu cô có quá đáng với anh. Liệu việc cô bỏ đi ngay giữa lúc sự ngăn cản từ bố mẹ cô về mối quan hệ với người con trai từ một vùng đất xa xôi ấy mới chỉ bắt đầu. Cô tự trách bản thân tại sao không thể mạnh mẽ hơn với chính sự lựa chọn của mình để được bước đi cùng anh. *Sự bối rối làm ngọt ngào những nghĩ suy từ sâu thẳm mỗi người,*

vô tình chúng ta lại trở thành ích kỷ với chính cảm xúc của mình.

Cô đứng dậy và đi về phía cửa sổ. Sapa một sớm mờ những vệt mưa. Những đứa trẻ ở quanh nơi cô sống đang thức giấc bằng bản nhạc quen thuộc của bản vùng cao bên thị trấn. Cô buồn...

*

Hà Nội, có một người chờ em để yêu

Một sớm mùa đông, Long đến công ty từ rất sớm. Anh kiểm tra lại các công việc mà Hoài Thanh đã gửi vào buổi chiều tối hôm qua. Kế hoạch phát triển thị trường ebook đang được tiến hành và việc ký hợp đồng xuất bản cuốn sách “*Biển trời mùa đông*” của tác giả Hoàng Hạ Lan khi đã nhận được giấy phép từ nhà xuất bản.

Bất giác mỗi lần đọc đến tên của tác giả này anh lại nhớ đến cô như được kết nối bởi một sợi dây vô hình mong manh, dù xác suất trùng hợp rất ít nhưng nó vẫn thôi thúc anh mong muốn tìm kiếm người con gái ấy.

Hoài Thanh bước vào phòng cùng với bản hợp đồng đã soạn được chuyển sang cho Long duyệt.

- Thưa anh, sáng nay em đã hẹn với tác giả Hoàng Hạ Lan đến văn phòng công ty để ký hợp đồng xuất bản cuốn sách. Nếu công việc thuận lợi thì em sẽ liên hệ phía nhà in sớm để lên kế hoạch phát hành ra thị trường.

- Cảm ơn em, em làm tốt lắm.

Long xem lại hợp đồng mà cô vừa gửi anh. Bất giác anh thấy một khoảng trống mục điều khoản về nhuận bút cho tác giả.

- Em đã liên hệ lại với tác giả về việc chuyển khoản khi hợp đồng thanh toán nhuận bút chưa Thanh?

- Dạ, tác giả không nhắc lại, sáng nay em sẽ trao đổi và bổ sung vào phần này.

- Ok em, khi nào tác giả đến, em gọi anh nhé.

- Dạ....

*

Hà Nội, một buổi sáng khi trở về, bỗng thân thuộc khi có những cơn mưa mùa đông bủa vây quanh mình. Lan Vy quyết định sẽ đến công ty phát hành sách để

hoàn thiện việc ký hợp đồng xuất bản.

- Xin lỗi, mình có hẹn với bộ phận phát hành cuốn sách “Biển trời mùa đông”.

Hoài Thanh ngược nhìn cô gái trước mặt, một cô gái tầm tầm tuổi cô. Đôi vai gầy vương những giọt nước mưa và mái tóc hơi rối, có lẽ do đi xe từ xa về Hà Nội.

- Chào bạn, mình là Hoài Thanh, phụ trách việc phát hành sách của công ty. Như đã trao đổi với Lan qua mail.

- Chào Thanh, mình muốn đến hoàn thiện nốt phần ghi trong hợp đồng về số tiền nhuận bút được hưởng từ cuốn sách sau khi phát hành. Mình muốn toàn bộ số tiền mình được nhận sẽ được chuyển đến tài khoản của trung tâm bảo trợ xã hội dành cho trẻ em tỉnh Lào Cai và địa bàn của mình phụ trách việc phát triển kỹ năng sống cho trẻ em Sapa.

- Tất nhiên là được rồi Lan ạ. Trong trường hợp tối ưu những điều khoản thì bên công ty mình luôn tôn trọng quyền tự do cá nhân của tác giả, cũng như tôn trọng những quyết định từ phía tác giả để đảm bảo cho việc phát hành được thuận lợi. Bạn chờ mình một chút nhé, mình sẽ quay trở lại với bản hợp đồng hoàn chỉnh.

Lan Vy ngồi lại một mình, cô quan sát những bức tranh chụp các dự án phát hành sách của công ty, lơ đãng liếc qua những đầu sách đã phát hành và hình ảnh của nhân viên các phòng ban trong công ty. Cô chọn công ty này để gửi bản thảo, bởi như cô biết thì những nhân viên trẻ tuổi của công ty này làm việc rất chuyên nghiệp. Ngay cả những năm tháng sinh viên cô chưa từng nghĩ cô sẽ xuất bản một cuốn sách cho riêng mình, bởi những dòng cô viết trên trang cá nhân chỉ đơn giản là những rung cảm về cuộc sống, về tình yêu của cô, về những vùng đất mà cô và anh đã từng đặt chân đến và về những đứa trẻ mà cô đã từng tiếp xúc... Một phần lý do cô xuất bản cuốn sách này là vì những đứa trẻ nơi cô đang sống thôi thúc cô làm điều gì đó...

Hoài Thanh bước sang phòng làm việc của Long Ngô.

- Anh Long ơi, cô ấy đến rồi. Phần bổ sung về nhuận bút của cuốn sách sẽ được em bổ sung ngay bây giờ ạ.

Long rời mắt khỏi màn hình máy vi tính. Anh nhìn về phía Thanh.

- Có điều gì đặc biệt phải không em?

- Dạ, cô ấy nói, toàn bộ số tiền nhuận bút mà cô ấy nhận được sau khi ký kết hợp đồng sẽ được chuyển về tài khoản của dự án phát triển kỹ năng sống cho trẻ em

Sapa thuộc Quỹ bảo trợ trẻ em tỉnh Lào Cai.

- Em nói sao?

Chưa kịp đợi Hoài Thanh trả lời, anh đã chạy ngay sang phòng bên. Linh tính mách bảo anh là cô gái ấy chính là Lan Vy.

- Thanh ơi, anh không thấy cô ấy.

Tiếng Long gọi to khi sang phòng bên anh chỉ còn nhìn thấy cốc nước lọc trên bàn cùng một không gian trống rỗng của phòng làm việc.

- Cô ấy bảo đợi em ở đây mà. Lạ thật, chỉ một vài phút trước cô ấy vẫn ở đây mà anh.

Long chạy ra khu vực sảnh công ty và chạy ra ngoài phía đường trước mặt. *“Lan Vy, đúng là em rồi, anh sẽ tìm thấy em”* Những dòng suy nghĩ cứ dồn dập ủa vào tâm trí anh, thôi thúc anh nhìn về phía trước.

Cơn mưa đủ nặng để làm suy nghĩ trong cô chùng xuống khi cô nhìn thấy bức ảnh chụp nhân viên công ty phát hành sách ở phòng cô ngồi lại có sự xuất hiện của anh - hình ảnh của người con trai mà đã hơn tám tháng qua cô chỉ thấy trong tâm trí. Lan Vy bước vội về phía trạm xe bus gần đó.

- Lan Vy, đợi anh.

Cô nghe thấy tiếng của Long, nhưng liệu trái tim cô có đủ can đảm để dừng lại.

- Lan Vy, anh muốn nói chuyện với em một chút, một chút thôi. Mà không, anh muốn nói với em nhiều hơn.

Anh kéo tay cô về phía anh, khi những giọt nước mưa vẫn phảng phất len lỏi vào khoảng giữa hai người.

- Chúng ta đã chia tay rồi Long ạ. Hãy để em ra đi.

- Không, anh chưa bao giờ ngừng nhớ về em. Anh đã lên Sapa tìm em vào những ngày thứ bảy và chủ nhật.

Những ngày thứ bảy và chủ nhật ư? Trong lòng cô đầy ắp những hoài niệm nặng trĩu...

- Đừng mãi như vậy Long à, chúng ta còn nhiều việc phải làm, còn những dự định riêng cho bản thân.

Anh kéo tay cô lại gần anh hơn, nhưng những giọt nước mưa vẫn phảng phất xen ngang hay trong lòng cô còn điều gì ngăn cản khiến khoảng cách ấy chẳng thể gần hơn.

- Anh luôn tôn trọng những gì thuộc về em, nhưng hãy để anh có một niềm tin rằng em sẽ trở về Hà Nội. Hãy để anh được yêu em như chúng ta đã từng...

Cô khóc nhẹ nhàng để tâm trạng mình hòa cùng những giọt mưa. Người con trai mà chưa bao giờ cô hết yêu, nhưng lòng can đảm của cô lại đang đối nghịch với những gì cô suy nghĩ. Phải chăng không thể gượng ép bản thân mình ôm lấy người đối diện, mặc dù cô biết hơi ấm ấy vẫn nồng nàn ngay cả khi cô đã xa anh từ rất lâu rồi.

Con mưa vẫn trút xuống thành phố những ngày sau đó...

Hoài Thanh hoàn thiện những khâu cuối cùng về việc xuất bản cuốn sách. Những đơn hàng được chuyển cho bộ phận phụ trách phát hành, các nhà sách liên kết và các khu vực bán sách trong trung tâm thành phố. Xử lý các công việc một cách thuận lợi, Hoài Thanh dừng lại nơi bìa cuốn sách có in những dòng chữ còn lưu giữ mãi trong tâm trí cô “*Tình yêu như những cơn mưa mùa đông. Dù bạn đang yêu, hết yêu hoặc sẽ yêu, hãy vững tin về người mình yêu*”.

Ngày phát hành sách, Lan Vy đã không có mặt nhưng Long vẫn quyết tâm để cuốn sách của cô được phát hành đúng tiến độ. Anh làm như vậy không phải vì cô là người yêu anh mà vì những gì cô đã làm, bởi những thiện nguyện của cô về những giấc mơ của các em nhỏ nơi ấy.

Anh đọc lại những dòng cảm xúc trong cuốn sách của Lan Vy.

“Thành phố của những người trẻ một sớm yên ả, lẫn chìm trong cái lạnh của mùa đông. Những tiếng rao bánh khúc vang giòn tan trong lớp sương mờ mờ còn vương sau màn đêm. Phía sau của đêm là những thốn thức song hành cùng một tâm sự còn đọng lại, của một ánh mắt còn bờ hững chưa muốn rời bước và ra đi. Phía trước của đêm là những con người dù quá nhỏ bé cũng mang trong mình những suy nghĩ về hình hài cần phải bước đi và mạnh mẽ

Dù nơi đó còn những khó khăn về cuộc sống, dù nơi đó thiếu đi tình yêu của một người đã dành hết yêu thương cho một người, dù nơi đó đã lưu giữ một người từ bỏ

rung động về một người còn mãi nhớ thương. Nhưng điều đó đã trộn thêm nhiều hạnh phúc trên nét mặt của những đứa trẻ thiếu thốn đủ thứ ở nơi đây. Nơi đây chúng cần hơn một người biết hy sinh chính những tổn thương của mình để dành niềm vui cho chúng. Nơi đây có một người như thế, nơi đây rồi hình như cũng sẽ đón chào một người vào những ngày cuối tuần, vào những dịp nghỉ lễ đến thăm...”

Và anh hiểu hơn vì sao cô đã rời bỏ anh nhưng sẽ chỉ là sự chia cách về địa lý mà thôi. Sẽ sớm thôi, anh sẽ về nơi đó cùng cô.

Vài nét về tác giả

Trần Khánh Minh Sơn, hiện là giáo viên Hóa tại Hải Dương. Anh đã có nhiều bài đăng trên tạp chí Sinh viên Việt Nam, góp mặt trong nhiều tuyển tập truyện ngắn như: Qua mùa nhớ, gặp mùa thương; Đường tới Hạnh Phúc...

Vô âm

— Ruy Hai Màu —

Tôi thích tất cả những âm thanh của cuộc sống này. Dù nhỏ bé hay to lớn, dù ồn ào hay sâu lắng, khi nghe một âm thanh nào đấy tôi sẽ nghĩ cuộc sống thật đáng sống, dù cho tôi đã đánh mất âm thanh từ chính mình từ rất lâu rồi.

Âm thanh, lời nói và đôi tai

Mất đi tiếng nói của mình, tôi tập thích nghi với cuộc sống bằng giấy và ngôn ngữ cơ thể. Mọi thứ khá dễ dàng khi tôi vẫn còn có thể nghe, thỉnh thoảng những âm thanh sẽ ngưng đọng và những người như tôi sẽ thấy được khoảnh khắc đó. Rất chậm, vậy nên tôi hài lòng.

- Thế gian này, tràn ngập ở đó những âm thanh vô nghĩa.

Viết nguệch ngoạc từng chữ qua màu chì lên logo, tôi chột giật mình khi giọng nói trầm phía sau khẽ vang lên.

- Nhưng cậu đều thích chúng, không phải sao.

Viên ngồi xuống bên cái ghế đá khô màu, khẽ đập tay vào bả vai tôi thật nhẹ.

- Phải vậy nhỉ, bởi nó vẫn thật đẹp, như là màu trắng nằm trong hộp màu vậy, những âm thanh không có nghĩa.

Tôi gặp Viên vào một ngày đông lạnh lẽo, ban nhạc đang phát động phong trào tình nguyện viên mùa xuân. Tôi thuộc nhóm ban điều hành giấy của nhà trẻ khiêm tốn ở khu phía đông. Viên đàn rất khá, nên cô ấy đăng kí làm tình nguyện viên của một ban nhạc nhỏ chơi ở tất cả các sự kiện tại nhà trẻ này.

- Nó thật giống cậu đấy, Viên cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi và khi quay về thực tại tôi đã hơi lúng túng, nên tôi đã cười trừ và nhanh chóng viết những dòng chữ lên trang giấy.

- Còn cậu, âm nhạc thật tuyệt nhỉ.

- Ít ra nó cũng không thể là một âm thanh vô nghĩa.

Viên mỉm cười, nhìn ra khoảng sân rộng có những chiếc bàn ghế nhỏ vuông ngay ngắn. Máy thùng loa dựng sát bắt đầu phát ra tiếng nhạc êm dịu, nắng ngả màu vàng nhuộm lên những nhạc cụ một màu sáng nhẹ nhàng. Tôi thấy mình vẫn may mắn lắm, khi đi qua những năm tháng lâu như vậy. Bản thân tưởng chừng đã bỏ cuộc, vậy mà lúc này tôi lại đứng ở đây, vẫn có thể nghe được những âm thanh này. Ít ra, quá khứ chưa thể nuốt trứng lầy tôi. Nếu một ngày nào đó, tôi mất đi đôi tai và việc nghe những âm thanh sẽ trở thành không thể, liệu nó còn đẹp nữa không?

Chúng tôi cùng nhau đưa lũ trẻ về nhà sau một chiều âm thanh rực rỡ, những đứa trẻ vui vẻ với khuôn miệng không ngừng mỉm cười, và ẩn sau những nụ cười đó là những khuôn mặt rực sáng vô ngại lo âu. Tôi khẽ cười thật bình yên, đi về dưới những con phố, nghe những âm thanh đơn giản và vui đầu vào mấy niềm vui nhỏ. Tất cả chuỗi âm thanh sống động này thật tuyệt, nó sẽ mãi trôi về với những suy nghĩ của tôi - tôi bị bỏ lại sau Viên. Tôi bước nhanh qua dòng người, phía trước đèn đỏ đang nhấp nháy chuẩn bị chuyển màu, cậu bé nắm lấy tay Viên chợt buông, lao đầu về phía trước với nhật túi quà rơi xuống bên lòng đường. Chiếc xe tải đang lao đến, Viên với tay đẩy cậu bé về phía tôi, chiếc xe phanh gấp về phía trước, tôi chỉ kịp đẩy cậu bé vào hè phố và với tay về phía Viên, rồi tôi nghe những âm thanh vỡ vụn của xương mình.

Ở nơi đó, bầu trời bỗng xám đi. Tôi nghe tiếng lũ trẻ bật khóc, tiếng xe cộ đang inh ỏi bủa vây, cả tiếng nói của những người xa lạ và ánh sáng đang tắt lịm đi. Tôi chỉ nhìn thấy trước mắt tôi là Viên, đôi mắt tôi không thể mở được và những dòng máu cứ thấm qua trán cô ấy, chuỗi âm thanh chợt trở nên im lặng.

Hai thanh vô âm.

Tôi tỉnh dậy, những khoảng trắng cứ nhẹ nhàng tiến vào tầm mắt, mùi thuốc sát trùng phả vào mũi mùi nồng nặc. Rồi cơn đau buốt bên bả vai chạy thẳng vào đầu, tôi nhớ đến Viên, đến cảnh chúng tôi nằm dưới lề đường với những mảnh kính nát vụn. Tiếng âm thanh tan vỡ giữa cổ họng, tôi đã không thể cất tiếng gọi cô ấy.

- ...

Nghe nhịp tim mình chậm đi, những nhịp thở ngắt quãng, nén lại nỗi ghen ngào, những kí ức cũ nhức nhối trong tôi. Tháng ngày mở đôi mắt mình và lời nói không thể cất tiếng, sự sợ hãi và chứng trầm cảm. Mùi thuốc sát trùng ám ảnh tâm trí tôi, tôi nhìn Viên đang nằm im lặng giữa căn phòng màu trắng, tấm ga trải giường phẳng phiu, đôi mắt vẫn đang khép lại. Tận sâu đáy lòng, tôi trách mình đã lỡ mất một bước chân.

Viên tỉnh lại, tôi đã chạy nhanh qua dãy hành lang lạnh lẽo, xuyên qua những mảnh không khí đượm mùi thuốc. Tôi thấy cô ấy ngồi tựa đầu vào chiếc gối trắng, xung quanh trùng xuống những nỗi buồn không rõ tên, rồi đôi mắt khẽ chuyển động khi nhìn thấy tôi. Viên mỉm cười, bàn tay nâng lên vẫy chào. Đó là một ngày hạ tháng bảy thật buồn, khi ngoài kia những âm thanh của một mùa rực nắng, của những ồn ào hào hứng đã tắt lịm đi trên đôi tai cô ấy. Còn phần tôi, tôi không thể cất tiếng nói với cô ấy, dù tôi có viết ra bao nhiêu trang giấy đi nữa thì giờ đây mọi âm thanh giữa chúng tôi đều trở nên vô nghĩa.

- Tại sao cậu lại làm thế.

- Có lẽ bởi tôi đã nghe tiếng của cậu.

- Tớ đã nói cậu dừng lại.

- Bởi vậy tôi mới tiến lên, nếu không là tôi, người mất đi những âm thanh sống đó sẽ là một người khác, là cậu?

Tôi đứng chết lặng trước Viên, vò nát mảnh giấy được ghi nham nhở. Viên nín lấy cánh tay tôi bật khóc, và nếu được tôi muốn trao cho cô ấy đôi tai của chính mình. Hai đôi mắt đỏ hoe, chúng tôi cùng nhau đi xuống khu nhà xanh phía sau bệnh viện.

- Này Hạ Viên, cậu sẽ quay trở lại ban nhạc mùa xuân này chứ? Tôi viết nguệch ngoạc dòng chữ trên giấy, đưa về phía mắt Viên.

- Có lẽ không, bởi vì tớ không còn nghe thấy.

- Cậu. . . có thể nhìn.

- Âm nhạc không thể chỉ dùng một đôi mắt, nó sẽ đánh lừa tất cả mọi thứ. Viên nhìn tôi, khẽ cười.

- ...

- Dừng buồn, chẳng ai lấy đi cái gì của tôi, nếu nó thuộc về tôi thì nó sẽ trở về.

- ...

- Cậu cũng vậy, mất đi âm thanh chỉ là hơi khác một chút, năm tháng không làm cậu ngừng lại thì tôi cũng sẽ thế.

Tôi viết nhanh những gì mình nghĩ nhưng không bắt kịp lời Viên nói, vì vậy tôi đã im lặng, gom lại những gì mình viết. Tôi biết Viên mạnh mẽ, và câu nói ấy sẽ xoa

điều những đau đớn cô ấy đang trải qua. Tôi đã không được như cô ấy, bởi ngày tháng đó tôi đã buông tay mình, để những âm thanh ấy mãi mãi biến mất. Tôi sợ phải nói với Viên rằng tôi đã sợ hãi mình, sợ hãi những đau đớn khi cố gắng tham gia điều trị. Sau cùng tôi đã chấp nhận từ bỏ đi một âm thanh duy nhất thuộc về mình, để rồi hối hận. Nhưng Viên thì khác, những âm thanh đẹp để đó tôi mong mình có thể mang về cho Viên.

- Ít ra hãy hứa rằng cậu sẽ tham gia điều trị.

Viết nhanh dòng chữ vào mảnh giấy, tôi nhìn Viên lo lắng.

- Ít ra tôi cũng sẽ thử, bởi tôi còn muốn một lần nghe thấy tiếng nhạc nơi đó.

Những âm thanh cứng cõi từ Viên, thật mạnh mẽ. Thế gian này, tràn ngập ở đó những âm thanh vô nghĩa. Giờ đây ở giữa hai chúng tôi, có một âm thanh đã trở thành duy nhất. Âm thanh của đôi mắt.

Hiện tại.

Viên tham gia điều trị như lời đã nói nhưng chỉ một tuần sau, Viên tìm đến trại trẻ khiếm thính, tay vẫy gọi tôi. Khi cả hai ngồi xuống chiếc ghế đá quen thuộc, nhìn ngắm những điều bình dị diễn ra, những bản nhạc không lời cứ tan đi giữa tôi và Viên.

- Tôi muốn nghe giọng nói của cậu, muốn nghe những âm thanh ở đây.

- Tớ mượn tay của cậu, viết những dòng chữ nhanh lên trang giấy, tôi dúi vào tay Viên, xoay người ngồi về phía trước.

- “S.Ễ Ô.N T.H.Ô.I”, tôi viết từng chữ một vào lòng bàn tay Viên, trong đầu cũng từ từ đánh vần theo.

- Tôi thật sự muốn trao tiếng nói nơi mình cho cậu, Viên khẽ cười, đôi mắt nhỏ tròn xuống.

Tôi siết tay Viên một cái, rồi buông hẳn ra, khi cô bạn ngược đầu nhìn, tôi nhanh chóng lắc đầu. Tôi muốn nói nhiều với Viên, muốn cô ấy hãy tiến về phía trước, muốn nói ra những điều an ủi cô ấy, cũng là tôi muốn được nói ra những điều có thể làm cô ấy vui. Dù chỉ là thoáng qua để tạm quên đi những đau đớn hiện tại. Nhưng âm thanh đứng giữa chúng tôi đã thành hai cực quá xa, tôi biết Viên hiểu điều đó. Ngắt ngang dòng suy nghĩ, Viên đứng dậy và nói rằng sẽ về bệnh viện, tôi gật đầu rồi hứa ngày mai sẽ đến thăm cô ấy. Ánh nắng buông lên má Viên nhợt nhạt, cái bóng nhỏ đi về phía trước rồi khuất xa.

Tôi mua bánh và trà đen cho Viên, bước nhanh qua khu hành lang nhiều người. Khi đứng trước cửa phòng bệnh, tôi nghe tiếng một người đàn ông nói rất lớn, át đi những im lặng xung quanh.

- Hãy đưa nó đi, ở lại nơi này sẽ không giúp được gì.

Bật tung cánh cửa phòng, anh ta bước nhanh về phía trước, bỏ qua tôi. Mọi thứ lại chìm vào im lặng. Hai giây sau khi tôi nhìn qua cánh cửa và thấy Viên khóc, tôi đã không kịp cản chân mình, chạy về phía cổng bệnh viện kéo người đàn ông kia quay lại. Tiếng thở dốc khê ngưng, tôi đưa tay viết nhanh những dòng chữ đậm màu chì.

- Anh hãy để Viên ở lại, cô ấy cần thời gian.

- Cậu có thể làm gì cho nó?

Anh ta nhìn tôi, nhú mày, tay gạt phất đi quyển sổ khi tôi đang viết, tôi đã không nén được cơn tức giận của mình. Sau khi đâm anh ta một cú và bị anh ta đâm lại, tôi ngồi bệt xuống đất, nghe những âm thanh lạnh lẽo bên cạnh mình, khu bệnh viện trống trải. Bước những bước chân nặng nề về phía căn phòng có Viên, nhìn cô ấy đã ngủ thiếp đi. Tôi biết, mình không thể làm được gì cho Viên, bởi chính tôi từng hiểu, những thông cảm an ủi, cả những êm dịu xoa lòng cũng chỉ là lời nói nhất thời mà bất cứ ai cũng trao đi được. Nhưng còn những gì cô ấy phải trải qua, và những người có thể chăm lo cho Viên có thể là tôi không? Ngày mai tôi sẽ đến nói với Viên tất cả, về tôi của một ngày cũ và Viên của bây giờ đang đứng ở đó - thời điểm bắt đầu giống như tôi đã từng.

- Cậu là Hạ Vũ. Lâm Viên đã xuất viện vào sáng hôm nay, cô ấy gửi thùng đồ này cho cậu, vui lòng kí xác nhận vào đây.

Trên hộp bìa carton khô cứng, dòng chữ nhỏ của Viên kéo dài về phía cuối hộp. Tôi chậm rãi bước chân về phía ghế đá mà hai chúng tôi từng ngồi. Một bản nhạc nào đó rất quen vang lên, nhưng âm thanh khàn đục cứ dùng giằng nuốt lấy tâm trí tôi.

- “Hạ Vũ, tôi đang giữ một âm thanh vô nghĩa. Nó vẫn đẹp, chỉ tiếc là tôi không còn cảm nhận được nữa. Cậu sẽ tìm tôi, sẽ quên mất tôi hay là sẽ đợi tôi.”

Âm cũ

Đọc lại những dòng chữ khô màu trên trang giấy Viên viết. Đã một năm kể từ ngày đó, tôi đã tưởng cô ấy đi điều trị ở một nơi khác cùng gia đình. Nhưng hoá ra là Viên đã bỏ đi. Tôi đã không đi tìm, cũng không quên đi bất cứ thứ gì thuộc về cô

ấy. Và khi gió thoảng qua, một âm thanh không rõ tiếng khẽ vang lên phía sau lưng tôi. Vẫn là vào một ngày nắng ngả chiều, thói quen đi cùng năm tháng, ngoảnh đầu lại tôi đã đứng cạnh cái ghế đá cũ màu. Đôi chân tự tiến về đoạn đường từng nằm ở đó những âm thanh yên bình, tôi sẽ đợi cô ấy trong bao lâu, cô gái mang trong mình một âm thanh giống tôi.

Nếu còn nhớ, cô ấy có quay về?

Vài nét về tác giả

Tên thật là Tạ Nguyễn Nguyên Nguyên. Tác giả tự nhận là một con cá nằm trong lòng đại dương của riêng mình.

Em giữ mùa hè của tôi nhé!

— Hi Tường —

Năm cấp ba, tôi là đứa không chỉ bự con nhất trong lớp mà là toàn trường. Lúc ấy tôi béo ục ịch đến nỗi chẳng thấy cổ đâu. Khoảng thời gian đi học là khoảng thời gian đau khổ nhất mà tôi phải trải qua. Mỗi ngày khoác trên người bộ đồng phục sơ mi, quần tây mà mồ hôi tôi chảy đầm đìa cả lưng vì nóng. Tôi được xếp ngồi một mình dưới góc lớp, thứ nhất là để tôi không che khuất tầm nhìn bảng của mọi người, thứ hai là cũng chẳng ai có thể ngồi chung bàn với tôi một cách thoải mái.

Vì thế mà tôi hầu như chẳng có bạn trong lớp. Giờ ra chơi, lũ con trai rủ nhau ra sân đá cầu, còn tôi thì ngồi lại và lôi truyện tranh ra đọc. Tôi chăm chú và say mê với những câu chuyện trẻ con vui nhộn ấy. Cho đến một ngày, một giọng nói ngọt ngào vang lên khi tôi đang chúm đầu vào cuốn Đô-rê-mon: “Mình cũng thích đọc Đô-rê-mon lắm.”

Giọng nói khiến tôi giật mình. Tôi đẩy đẩy gọng kính rồi ngược nhìn lên người con gái vừa chia sẻ với tôi điều thú vị ấy. Em cột tóc cao để lộ vàng trán rộng, đôi mắt tinh nghịch nhìn tôi cùng với nụ cười thân thiện. “Nhưng mà mình vẫn chưa đọc qua tập của bạn đang đọc”. Tôi hơi bối rối với lời chia sẻ đó, gãi gãi đầu, tôi nói: “Vây mình cho bạn mượn.” Em bật cười khanh khách, giọng cười nghe cứ như tiếng chuông gió ở nhà tôi mỗi khi gặp gió, tiếng cười trong trẻo và ngân vang: “Bạn đang đọc mà, đọc xong rồi mình mượn sau” - chúng tôi đã quen nhau như thế.

Tất cả mọi người đều nói tôi trẻ con khi biết tôi vẫn ham mê đọc truyện tranh, nhưng tôi không thể nào bỏ được niềm đam mê đó. Tôi cảm thấy thế giới truyện tranh là một thế giới vô cùng thú vị. Trong thế giới đó luôn tràn ngập niềm vui, tiếng cười, cái thiện luôn chiến thắng cái ác, cuộc sống luôn tràn đầy phép màu và những điều kỳ diệu. Và tôi yêu mọi nhân vật trong đó vì họ luôn sống với một niềm hy vọng to lớn, dẫu cho có gặp phải khó khăn hay trở ngại như thế nào.

Nhìn tôi lúc nào cũng như một đứa trẻ to xác và khù khờ. Từ ngày ba mất vào năm tôi lên bốn tuổi, mẹ là người gánh vác cả gia đình và nuôi hai chị em tôi ăn học. Do mẹ khéo ăn lo nên cuộc sống của gia đình chúng tôi khá êm ấm và yên ả. Nhưng có lẽ vì thiếu vắng một người đàn ông trong nhà, không có ai dạy dỗ và hướng dẫn, nên từ nhỏ tôi đã trở nên phụ thuộc vào mẹ, nhút nhát và ít nói. Tôi có rất ít bạn. Những đứa bạn cùng lứa đều chê tôi chậm chạp và tẻ nhạt. Tôi không thích tham gia những trận đá banh ồn ào, tôi chẳng bao giờ lớn tiếng gây gổ hay

đánh nhau với ai, tôi cũng không thích những trò quậy phá hay mạo hiểm. Tôi chỉ lặng lẽ làm những điều mà mọi người cho là quái lạ. Tôi sống trong một thế giới riêng của mình. Và chỉ có em đã mạnh dạn đến, gõ cửa rồi bước vào thế giới của tôi như thế.

Rồi từ khi em đặt chân bước vào, tôi không ngờ thế giới của mình đã hoàn toàn thay đổi...

Kết thúc năm học lớp 10, kết quả học tập của tôi chỉ được trung bình khá. Điểm thể dục quá thấp đã ảnh hưởng đến tất cả các môn khác, dù tôi học tốt đều các môn. Thầy thể dục cũng châm chước cho tôi nhưng vẫn không thể đánh giá kết quả hoàn toàn bằng điểm thông cảm được.

Đầu hè, tôi và em đang ngồi đọc truyện tranh trong quán trà sữa. Em gấp cuốn sách lại, bắt chéo hai tay và nhìn trán nhìn tôi:

“Này, Nhân cứ như thế là không ổn đâu đấy.”

“Sao thế?” - Tôi ngơ ngác chưa hiểu em nói gì.

“Điểm thể dục thấp như vậy sẽ kéo kết quả học tập của Nhân đi xuống theo. Trong khi Nhân học rất giỏi các môn khác, như vậy không đáng tí nào cả.”

Tôi hơi ngượng, gãi gãi đầu rồi nói: “Ồ, Nhân biết chứ.”

“Bắt đầu từ ngày mai Nhân tập chạy bộ với Ngọc”

“O..”

“Không ơ gì hết, quyết định vậy đi”

Em nhìn tôi với ánh mắt kiên quyết. Tôi khó khăn lắm mới nở một nụ cười trừ, rồi lại tiếp tục gãi gãi đầu.

Sáng hôm sau, khi đồng hồ mới điểm 5 giờ, điện thoại của tôi đã kêu lên ầm ỹ. Tôi lơ mơ ngái ngủ bắt máy, giọng em lạnh lạnh trong điện thoại: “Này, mê ngủ hả, Ngọc đang ở trước nhà, dậy rửa mặt thay đồ ngay!” Ai chứ em thì phải nghe lời thôi, em dữ lắm. Mặc dù rất muốn níu giữ cái nệm êm ấm nhưng tôi đành uể oải đứng dậy.

Tôi xuống nhà thì đã thấy em đứng đợi sẵn trong bộ đồ thể dục màu hồng khỏe khoắn. Em hồ hởi: “Tụi mình sẽ chạy lên ngọn đồi gần nhà.”

Tôi há hốc mồm: “Trời, ngọn đồi đó cao lắm, làm sao Nhân chạy nổi...”

“Thì hôm nay không chạy nổi, ngày mai chạy tiếp, chừng nào chạy được thì thôi”. Em chấm dứt cuộc đàm phán và chốt hạ mọi chuyện bằng một tuyên bố xanh rờn như thế. “Mau lên nào!”

Tôi vừa chạy theo em vừa nhăn nhó.

Mới chạy được một lát, cả người tôi đã nóng rực và mỏi nhừ. Thời tiết đầu hè oi bức kinh khủng. Tôi cảm thấy cổ họng khô rát, toàn thân mồ hôi đầm đìa. Tôi thở dốc rồi gọi với theo: “Ngọc ơi, Nhân chạy hết nổi rồi”. Ngọc quay đầu lại, rồi chạy đến bên tôi: “Nè, mới có 5 phút thôi đó, còn đang ở dưới chân đồi mà”, tôi lắc đầu nguây nguây rồi nằng nặc đòi nghỉ. Lần này em nhượng bộ, cả hai ngồi bệt xuống vệ đường. Em đưa cho tôi chai nước.

Tôi tu nước ừng ực. Chưa bao giờ cảm thấy đã khát như lúc này. Tôi dùng tay lau đầm mồ hôi đang nhễ nhại trên đầu, rồi nói: “Ngọc không cần phải vì Nhân mà dậy sớm rồi đi tập thể dục như thế đâu, Nhân ngại lắm”

“Tập thể dục cho khỏe người, có thể mới ít bệnh Nhân à.”

“Nhân biết, nhưng mà từ nhỏ Nhân đã mập thế rồi, giờ tập không nổi đâu.”

“Ai nói, chỉ cần cố gắng thì sẽ được thôi.”

Tôi chưa kịp phản đối thì em lại bắt tôi đứng dậy và tiếp tục. Buổi tập hôm ấy kết thúc khi chúng tôi chỉ vừa mới tới được nửa đường lên đồi. Nhìn tôi đỏ mặt tía tai, thở không nên hơi em đành thôi không ép tôi nữa. Chưa bao giờ tôi vận động nhiều như hôm nay. Đến khi về nhà tôi chỉ nằm lăn ra giường chứ không thể làm gì khác.

Chuyện chạy bộ tiếp tục diễn ra. Em vẫn đứng trước cửa đợi tôi mỗi sáng. Tôi vẫn phải uể oải đi theo em, cực nhọc dùng hết sức để kéo theo tấm thân nặng nề di chuyển. Sau một tuần chúng tôi vẫn dừng chân tại nửa đường. Em năn nỉ tôi chạy lên tiếp, tôi lắc đầu ngán ngẩm và quay đầu đi về. Em hét lên: “Này, giờ ông không nghe lời tôi nữa phải không!”

Tôi giật mình. Nhưng vì đã quá mệt mỏi và có chút tự ái khi cứ bị em la hét, tôi tiếp tục đi bỏ em lại một mình. Em không đuổi theo tôi. Đi được một đoạn, thấy mình có lỗi, tôi quay về tìm em. Tôi thấy em ngồi thụp xuống, đầu gục xuống gối. Lúc ấy tôi thật sự hốt hoảng. Tôi đã làm em khóc rồi.

Tôi rồi rít xin lỗi. Em giận không thèm nhìn mặt tôi. Tôi phải khổ sở năn nỉ mãi và hứa hôm sau sẽ tiếp tục mà không dừng lại nửa đường nữa, em mới chịu quay qua nhìn tôi. Lúc này nhìn mặt em tội lắm, hai mắt long lanh nước, mũi ửng hồng, mặt lấm lem. Tôi chỉ biết gãi đầu khổ sở nhìn em, dờ khóc dờ cười. Tội cho em, mà

cũng tội cho tôi quá thể!

Thế là chúng tôi lại bắt đầu những ngày tập chạy. Thời tiết lúc này đã chuyển sang mùa hè rõ rệt. Chỉ mới 6 giờ mà trời đã sáng trưng. Khoảng một tiếng nữa thì cái nắng đã chói chang khắp mọi nơi, nắng gay gắt găm nhám từng chút da chút thịt. Bất tôi tập thể dục vào thời điểm này thật sự kinh khủng. Mỗi khi nhớ lại những ngày cực khổ đó tôi vẫn rùng mình và chẳng thể nào nhớ nổi mình đã làm sao để vượt qua. Mỗi ngày tôi chỉ biết cắm cúi nhìn theo tấm lưng bé nhỏ của em ở phía trước mà chạy. Đến khi mệt dừng nghỉ thì lại nhắc nhở chính mình không được để em khóc như lần trước mà cố chạy tiếp.

Rồi tôi cũng tập chạy được một tháng. Mọi chuyện có vẻ như đã dễ dàng hơn. Tôi không còn thở dốc hay mỏi nhừ sau mỗi buổi tập. Đoạn đường tôi chạy cũng ngày một dài ra. Cho đến một ngày tôi và em đã đến được đích như đã định: đỉnh ngọn đồi.

Khi đến nơi, tôi nằm lăn ra giữa bãi cỏ mát lạnh, hít thật sâu mùi sương sớm vẫn còn phảng phất đâu đây. Bầu trời thoáng đặng trong xanh đến lạ. Tôi nghe thấy tiếng chim ríu rít xen kẽ tiếng thở phập phồng của chính mình. Rồi tôi nghe thấy tiếng em cười. Tôi quay qua nhìn thấy em đang nằm cạnh mình, đôi mắt lấp lánh vui sướng, em hét lên thật to: “A...a...a, tụi mình làm được rồi !!!” Tôi nhìn em, thấy lòng cũng vui vui, lạ lùng, tôi tí mắt cười theo em.

Từ hôm đó, mỗi ngày chúng tôi lại chạy lên đồi. Ngọn đồi không cao lắm, nhưng từ đó có thể nhìn thấy trường của chúng tôi. Cây phượng đỏ rực rung rinh trong gió. Trên đồi có khá nhiều cây to. Tiếng ve râm rân trên cây bao phủ cả bầu trời. Chúng tôi rất thích ngồi dưới tán cây rộng ấy trò chuyện giữa những tiếng ve. Mặc dù thời tiết mùa hè nóng nực nhưng trên đỉnh đồi lại lồng lộng gió. Những cơn gió mát rượi tràn vào đám lá cây xào xạc, rồi ulla vào lớp cỏ xanh rì rào, cuốn tiếng cười trong veo của hai chúng tôi lên tận trên trời cao. Không gian ấy chỉ thuộc về riêng hai chúng tôi. Những ngày hè hạnh phúc ấy tôi chẳng bao giờ quên. Từ đó tôi lại có động lực để chạy bộ lên ngọn đồi ấy mỗi ngày.

Có một lần em ngồi trên đồi và khe khẽ hát. Tôi im lặng lắng nghe. Em hát rất nhỏ chỉ như thì thầm cho chính tôi nghe. Tôi nín thở vì sợ một cử động vô ý của tôi cũng khiến cho em ngừng hát. Đến khi hát xong, em quay lại nhìn tôi cười, khi ấy tôi mới dám thở phào. Tôi hỏi em: “Ngọc có muốn nghe Nhân đàn không?”

...

Em là người đầu tiên nghe tôi đánh đàn. Hai đứa ngồi trong vườn nhà tôi vào một buổi trưa ngày hè, nắng vàng óng rót xuống bụi hoa giấy hồng cả một mảng

trời, nhẹ nhàng để rơi vài giọt lấp lánh xuống đất. Tôi đàn cho em nghe, tiếng đàn mộc mạc và vụng về bay theo những cơn gió. Tôi học đàn đã lâu mà không hiểu sao trưa hôm ấy cứ run tay. Nụ cười của em, trái tim của tôi, tất cả hòa theo từng nốt nhạc rồi tan vào buổi trưa hè thơ mộng.

Ba tháng hè nhanh chóng đi qua, kết quả là tôi giảm cân đi thấy rõ. Thân hình gọn nhẹ hơn, hành động cũng hoạt bát hơn. Có lẽ vì thế mà tôi cũng trở nên cởi mở và hòa đồng. Bạn bè trong lớp nhìn tôi ngạc nhiên thấy rõ. Em nhú mắt nhìn tôi cười. Tôi ngượng ngùng, gãi gãi đầu.

Bắt đầu vào năm học mới, bài vở khá nhiều nên chúng tôi chuyển sang chạy bộ cách ngày. Trời vào thu nên không khí mát mẻ, có hôm không đi học buổi sáng, chúng tôi mãi mê ngắm cảnh đến khi mặt trời lên cao, bụng hai đứa đói meo mới sức nhớ mình chưa ăn gì.

Bây giờ tôi không còn chạy sau em nữa, tôi đã dần rút được khoảng cách với em. Chúng tôi chạy song song với nhau. Đôi lúc tôi cứ nghĩ ước gì đoạn đường này dài mãi, vậy là chúng tôi có thể cứ chạy bên cạnh nhau hoài như vậy. Suy nghĩ xong tôi lại tự cười một mình. Em thấy vậy huých tôi một cái rồi nói: “Chạy không lo chạy, suy nghĩ lung tung gì đấy?” Chẳng biết nói sao nên tôi chỉ nhìn em rồi im lặng chạy tiếp.

Có một lần, tôi cố hết sức chạy nhanh hơn em. Chưa bao giờ tôi chạy ở phía trước em. Cảm giác ấy rất lạ. Tôi biết em đang cố chạy theo đằng sau. Muốn trêu em, tôi tiếp tục tăng tốc. Đến một lúc không nghe thấy tiếng chân em nữa, tôi quay lại. Tôi hốt hoảng khi nhận ra em đang quỳ giữa đường đằng xa và thở dốc, tay nắm chặt trước ngực. Xanh cả mặt, tôi chạy đến bên em: “Ngọc không sao chứ?”

Em lắc đầu nhưng thở hổn hển một hồi lâu. Tôi dìu em vào nghỉ bên vệ đường. Mặt em trắng bệch. Tôi vội rít xin lỗi em. Em lắc đầu nhìn tôi cười: “Nhân đâu có lỗi gì, chẳng qua Ngọc mệt thôi”. Chúng tôi kết thúc buổi tập và tôi đưa em về nghỉ ngơi. Em nghỉ học hai ngày khiến tôi đứng ngồi không yên. Đến chiều ngày thứ hai em nghỉ, tôi ghé qua nhà thì thấy em đã tươi tỉnh trở lại. Em nhắc tôi mai lại đi tập, tôi từ chối: “Thôi, Ngọc mới khỏe lại, cần nghỉ ngơi”. Em nhéo tôi một cái rõ đau: “Đừng có giả bộ mà lười biếng nha. Tui hết bệnh rồi. Mai như cũ!” Em là thế, cứ quyết định rồi là phải làm.

Tôi cứ tưởng rằng mọi chuyện sẽ lại như cũ nhưng không ngờ những lần chạy bộ của chúng tôi nhanh chóng thưa dần. Em hay cảm thấy mệt và xin nghỉ học. Tôi vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mỗi lần gọi điện hay đến thăm, em đều bảo là không có gì.

Mùa đông năm ấy hơi lạnh, em xin nghỉ cả tuần. Tôi đến thăm, em ngủ yên man. Nhìn nét mặt tiêu tụy của em, tôi lo lắng vô cùng. Gặng hỏi mãi, mẹ em đã chịu kể cho tôi nghe sự thật: em bị suy tim bẩm sinh. Gia đình đã chạy chữa khắp nơi nhưng không có kết quả gì. Em vẫn điều trị bằng thuốc liên tục để giảm nguy cơ xấu nhất là tim có thể ngừng đập bất cứ lúc nào. Tôi bàng hoàng khi nghe mẹ em nói, tôi loạng choạng đứng không vững.

Phải chăng em thích đọc truyện tranh vì em mong muốn có một phép màu dành cho mình? Phải chăng em chăm chỉ tập thể dục và động viên tôi vì em biết sức khỏe thật sự quý giá như thế nào? Phải chăng em đã chịu đựng rất nhiều, em luôn cố gắng tạm gác đi những muộn phiền âu lo, sống thật vui vì không muốn những người xung quanh lo lắng? Phải chăng em vẫn nuôi hy vọng cho chính mình, đầu cho tương lai phía trước thật mờ mịt và vô định?

Phải chăng... phải chăng... sẽ có ngày em bỏ tôi ra đi... mãi mãi?

Đến mùa xuân, Ngọc nghỉ học hẳn vì sức khỏe không cho phép. Tim em đập rất yếu và chậm, máu không đủ để lưu thông lên não, hơi thở em khò khè. Có những ngày em phải thở bằng máy cấp Oxy. Tôi đến thăm em đều đặn. Mỗi khi nhìn thấy tôi, ánh mắt em lấp lánh, có vẻ như em rất vui nhưng gương mặt em thì tiêu tụy đến nỗi cười không nổi.

Tôi nào không phải thế. Nhìn thấy em lúc này, lòng tôi buồn nặng trĩu mà vẫn phải gượng cười mỗi khi nói chuyện với em. Cười mà lòng buồn héo hắt. Tôi đem theo truyện tranh để đọc cho em nghe. Tôi cố gắng tạo không khí vui vẻ như trong truyện để em cảm thấy thoải mái. Có lần đọc đến đoạn hài hước, thấy em cười khanh khách, tôi vui lắm. Nhưng sau đó em ho rất dữ dội vì không đủ hơi. Em ho sặc sụa khiến tôi lo lắng. Tôi hét hoảng xin lỗi. Em vừa ho vừa lắc đầu nhìn tôi. Mắt em đỏ hoe. Tôi thấy lòng mình đau như cắt nhưng vẫn phải cố nuốt nghẹn nước mắt vào trong. Đến cả nụ cười giờ đây của em cũng khó khăn đến thế sao?

Các loại thuốc trợ tim đang mất dần tác dụng. Gia đình muốn đưa em vào viện nhưng bác sĩ đã lắc đầu khuyên nên để em ở lại bên cạnh người thân. Mẹ em khóc đến nỗi ngất đi. Tôi nghe tin đó mà thấy tim mình vụn vỡ. Tôi nhớ tiếng cười trong veo như chuông gió của em - chiếc chuông gió ấy có thể sẽ không bao giờ ngân lên được nữa.

Một lần nọ, tôi đang đọc truyện cho em nghe. Ánh mắt em dù rất mệt mỏi nhưng vẫn nhìn theo tôi. Tôi mãi mê đọc, đến khi ngẩng đầu lên đã thấy em nhắm mắt. Lúc ấy, tim tôi như muốn rớt khỏi lồng ngực. Tôi khe khẽ lại gần em, tay tôi run rẩy lay nhẹ vai em. Em giật mình sợ hãi, mở mắt nhìn tôi. Không hiểu sao lúc ấy tôi thấy tim mình nghẹn lại rồi bật khóc. Tôi cầm lấy tay em và khóc thật to:

“Ngọc ơi, Nhân yêu Ngọc...”

Tôi bàng hoàng khi nhận ra, em đã trở thành một phần cuộc sống của mình.

Mùa hè lại đến. Tôi hứa sẽ ngắt những cành phượng đỏ thắm cắm vào bình hoa đầu giường em. Tôi hứa sẽ bắt vài con ve trên đồi rồi nhốt chúng vào lồng, để trong phòng em cho chúng râm ran ca hát. Tôi hứa mỗi sáng chạy bộ xong lại ghé qua thăm em. Tôi hứa rất nhiều mà chẳng làm được điều gì, vì em đã ra đi trong những ngày đầu hè đó...

Tôi lại trở về với thế giới riêng của mình. Thế giới mà ít ai chạm vào được. Là em, khi xưa đã chạm vào nó, đã khiến tôi mở cửa để em bước vào. Và cũng là em, đã mở cửa thế giới ấy một lần nữa rồi mãi mãi ra đi. Bỏ tôi lại thui thủi một mình.

Nhưng tôi không còn yếu đuối và nhút nhát như xưa. Em đã thay đổi con người tôi. Em đã làm tôi tốt lên. Dẫu cho không còn em bên cạnh nữa, tôi cũng không thể buông xuôi chính mình. Tôi nuôi lòng dũng cảm của mình bằng nỗi nhớ em, dẫu cho sự mạnh mẽ ấy phải trả giá bằng rất nhiều đau đớn không sao gột đi được.

Năm lớp 12, việc học rất căng thẳng, Tôi trầm lặng trở lại và tập trung tất cả sức lực vào các kỳ thi. Lúc ấy, việc vùi đầu vào học có thể là cách tốt nhất để trốn tránh nỗi đau. Rồi thời gian cũng qua đi dẫu lòng người có buồn hay vui, còn nhớ hay đã quên.

Bỗng một sáng tôi thức dậy thật sớm. Tôi lại chạy bộ một mình lên đồi. Tôi ngồi xuống bãi cỏ và nhìn thấy cây phượng trong sân trường đã nở đỏ. Tôi lắng nghe vài ve trên tán cây cao đang hòa tấu khúc ca quen thuộc của mình. Nhưng những điều tôi cảm thấy được, vẫn là mùa hè của hai năm trước. Lần em nằng nặc đòi tôi chạy bộ. Lần tôi làm em khóc đổ vì bỏ cuộc. Lần chúng tôi vui sướng nằm cạnh nhau giữa đồi cỏ. Lần tôi và em ngồi đàn giữa bụi hoa giấy buổi ban trưa...

Thời gian có thể trôi đi nhưng nhớ thương vẫn đứng đấy. Dường như, mùa hè của tôi, em đã giữ lại mất rồi. Ngày em đi cũng đã mang theo nó ra đi.

Nhưng không sao đâu, em giữ lấy mùa hè của tôi nhé. Còn tôi, tôi sẽ giữ lấy em... mãi mãi trong tim mình.

Vài nét về tác giả

Tên thật là Tường Hi. Hiện đang sinh sống tại TP. Hồ Chí Minh, là tác giả quen thuộc của Blog Radio và tham gia viết nhiều tuyển tập truyện ngắn như: Tớ từng thích cậu như thế đấy, Hãy yêu khi còn có thể, Mở lòng và

yêu đi, Độc thân nhưng không cô đơn...

Những nỗi buồn thật đẹp

— Phạm Đình Thắng —

Tôi gặp cậu ấy lần đầu tiên trong con hẻm cạnh phòng trọ. Dáng cậu khi ấy nom thật nhỏ, mà cái ba lô trên lưng cậu thì chẳng nhỏ chút nào. Cũng khi ấy, nhìn cậu buồn lắm. Tôi không biết cậu đã gặp phải chuyện gì, tôi muốn hỏi nhưng chột nhận ra tôi và cậu không hề quen nhau, nên lại thôi. Rồi cậu lướt qua tôi và khuất sau một con ngõ khác.

Sau lần đó, tôi ngỡ sẽ chẳng bao giờ gặp lại cậu ấy nữa. Vậy mà không hiểu sao, chúng tôi lại thường gặp mặt nhau trong con hẻm. Tôi nghĩ cậu học một trường nào đó gần đây và thuê phòng gần chỗ tôi. Nhưng chuyện đó chẳng lạ bằng việc mỗi lần gặp cậu tôi đều thấy khuôn mặt cậu buồn buồn, nó chẳng khả quan hơn lần đầu tiên tôi gặp cậu là bao. Hình như, cậu sinh ra là để buồn thì phải?

Dù gặp mặt nhau nhiều, nhưng cả tôi và cậu ấy chưa từng dừng lại hỏi nhau một câu. Tôi không rõ cậu ấy thế nào, còn tôi thì muốn dừng lại nói gì đó làm quen, đại loại như: “Cậu ở gần đây phải không?”. Tuy nhiên, những lần tôi định làm thế, cậu đã vụt qua mất. Thành ra mỗi sáng đến trường, dù là tình cờ hay do tôi cố ý đi đúng giờ đó để thấy cậu, thì cũng luôn đi sau cậu. Cậu biết mà vẫn thản nhiên chẳng chút để ý.

Cho tới một lần tình thế đảo ngược. Chuyện là hôm đó tôi thi hết môn cứ hồi hộp đứng ngồi không yên, nên tôi quyết định đến trường sớm. Có lẽ vì mọi ngày quen với việc cậu đi trước, nên tôi thấy thiếu vắng và muốn kiếm tìm một điều gì đó. Thành ra khi vừa ra khỏi con hẻm, tôi đã ngoái mặt nhìn lại phía sau, và thật bất ngờ tôi thấy cậu xuất hiện. Trong khi đầu tôi còn đang hiện ra rất nhiều câu hỏi liên quan đến cậu thì chân tôi đã quay lại tiến về chỗ cậu, mặc dù tôi không hiểu mình lấy dũng khí từ đâu. Khi khoảng cách giữa tôi và cậu trở thành một đường thẳng, tôi đã bước song song cùng cậu. Tôi thấy mặt cậu vẫn buồn như mọi ngày. Nếu có khác, thì chỉ khác là lần này nó không còn cúi gầm nữa và ánh mắt cậu thì đang nhìn tôi đầy ngạc nhiên. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu, tôi không ngần ngại chủ động làm người bắt chuyện.

“Cậu sinh ra là để buồn hả?”

Tôi nhận ra câu hỏi của mình hơi kì quái. Có lẽ vì thế mà cậu ấy tiếp tục nhìn tôi ngạc nhiên.

“Cậu vừa hỏi gì cơ?”, cậu ấy lên tiếng.

“Sao trông cậu lúc nào cũng buồn bã và ủ dột dữ vậy?”

“Cậu thấy thế hả?”, cậu ấy đáp lại bằng một câu hỏi khác.

“Cậu thử về đứng trước gương đi, rồi cậu sẽ thấy!”

Cậu ấy nhếch mép. Đúng ra là cậu định mỉm cười để thay đổi tình hình, nhưng nhìn nó lại chẳng giống nụ cười chút nào. Hai chúng tôi vẫn bước đi thản nhiên. Mặt cậu trông bớt buồn nhiều và toát ra một vẻ rất thu hút, mà lâu nay tôi không thấy khi chúng ta lướt qua nhau.

“Cậu tên gì?”, tôi hỏi sau một hồi im lặng.

“Duy. Còn cậu?”

“Tớ là ... Hiếu.”

Chúng tôi quen nhau như thế. Sau đó thì tôi dừng lại, vì đã đứng trước cổng trường. Còn Duy vẫn bước tiếp như mọi lần tôi đi sau cậu. Sau buổi hôm đó, tôi cũng chắc chắn rằng tình cảm của tôi dành cho Duy không đơn thuần chỉ là tình bạn của hai người trong cùng một con hẻm nữa. Tôi thích cậu, dù tôi cũng là một thằng con trai giống cậu.

Tôi là gay. Đó là sự thật và không điều gì có thể thay đổi được. Liệu Duy có biết? Và sẽ phản ứng thế nào nếu biết tôi là gay? Nhưng tôi sẽ không giấu cậu, bởi tôi biết muốn gìn giữ một mối quan hệ thì tốt nhất không nên che giấu bất cứ điều gì.

*

Gần đây, trông Duy có vẻ ít buồn hơn hoặc là cậu đang cố gắng tỏ ra như thế để tôi không lo lắng. Tôi đọc được ở đâu đó viết rằng, buồn phiền không chỉ khiến con người ta khủng hoảng tinh thần, mà còn làm tuổi thọ giảm đi. Tôi thì chẳng mong điều đó xảy đến với cậu chút nào. Hơn nữa, cả tôi và cậu đều còn trẻ, nếu cứ vùi mình trong những nỗi buồn thì sẽ chẳng biết đến những điều tốt đẹp đang đợi ngoài kia.

Chiều nay, vừa thấy Duy chạy xe về đầu hẻm, tôi đã gọi để rủ cậu qua phòng ăn cơm. Cậu gật đầu, bảo về tắm rồi sẽ sang. Tôi lục hộc xuống bếp chuẩn bị đồ và bắt đầu nấu ăn. Lúc Duy qua, tôi bảo cậu cứ ngồi chơi, vì lo cậu tắm rồi đụng vô nấu nướng lại bẩn quần áo. Vậy nhưng cậu vẫn cương quyết phụ tôi, cậu còn nói dù được mời cũng không thể qua ăn không. Tôi cười, vì thấy cậu thật dễ thương.

Nấu cơm xong, tôi trải chiếu còn Duy dọn đồ ăn ra. Tôi tính ăn xong mới tắm, thì Duy bảo cậu sẽ đợi tôi tắm và nói thêm: “Tắm cho thoải mái, chứ người dính nham nháp thấy khó chịu, ăn mất ngon!”, tôi gật đầu chạy vào nhà tắm. Nhưng nụ cười vừa nẩy của cậu thì vẫn ám ảnh đâu đó quanh tôi. Đó là lần đầu tiên tôi thấy cậu cười, một nụ cười rạng rỡ.

“Hiếu khéo tay ghê, nấu món nào cũng ngon”

“Đâu có, món này rồi món này Duy nấu mà!”, tôi chỉ vào bát thịt kho tàu và bát canh măng toi.

“Ừ, ha”, Duy gãi đầu bối rối, “Mà từ mai, góp gạo ăn chung đi. Duy ở phòng ăn một mình chán chết”

“Hiếu cũng định nói vậy với Duy à!”

“Thật không?”

Tôi gật đầu, chúng tôi bật cười. Ăn xong Duy cứ tranh rửa bát với tôi, nhưng tôi không cho vì ai lại mời qua ăn cơm rồi bắt khách nấu ăn, xong lại phải rửa bát, thế coi sao được. Cuối cùng, Duy để tôi làm việc đó nhưng cậu cũng không chịu ngồi yên mà lấy chổi quét nhà.

Tối rồi mà phòng tôi vẫn không hết oi nóng, có lẽ lớp xốp trên trần nhà không đủ dày để ngăn mát tôn phía trên hấp xuống hơi nóng. Tôi rủ Duy ra bờ sông sau dãy nhà mình, cậu ấy gật đầu. Trong ánh đèn của bờ bên kia phả lại, mặt sông như được dát một lớp kim tuyến, nó trở nên đầy lấp lánh. Gió thổi khiến mùi của cỏ phả vào mặt chúng tôi - mùi hơi ngai ngái nhưng dễ chịu. Tôi đi cạnh Duy, lặng nhìn mọi thứ rồi suy nghĩ viễn vông, hình như có điều gì đó mà tôi quên nói chuyện. Bầu không khí im ắng đó sẽ chẳng bị phá vỡ nếu như trên dòng sông lấp lánh kia không có một chiếc thuyền chạy tới với tiếng máy vang vọng.

Duy quay ra, chỉ tay nói với tôi.

“Hiếu nhìn kia”

Hình như chiếc thuyền làm Duy hứng thú, nhìn khuôn mặt cậu ấy là tôi biết ngay và điều ấy vô tình làm tôi chợt nhớ về quãng thời gian ấu thơ của mình. Cạnh nhà tôi cũng có một dòng sông, đám trẻ chúng tôi thường reo hò khi có thuyền chạy đến. Nhưng niềm vui ấy dần tan đi khi mật độ thuyền đi qua ngày một nhiều, cùng với đó là sự ồn ào và những vệt dầu loang lổ khiến dòng sông không còn đẹp nữa. Còn chúng tôi thì lớn lên và mất dần hứng thú với việc ngồi miết bên dòng sông và đợi những chiếc thuyền chạy ngang qua.

Suy nghĩ của tôi đột nhiên bị đứt quãng khi Duy lên tiếng và bắt đầu kể chuyện về cậu ấy - những câu chuyện buồn. Tháng trước bố cậu mất đột ngột vì lên cơn đau tim. Mẹ cậu, em cậu và cậu gần như suy sụp. Ngày trở lại trường, lòng cậu chộn rộn không muốn rời xa và cậu cố kìm không cho dòng nước mắt chảy để mẹ và em khỏi lo lắng. Rồi cậu mất dần hứng thú với chuyện học hành. Cậu bỏ học, kiếm việc và đi làm. Trong vô vàn lý do khiến cậu bỏ học, có hai lí do quan trọng: Một là bố là người hướng cậu theo ngành này, đồng thời người truyền cảm hứng cho cậu bây giờ đã không còn nữa. Hai là hoàn cảnh gia đình cậu quá khó khăn, và cậu không muốn gánh nặng đè lên vai mẹ. Cậu muốn cùng mẹ lo cho em, hoặc ít nhất là cậu có thể tự lo cho chính mình. Rồi em cậu sẽ học cả phần của cậu, chắc chắn thế, cậu thân nhiên. Tôi hỏi, mẹ cậu có đồng ý chuyện cậu nghỉ học không, cậu lắc đầu và quả quyết nói một ngày nào đó mẹ sẽ đồng ý thôi. Và lại, nếu mẹ không cho, cậu vẫn làm thế. Tính cậu “rắn hơn đá” cơ mà, cậu gượng cười.

Duy bỏ học, nhưng không bỏ những thứ cậu thích. Cậu thích đi và mê viết lắm. Nói tới đây, cậu hí hửng khoe có truyện ngắn được đăng trên vài tờ báo teen. Tôi bất ngờ, hỏi báo nào. Cậu đáp. Tôi tròn mắt, tôi cũng đọc những tờ báo đó, sao không thấy tên cậu nhỉ? Thì ra, cậu để bút danh. Tên bút danh khiến tôi giật mình. Rain là cậu sao? Thảo nào truyện cậu viết luôn buồn như những cơn mưa và buồn như chính con người cậu vậy.

Rồi Duy khoe cậu sắp ra sách, vẫn sẽ là những câu chuyện buồn, có khác là lần này cậu sẽ viết về người đồng tính. Tôi giật mình lần nữa, sau đó thì đờ ra như sợ Duy sắp phát hiện ra bí mật của mình.

“Hiếu sao vậy?”, Duy lay vai tôi.

“Hiếu không sao, vẫn ổn mà ” tôi gượng cười.

“Tại sao Duy lại chọn đề tài này cho cuốn sách đầu tay của mình, mà không phải là tập hợp những truyện ngắn đã được đăng báo?”

“Duy muốn khác đi một chút. Và lại, Duy đồng cảm với họ, muốn họ được sống với chính mình và muốn xã hội có một cái nhìn khác về họ.”

Nghe Duy nói thế, tôi định kể cho cậu nghe chuyện của tôi. Nhưng cổ họng tôi cứ nghẹn đắng, không nói nên lời và tôi vẫn sợ Duy sẽ không còn muốn làm bạn với tôi nữa. Vì những điều người ta nói, thường khác xa khi người ta hành động.

Duy kéo tay tôi, bàn tay thô ráp ấm nóng.

“Về đi, muộn rồi!”

Sau tối hôm đó, Duy qua “góp gạo” ăn chung với tôi thật. Cho dù tôi luôn tự ngăn mình không được thích cậu ấy, nhưng tình cảm dành cho Duy lại ngày một lớn lên. Nhất là khi Duy quan tâm ân cần tới tôi, lại càng làm suy nghĩ của tôi lệch lạc đi và nghĩ cậu cũng thích tôi. Và có khi nào Duy cũng giống tôi? Nếu không tại sao cậu lại luôn đối xử với tôi tốt như vậy.

Nhưng tôi chợt nhận ra tất thảy những gì Duy làm không phải vì cậu có tình cảm gì đó đặc biệt với tôi, đó chỉ là hiểu lầm hoặc do tôi đã ngộ nhận. Chuyện xảy ra vào một buổi tối, tôi đợi mãi không thấy Duy về ăn cơm. Tôi gọi thì không liên lạc được. Tôi lo lắng dắt xe đi tìm cậu, vì sợ cậu gặp chuyện gì đó trên đường. Nhưng vừa ra tới đầu hẻm tôi đã thấy bóng Duy từ đằng xa bước tới, cậu đi xiêu vẹo và vịn vào tất cả những thứ có thể vịn như sắp ngã. Tôi cất xe, chạy tới đỡ cậu. Mùi rượu nồng nặc. Dường như cậu đã uống quá nhiều thì phải? Chuyện gì đã xảy ra khiến cậu ra nông nổi này? Tôi thực sự không rõ, chỉ biết từ trước đến giờ kể cả khi trông cậu buồn cỡ nào tôi cũng chưa từng thấy cậu uống rượu.

Tựa lưng vào thành giường, Duy trông vẫn tỉnh táo. Và cậu bắt đầu kể cho tôi nghe, dù tôi không hỏi lý do.

“Duy đã đi gặp cô gái Duy thích, thổ lộ tình cảm với cô ấy và mong cô ấy sẽ đón nhận. Cô ấy không những từ chối, mà còn nói một câu khiến Duy cảm thấy tổn thương ghê gớm! - Duy nhắm nghiền mắt, còn những giọt nước mắt vẫn cứ rơi lã chã và tôi hiểu sau quá nhiều đau đớn cậu không còn đủ mạnh mẽ để giữ những giọt nước ấy nguyên vẹn nữa. “Hiếu biết cô ấy đã nói gì không?”

“...”, tôi im lặng để nghe Duy nói tiếp.

“Cô ấy chỉ coi Duy như một người anh trai, không hơn không kém. Giống như Duy luôn coi Hiếu như em trai mình vậy!”

Duy dứt lời, trái tim tôi cũng hoàn toàn vỡ vụn. Cậu và tôi không thuộc cùng một thế giới, đứng ra thì chỉ có tôi là kẻ khác biệt. Tôi bảo Duy ngủ đi, và an ủi cậu những câu mà chính tôi cũng không biết chúng có sáo rỗng hay không? Duy đã làm tôi tổn thương, hay chính tôi đang tự làm tổn thương mình.

Duy chìm vào giấc ngủ để đi tìm cơn mơ của mình. Còn tôi, tôi bước ra khỏi giấc mơ về một cái nắm tay với cậu và đi khắp những con đường.

Sáng hôm sau, Duy tỉnh dậy khi tôi vừa bước từ ngoài cửa vào và cầm trên tay

hai cái bánh mì trứng lá ngải. Cậu ngồi dậy và đi vào nhà tắm rửa mặt rồi đưa tay nhận lấy bánh mì từ tôi. Duy xin lỗi vì tối qua đã làm phiền, tôi lắc đầu nói không sao. Sau đó, cậu thật thà nói, tối qua đã uống quá nhiều nhưng tuyệt nhiên không nhắc gì về cô gái trong câu chuyện hôm qua. Có lẽ, cậu say quá nên chẳng nhớ gì nữa.

Cứ thế, chúng tôi im lặng và mỗi người chìm vào khoảng suy nghĩ riêng. Tôi và Duy chỉ giật mình khi chiếc đồng hồ cuối phòng điểm bảy giờ. Cậu giục tôi đi học, còn cậu cũng về thay đồ đi làm. Tôi đứng dậy, vừa mở tủ lấy cái sơ mi trắng và cái quần ghi thì Duy đột ngột ngoảnh lại.

“Duy quên gì sao?”, tôi hỏi và nhìn xuống giường chỗ Duy vừa ngồi.

“À không, Duy có một đề nghị”, cậu nhìn tôi “Mai Duy dọn phòng qua ở cùng Hiếu được không?”

Tôi nhìn Duy ngạc nhiên, nửa muốn nửa không. Thấy tôi không nói gì, cậu nháy mắt bảo tôi cứ suy nghĩ tối về trả lời cậu cũng được. Tôi gật đầu và bóng Duy dần khuất sau bờ tường.

*

Suốt bữa cơm tối, tôi im lặng không nói và cũng không dám nhìn vào mắt Duy. Tôi sợ cậu hỏi chuyện lúc sáng, mà tôi thì chưa có một câu trả lời cụ thể.

Hơn nữa tôi còn sợ khi cậu chuyển qua, một ai đó biết tôi là gay thì họ sẽ nghĩ sao về cậu? Tôi không muốn vì tôi mà cậu phải chịu những ánh mắt kì thị và nghe những lời nói ác ý của người khác.

Kết thúc bữa ăn, Duy rửa bát, tôi quét nhà. Tôi quơ quơ cái chổi mà lòng nặng trĩu. Và tôi biết không nên tiếp tục giấu cậu ấy nữa. Như thế là quá ích kỉ.

“Chóc ra sông nhé, Hiếu có chuyện muốn nói”.

Duy “Ừ” một tiếng, tiếng bát cọ vào nhau kêu leng keng.

Dòng sông tối nay trở nên đẹp và thơ mộng hơn, khi ánh trăng trên cao phả xuống mặt nước lấp lánh. Rảo bước được một lúc, thì tôi chủ động lên tiếng trước.

“Hiếu xin lỗi, vì đã giấu Duy tới tận hôm nay. Hiếu là ...”

“Duy biết”.

“Sao, Duy biết sao?”

“Hiếu có thể giấu được qua cử chỉ, lời nói... nhưng không thể giấu được trong ánh mắt” - Duy quay sang tôi - “Những lần gặp Hiếu trong con hẻm, Duy đã nhận ra và Duy càng chắc chắn hơn khi Duy nói Duy sẽ ra sách. Khi ấy Hiếu không chỉ bất độ ng, mà ánh mắt của Hiếu còn có chút sợ hãi”.

Người ta nói rằng những người viết văn hoặc làm gì đó liên quan đến viết lách thường có cái nhìn rất tinh tế và cảm nhận rất sâu sắc, và tôi thấy Duy là một ví dụ điển hình. Bởi bí mật của tôi, đã bị cậu phát hiện.

“Vậy thì tại sao Duy vẫn muốn chuyển qua ở chung với Hiếu?”

“Vì Hiếu không còn cố giấu Duy chuyện kia nữa, hehe” - Duy cười.

“Chỉ có thế?”

“Hơn nữa, Duy không chỉ coi Hiếu là bạn. Duy nhớ là đã từng nói với Hiếu điều này rồi thì phải” - tôi hơi bất ngờ, vì bữa đó cậu chỉ uống nhiều chứ không hề say “Còn nữa, đừng bao giờ nghĩ mình khác biệt mà quên rằng mỗi người sinh ra đều có cuộc đời!”

“Cảm ơn Duy”

“Là Duy phải cảm ơn Hiếu mới đúng chứ. Nếu hôm đó Hiếu không chủ động bắt chuyện, không chủ động cho Duy cơ hội được mở lòng mình sau những biến cố cuộc đời, chắc có lẽ Duy đã mãi vùi mình trong vỏ bọc của nỗi buồn. Chưa hết, Hiếu đã luôn ở bên lắng nghe và quan tâm đến Duy, ngay cả khi biết Duy không đáp lại được tình cảm của Hiếu.”

...

Và đằng sau nỗi buồn của tôi hay của Duy thì tôi nhận ra, đó là những nỗi buồn thật đẹp. Sau tất cả mọi chuyện, tôi cũng nhận ra giá trị của mình. Không ai có thể lựa chọn cách mình sinh ra, nhưng bù lại có thể lựa chọn cách mình sống.

Duy khoác vai tôi, tôi trả lời câu hỏi ban sáng của cậu bằng một cái gật đầu.

Chia sẻ của tác giả

Tôi là kẻ sống nội tâm, mê phượt, thích nghe nhạc Quang Lê và có một tình yêu lớn dành cho Barcelona. Anh từng góp mặt trong nhiều tập truyện ngắn như: Tớ từng thích cậu như thế đấy, Tháng năm không ở lại, Mùa Xuân mùa sum họp, Gửi chút thương nhớ vào tim, Tháng ngày có quay lại i bao giờ....

Yêu một bình minh mới

— Hamlet Duy Thành —

Tặng anh, thay cho món quà, vì lời hứa sẽ đi cùng em

1. Những đêm khó ngủ.

Nửa đêm tỉnh giấc, tôi vội tay lấy điện thoại xem giờ. Kim đồng hồ chưa điểm tới hai giờ sáng, nghĩa là giấc ngủ của tôi cũng chìm vào chưa sâu hẳn thì lại tỉnh giấc! Tôi check Facebook và thấy ô cửa chat lốm đốm vài chấm sáng xanh xanh - biểu tượng cho những con cú đêm còn online khuya hoặc có thể là họ cũng mất ngủ y chang như tôi. Trong số đó, điểm qua tôi thấy có H. Tôi nằm đó, nhìn mãi vào hàng dài những đốm xanh xanh cho đến khi hai mắt díp lại. Bỗng màn điện thoại có âm báo ting ting, tin nhắn từ Facebook của H:

“Em lại mất ngủ à?”, hẳn là H. H là người chứng kiến tôi mất ngủ hằng đêm như thế nên anh biết rõ lý do giờ này tôi vẫn còn online Facebook.

“Em không biết nữa anh à. Hình như ngủ muộn đã là thói quen mất rồi, em vẫn hay giật mình tỉnh giấc giữa đêm như thế! Chỉ là nhắm mắt lại, những cảm giác đó cứ quay lại, nó khiến em nhớ nhung một thứ gì đó mãi. Nói cách khác, nó khiến em hơi lo sợ, anh ạ.”

“Em đừng lo. Sáng mai anh hết ca trực, anh sẽ đến thăm em.”

“Em sẽ đợi anh...”

“Ngoan nào cô gái! Không phải đợi anh cho tới sáng nha. Giờ em hãy ráng nhắm mắt lại và ru mình ngủ đi em. Thương”

Tin nhắn từ anh làm tôi muốn ứa nước mắt. Tôi cũng thương anh, mà chẳng biết là thương yêu hay là thương hại nữa. Điều chắc chắn trong đầu tôi lúc này là tâm trạng mình như đang rơi bời và chẳng rõ ràng chút nào cả.

2. Ai đó quan tâm mình.

Bị đánh thức bởi những tia nắng chói chang xuyên qua tấm rèm buông bên khung cửa sổ, tôi choàng thức giấc sau một đêm với giấc ngủ chập chờn. Tôi chậm rãi mở mắt và phát hiện ra có một bàn tay ấm áp đang đặt nhẹ lên bụng mình - H.

H có chìa khóa riêng của căn hộ tôi đang ở, có lẽ hết ca trực đêm ở bệnh viện thành phố, anh đã tới đây ngay và giờ thì đang nằm kế bên tôi. Nét mặt của H hiền lành quá đỗi, dù đang ngủ nhưng gương mặt anh như đang cười vậy, chắc có lẽ anh đang chìm đắm trong một giấc mơ xinh đẹp nào đó! Tôi trở mình thật khẽ, nhưng tôi đã đánh thức H dậy mất rồi. Con buồn ngủ vừa dỗi đi, dù hai mí mắt của anh vẫn còn híp lại. Bất ngờ, H quay sang hôn nhẹ lên trán tôi và nở nụ cười. Chào ngày mới. Những ngón tay tôi mơn man trên má anh rồi dừng lại ở đôi mắt, ra điệu bảo H hãy ngủ thêm đi. Nhưng H mở mắt ra nhìn tôi âu yếm, anh gác tay lên trán, nghĩ một lúc, rồi nói:

“Em cứ như thế này hoài thì anh biết phải làm sao?”

Tôi nép mình vào trong vòng tay anh, thâu chặt vòng ôm ấy. Cảm giác bình yên lan tỏa và ấm áp. Chẳng hiểu sao tôi nghe như mình đang khóc, nước mắt cứ rơi lặng lẽ.

“Em khóc đấy à?”- H gắng hỏi như cố thăm dò cảm xúc của tôi, nhưng đôi mắt tôi đã được che đi bởi một phần tóc mái. Hẳn là anh rất tinh tế mới phát hiện ra.

Năm giây sau, tôi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh. Anh đưa bàn tay lên sờ nhẹ lên mắt tôi, anh nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt còn đang nóng hổi. Nơi đó, hẳn đã có những vết thâm quầng do những đêm mất ngủ để lại.

“Chúng ta đi đâu đó đi em?”- anh thì thầm.

“Nhưng chúng ta sẽ đi đâu hả anh?”

“Ừ thì chúng mình sẽ đi đâu đó xa xa một chút, đâu cũng được, miễn là cùng nhau nha em”- H choàng tay và lại ôm tôi trọn vẹn trong một vòng ôm ấm chặt. Mỗi lúc anh thể hiện hành động như thế này, tôi rất khó tránh khỏi một cái gật đầu hài lòng với anh.

3. Chuyến đi của chúng tôi.

Thế là chúng tôi đặt một cặp vé đi Mộc Châu vào cuối tuần. Khách sạn cũng đã đặt trước qua trang mạng Agoda uy tín. Chuyến xe khởi hành vào buổi tối thứ sáu. Xe giường nằm dành cho hai người chung một giường, vừa vặn không thừa vào đâu chút nào hoặc nói hơi quá một xíu là hơi chật. May mà chúng tôi quen nhau trước đó rồi. Chứ thú thực ra, khi nhớ chẳng may có đi du lịch một mình, thì chắc chắn tôi hoặc anh hoặc ai đó sẽ phải nằm chung với một ai đó khác - người mà chắc chắn trước đó chúng tôi hoặc ai đó đều không hề quen. Vậy nên, cặp vé này là đúng đắn cho cả hai chúng tôi.

Sau gần năm giờ đồng hồ lên đèn lên trên chuyến xe, chúng tôi đã có mặt ở thị trấn nông trường Mộc Châu. Đêm đó, tôi không bị mất ngủ hoặc có lẽ giấc ngủ hơi ngắn ngủi. Ở bên cạnh là H, anh cũng có vẻ yên giấc, riêng bàn tay anh thì lúc nào cũng nắm lấy tay tôi không rời. Tới nơi, ngoài trời sương giăng mờ mờ và màn đêm đen đặc, không khí lạnh lạnh gấp khoảng hai lần lần không khí khi chúng tôi còn đang ở thành phố. Một cái rung mình khe khẽ của tôi cũng bị anh nhận ra, H quay sang hỏi tôi:

“Em có lạnh lắm không?”

“Em không thấy lạnh quá đâu anh. Okie, em ổn mà.”- Tôi nói với anh và môi nở một nụ cười bình ổn.

Chúng tôi đi taxi về khách sạn Guest House đã đặt phòng sẵn qua mạng. Hai vị khách bộ hành lần mò tới Mộc Châu vào tinh mơ. Để buổi sớm mai, chúng tôi có thể sẽ cùng nhau tới một nơi nào đó của mảnh đất cao nguyên xanh ngắt này.

Có một lúc nào đó, ta chỉ mong có một người ở bên cuộc đời mình mà không cần phải mệt mỏi tìm kiếm hay tìm cách níu giữ họ ở lại bên mình. Và tôi may mắn có anh, là H. Cảm giác chỉ đơn giản là có một người à ời, dễ dàng tôi những đêm mất ngủ. Chạy đến nhà ngay lập tức, khi biết tôi cảm cúm, kiếm cho tôi viên thuốc uống cho mau khỏi bệnh, nấu cho tôi bát cháo ấm nóng... Hay có H là người sẽ ăn thử những món tôi mới tập tành nấu mà không nhăn mặt chê bai. Hoặc như chuyến đi du lịch bất ngờ do H đề xuất chẳng hạn. Tôi biết, anh luôn mong cho tôi những điều an lành và mong tôi không còn muộn phiền nhiều nữa. Vì ít ra, tôi còn có anh ở bên. Chẳng hiểu tự bao giờ, tôi và anh đã là người đầu tiên xuất hiện trong những suy nghĩ buồn vui của nhau, trong những lịch trình và kế hoạch. Sao cũng được, gì cũng xong, miễn là cùng nhau, vậy đó!

*

“Em thấy bầu không khí ở đây thật dễ chịu anh ạ.”

“Thế hả. Miễn là em cảm thấy thoải mái!”

Anh nắm lấy tay tôi giữa đồi chè trong buổi bình minh. Sương mù vẫn còn lớn vờn. Có chút nắng vàng hao hao khẽ lan tỏa trên nền xanh non của những luống chè uốn vòng cong cong theo triền đồi, nó gợi một cảm giác bình yên đến lạ và khó có thể tả hết vẻ đẹp của khung cảnh ấy. Nghe thì thật là lãng mạn phải không? H nắm lấy tay tôi, bình yên trôi qua khoảnh khắc trong trẻo của buổi sớm hôm ấy!

Bữa sáng hôm đó, chúng tôi ăn bánh mì ngọt và sữa tươi nguyên chất - thứ mà

bạn sẽ rất dễ tìm thấy ở cao nguyên Mộc Châu và nó là đồ uống mà bất cứ ai cũng nên thử khi đến với cao nguyên này.

“Em ăn thêm chút nữa đi”- Anh hỏi tôi.

“Em thấy no rồi. Anh ăn thêm đi, để lát nữa cùng nhau đi khám phá Mộc Châu nha.”

“Nhưng chúng thực sự rất ngon và ấm bụng mà em” - anh nịnh nọt để mời tôi ăn thêm một chút.

“Được rồi, em sẽ ăn cùng anh”

Anh lấy thêm cho tôi mẫu bánh và chút sữa. Khi chúng tôi ăn uống xong xuôi, chúng tôi lên phòng chuẩn bị đồ đạc. Trước khi mở cửa phòng, H thì thầm với tôi, rất khẽ thôi nhưng ấm áp và đầy tin tưởng:

“Anh chẳng có gì nhiều đâu em, ngoài những quan tâm và âm thầm thương nhớ dành cho em. Chỉ đơn giản là những quan tâm nhỏ nhất để mong em được an lòng. Có lẽ, những điều lớn lao, vĩ đại thì chưa kịp hình thành lên. Chỉ biết trong lòng anh, mãi mãi luôn có một tấm chân thành dành cho em, em à.”

“Được rồi anh à. Em luôn hiểu cho anh. Vậy giờ, mình đừng xa nhau nữa anh nhé! Với em, những đêm dài sẽ thật khó khăn nếu như không có anh.”

“Có anh ở đây rồi, em cũng đừng buồn nhiều nữa nhé!”

*

Từ ngày bên anh, tôi trở nên đầm ấm và dịu dàng hơn. Vì tất cả yêu thương mà anh dành tặng cho tôi, đều khiến tôi cảm động nhiều và rất nhiều. Anh cho tôi cảm giác an nhiên và nhẹ lòng mỗi khi bên anh. Tôi hay hát và tập nấu những món ăn mới để chiêu đãi anh mỗi ngày. Thỉnh thoảng, cả hai sẽ đi nhà sách, lựa vài tựa sách về đọc chung và nhâm nhi cà phê cùng nhau. Tôi đã từng tâm sự với anh:

“Anh à, đêm về trong mỗi giấc mơ, em vẫn có cảm giác mình nhớ mãi một người, những hình ảnh ấy cứ lặp lại trong mỗi giấc mơ, nhưng em không có cách nào đẩy nó ra khỏi đầu được.”

“Vì em vẫn còn nhớ V thật nhiều đúng không?”

Tôi im lặng, không nói gì, chỉ có đôi vai nhỏ bé rũ xuống và khẽ nén một tiếng thở dài. H vỗ về vai tôi ra điều rồi mọi thứ sẽ ổn thôi em à.

Giờ vẫn đang trong chuyến đi của chúng ta. Và tôi nắm lấy tay anh, cùng đi đây đó ở vùng thảo nguyên xanh này.

Chúng tôi ghé thăm thác nước có tên “Dải Yếm ở Bản Áng”. Taxi chạy trên cung đường quanh co men theo triền núi, hai bên ngập tràn những nhành hoa rừng giản dị, màu sắc tươi mới. Những thửa ruộng, mùa này đã gặt hết lúa, nhưng thay vào đó là những mảnh đất trồng ngô, khoai, sắn. Khi thì xe của chúng tôi chạy qua những đồi thông, đồi cây keo... khung cảnh ở đây được thiên nhiên ưu ái ban tặng cho trong lành, yên tĩnh là thế, ngát một màu xanh miết mãi kéo dài ngút tầm mắt.

Suốt cả quãng đường đi, H vẫn nắm lấy bàn tay tôi, từ tốn và âm áp không rời. Chúng tôi không trao đổi gì nhiều. Chúng tôi đã kể cho nhau nghe rất nhiều câu chuyện của đời mình, nhưng chúng tôi cũng đã im lặng đi bên nhau trong rất nhiều câu chuyện khác nữa. Nó không đồng nghĩa là chúng tôi bỏ mặc nhau nhưng khi nhìn sâu vào ánh mắt của nhau, tự khắc ai rồi cũng sẽ hiểu được cả những lời chưa nói, chưa thành hình.

Sau một quãng đường rừng, hiện ra trước mắt chúng tôi có tới ba thác nước đổ từ trên cao xuống, tung bọt trắng xóa, mang theo hơi lạnh ẩm. Những dòng nước chảy khi thì ồn ã, khi thì êm ả, lúc xuống tới chân thác, những mạch nước rì rào rì rào chảy, lách mình qua những khe đá, bờ cỏ dại. Nước ở đây trong vắt. Tôi giờ đôi bàn tay mảnh khảnh của mình lên, và chụp một bức hình có bàn tay ấy và thác nước trong lành ấy. Tôi nói với H rằng, em thích chụp những bức hình chỉ đơn giản có đôi bàn tay em hoặc bóng em chiếu lên đó, như một cách đánh dấu và gọi nhắc em rằng, mình đã từng đặt chân ghé thăm nơi đó. Anh bảo, đó cũng là một cách để em ghi lại những khoảnh khắc, để em không quên lãng những vùng đất mà em đã đi qua.

H đeo máy ảnh cơ theo mình và bấm máy chụp bất cứ những gì mà anh nghĩ là đẹp. Những bức hình anh chụp, khi tôi xem lại, nó đều mang một thần thái tĩnh tại và bình yên, đôi mắt anh đã phản chiếu ra những thước hình ảnh đó, nó nói lên tất cả con người anh. Duy chỉ có một điều là anh biết tôi không thích chụp hình chung. Anh hiểu và thông cảm điều đó với tôi.

Lí do tôi biện hộ cho việc không thích chụp hình chung là tôi lo lắng, tôi không muốn có ngày nào đó tôi phải tự tay xóa đi những tấm hình chụp chung đó, chắc sẽ rất đau lòng! Khoảnh khắc ấy, đón đau vô cùng. Vậy nên, có những thứ chỉ nên giữ mãi ở trong tim. Để yêu hoặc như những bức hình anh chụp, tôi chụp, chúng lưu giữ lại về một khoảng trời ấy, miền đất ấy, dòng sông, con suối ấy...để rồi đến một ngày nào đó chúng ta sẽ nhìn lại, khi đó bao kỉ niệm đẹp sẽ ùa về. Chỉ cần vậy thôi

là đủ.

Ngày hôm đó, chúng tôi ghé thăm đồi thông ở bản Lác, không gian ở đây chẳng khác gì một Đà Lạt thu nhỏ theo phiên bản phương Bắc. Chúng tôi đi dạo quanh vườn hoa cải trắng. Những vạt hoa nở bung xòe an lành và thơm mát.

Chúng tôi ăn bữa ăn giản dị với đôi phần đồ ăn. Rau cải mè luộc hơi đắng đắng, chấm kèm xì dầu. Hai món có vị chua là cà ghém nén và dưa cải muối. Gà đồi rang muối rắc lá chanh thơm giòn. Món bê chao đặc sản xứ Mộc Châu. Bát khoai sọ mán ninh với xương thơm dẻo, ngọt ngào. Với bấy nhiêu đó thôi hẳn đã là một bữa thịnh soạn, không cần cầu kì hay màu mè nhiều. Cả hai chúng tôi ăn uống nhiều hơn bình thường, tôi thấy bụng mình no căng và thấy trong người ấm lại. Tôi ăn xong trước, anh gặng hỏi, em ăn thêm nữa đi. Tôi cười mỉm bảo, anh muốn em mập ú à, nom sẽ xấu xí thì sao? Anh còn cười lớn hơn và nói thêm: “Em ơi, em đừng lo, em sẽ mãi không bị mất hình tượng ít ra là trong mắt anh mà.” - Anh khoác vai tôi, nịnh nọt.

Chúng tôi kết thúc bữa trưa vui vẻ và nhàn hạ.

4. Không phải lỗi của hoa cúc vàng.

Tối chiều, chúng tôi đi bộ lên một con dốc nhỏ, tới khu vườn trồng hoa. Thời tiết nơi đây thích hợp với nhiều loại hoa, kể cả những loài hoa khó trồng như hoàng phi yến, tú cầu, ly... cũng được đưa vào thí nghiệm và thành công. Nhìn những vườn hoa lung linh sắc màu thật đã con mắt.

Tôi chợt chú ý hơn tới mảnh vườn trồng nguyên một thứ hoa cúc vàng. Những bông cúc vàng nở bung xòe, xinh xắn như những đồng xu.

Trên ban công nhà tôi cũng có một chậu hoa cúc vàng của V tặng tôi hồi mới yêu. Những vạt hoa xinh kia không hề có lỗi gì cả, khi chúng gợi nhắc tôi nhớ về V - nhân vật chính trong những giấc mơ mà tôi muốn nó biến mất, muốn xóa hết dấu vết của một người mình đã từng dốc cạn lòng yêu thương nhưng chưa bao giờ là một điều dễ dàng. Người ta chẳng thể nào nhanh chóng mà bỏ đi thói quen đã gắn với bao kỉ niệm. Có những đêm dài, bao quanh tôi là những giọt nước mắt ướt gối. Tôi khóc cho một người đã không còn bên cạnh mình nữa.

Chậu hoa cúc vàng đã không còn nữa. Nó không chịu nổi thời tiết khắc nghiệt phương Bắc. Điều đó khiến tôi thấy lòng mình buồn tênh. Thiết nghĩ, có mỗi chậu hoa cúc mà V dành tặng tôi trước ngày anh đi đến một phương trời xa, như một kỉ vật, tôi cũng không giữ lại được. Dẫu rằng, tôi từng trân quý và nâng niu nó hết sức, hết lòng. Cũng như tôi và V, chúng tôi không còn duy trì được cuộc tình xa xứ. Yêu

xa - thứ tình yêu ấm nóng xong cũng thật mệt mỏi khi luôn phải nghĩ làm thế nào để vượt qua hàng nghìn cây số đường chim bay để gặp được nhau. Một mùa, rồi lại một mùa nữa trôi đi, trong bao giấc mơ đêm về tôi vẫn còn nhớ về hình bóng của một người đã xa. Những giấc ngủ chập chờn may còn có H ru êm, vỗ về. Tôi thấy có lỗi với H trong khi lòng mình vẫn nhớ mãi về V, còn H vẫn ân cần quan tâm và lặng lẽ đi bên tôi trong rất nhiều ngày tháng khác không có V.

Những nhành hoa vàng óng ánh vẫn rung rinh trong gió. Nhìn ngắm chúng, tôi muốn tràn nước mắt. Rồi chợt nhớ ra sự có mặt của H tổng khu vườn, vì vậy tôi đành dấu nước mắt đi.

Nhành hoa kia không hề có lỗi khi bỗng dưng khơi lại nỗi niềm trong tôi, chẳng có gì vật nào là tồn tại mãi mãi - Như tôi và V vậy, dần rồi không hiểu nỗi những điều cảm nhận về nhau, không còn ăn nhập như trước nữa. Chúng tôi cứ lặng lẽ cảm nhận những nứt vỡ. Biết là thương nhau nhiều, nhưng tháng ngày cứ làm dày thêm cách trở. Giữa cả hai chúng tôi không còn câu chuyện nào có thể chia sẻ.

Tôi không chịu nổi khi nghĩ về những ngày hai chúng tôi lặng im. Vậy là ta đã xa nhau, cũng bởi bao lần hai ta lặng im cộng dồn lại và dẫn đến chia tay không lời.

5. Điều còn ở lại.

Sau bữa tối, chúng tôi trở về khách sạn, bật điều hòa 22 độ và nghỉ ngơi. Đêm cuối chúng tôi còn ở lại Mộc Châu, cả hai đều có vẻ mệt mỏi sau một ngày dài lang thang khắp vùng cao nguyên. H pha hai cốc cacao ấm nóng - thứ đồ uống xoa dịu đêm dịu dàng, anh đưa về phía tôi một cốc, giọng anh trầm ấm nói:

“Hồi chiều, em vào vườn hoa, nhưng sao gương mặt em như có tâm sự gì đó, anh muốn hỏi em...” Thì ra, H đã để ý tới nét mặt biến sắc của tôi hồi chiều.

“Anh thấy tất cả rồi phải không?” - H lặng lẽ gật đầu.

“Vậy bây giờ, em có thể...” - Tôi ngập ngừng.

“Yêu anh trọn vẹn những tháng ngày còn lại được không?” - Tôi ngược nhìn anh, nói ra những suy nghĩ thật lòng bấy giờ và chờ đợi.

“Em sẽ quên được V thôi em à. Hãy cứ để anh yêu em. Nhắm mắt lại để thấy nhịp đập con tim anh này, sự ấm áp khi anh ôm em vào lòng. Đừng lo lắng gì cả, những thương tổn trong em rồi cũng sẽ lành lặn thôi. Yêu anh, như yêu một bình minh mới em nhé! Rồi từ đây, những giấc mơ kia sẽ biến mất, em sẽ tìm thấy giấc mơ mới.”

Ngay khi H nói hết câu, tôi đã bật khóc nghẹn ngào.

Những chuyện của ngày xưa cứ để ngày xưa thôi phải không anh? Anh nói đúng. Cứ yêu, cho một bình minh mới.

*

Sớm mai chúng tôi sẽ khởi hành trở về thành phố và trên chuyến xe lên đên vượt qua đường đèo ấy, có một người nắm tay một người thật chặt, đầy tin yêu, tha thiết và thật lòng.

Chúng tôi cùng nhau đi trong ánh sáng ngày mới.

Hà Nội, 14/11/2014.

Vài nét về tác giả

Tên thật là Trần Duy Thành (sinh 1995), có truyện được đăng trên Trà Sữa Cho tâm hồn và đặc san của báo 2! Người Trẻ Việt. Ngoài ra, còn đóng góp trong nhiều cuốn sách như: Yêu thương là định mệnh, Tình yêu ấy là chuyện của hôm qua, Còn chút ngày chút ngày để yêu, Tháng ngày có quay lại bao giờ...

Unfaiththful là bộ phim nổi tiếng của Mỹ về khủng hoảng hôn nhân. Nội dung phim nói về vợ chồng Edward và Connie, tuy yêu nhau nhưng đời sống hôn nhân đã dần giết chết những lãng mạn tinh tế buổi ban đầu. Điều này đã khiến Connie xiêu lòng và rơi vào một cuộc tình vụng trộm với một gã đàn ông đào hoa lạ mặt. Bộ phim đã giúp Diane Lane – người đóng vai Connie được đề cử giải Oscar cho Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất năm 2003.

Là bộ phim được chuyển thể từ cuốn tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Kaui Hart Hemmings. Từng giành được 44 giải thưởng lớn nhỏ, trong đó có giải Phim tâm lý xuất sắc và Kịch bản chuyển thể xuất sắc.

Tạm biệt tình yêu của anh, tạm biệt người bạn của anh. Nỗi đau của anh. Niềm vui của anh. Tạm biệt!

Cưỡng cơn giá bắc của tác giả Daniel Glattauer

(1). Xê-rét: rượu nho Tây Ban Nha.

(1). Sean Connery: ngôi sao điện ảnh kì cựu của Hollywood, nổi tiếng với vai diễn siêu điệp viên James Bond - 007.

(2). Johnny Depp: ngôi sao điện ảnh Mỹ.

(3). David Beckham: ngôi sao bóng đá Anh, đồng thời nổi tiếng vì vẻ đẹp ngoại hình.

(4). Cary Grant: tên thật là Archibald Leach, người Anh, là một nam tài tử điện ảnh nổi tiếng, từng vinh dự nhận tượng vàng Oscar.

(5). Hugh Grant: sinh năm 1960, người Anh, là diễn viên điện ảnh nổi tiếng, được mệnh danh là “Ông hoàng của phim lãng mạn.”

(6). Russell Grant: sinh năm 1951, người Anh, là một nhân vật nổi tiếng trong ngành truyền thông. Ông có ngoại hình rất béo.

(7). Jim Royle: một nhân vật trong serie phim hài của Anh là “Gia đình Royle”, có ngoại hình béo, lùn và hàng râu quai nón.

(8). Johnny Vegas: diễn viên hài người Anh, có chất giọng khàn và ngoại hình rất béo.

(1). Thần Cupid: thần tình yêu trong thần thoại La Mã. Trong thần thoại Hy Lạp, vị thần này có tên là Eros.

(1). Soap-on-a-rope: bánh xà phòng có dây treo.

(1). Sparta: một thành bang nổi tiếng của Hi Lạp thời cổ đại.

(1). Mozzarella: một loại pho-mát được làm từ nguyên liệu đặc trưng sữa bò, xuất xứ Newzealand.

(2). Parmesan: một loại pho-mát nguyên miếng của vùng Parma (Ý) thường được làm từ đậu nành.

(3). Spaghetti: một loại mì nổi tiếng của Ý.

(4). Núi lửa Vesuvius: nằm ở phía nam thành phố Naples, nước Ý. Được xem là ngọn núi lửa nguy hiểm nhất thế giới.

(1). Adrenaline: một chất nội tiết có tác dụng gây hưng phấn tinh thần.

(1). Cotton: bông.

(2). Kashmir: một bang của Ấn Độ, nơi nổi tiếng về các sản phẩm dệt lụa, dệt len.

(3). Đồng thau: đồng pha thiếc.

(4). Ritz: một khách sạn nổi tiếng và đặc biệt sang trọng ở Paris, Pháp.

(5). SanFranciso: thành phố thuộc bang California, nước Mỹ.

- (6). Cầu Cổng Vàng: cây cầu treo dây võng dài nhất thế giới, bắc qua eo biển giữa vịnh San Francisco và Thái Bình Dương.
- (7). The Platinum News: Tin tức Bạch kim.
- (8). Brandy: tên gọi chung của các loại rượu mạnh được chế biến bằng cách chưng cất trái cây.
- (9). Whisky: loại rượu có nguồn gốc từ nước Anh, được sản xuất bằng cách lên men và chưng cất.
- (1). Hamburgers: loại bánh được làm từ bột mì, bơ, trứng sữa, vùng và một số gia vị khác.
- (2). Elvis Presley: ca sĩ, diễn viên người Mỹ, được mệnh danh là vua nhạc rock and roll.
- (3). Flisnttones: tên bộ phim hoạt hình nhiều tập của Mỹ kéo dài từ năm 1960 – 1966.
- (1). The full monty: Những chàng trai bụi đời.
- (2). Kèn túi: một loại nhạc cụ hơi của người Scotland, có phần bầu kèn là một chiếc túi da.
- (3). You can leave your hat on: Anh hãy bỏ mũ ra.
- (1). Spa: thẩm mỹ viện.
- (2). Eurostar: tàu điện cao tốc lớn nhất của Pháp.
- (3). Transpennine Express: tàu tốc hành của Newcastle vùng Đông Bắc nước Anh.
- (4). Orient Express: tàu tốc hành của Pháp.
- (1). Hat-trick: thuật ngữ của môn bóng đá, chỉ thành tích ghi bàn đặc biệt của một cầu thủ, ba lần sút tung lưới đối phương trong một trận đấu.
- (2). Phòng Bầu Dục: phòng làm việc của tổng thống, nằm trong Nhà Trắng, phủ tổng thống của nước Mỹ.
- (1). Odysseus (Ô-đi-xê): một người anh hùng trong truyền thuyết Hi Lạp cổ đại, nhân vật chính trong trường ca Odysseus của Hô-me.
- (2). Trojan (Tơ-roa): thành bang thuộc Hy Lạp cổ đại, nơi xảy ra cuộc chiến tranh nổi tiếng được mô tả trong trường ca I-li-át.
- (3). Paris Match: tạp chí tuần của Pháp đăng tin trong nước và quốc tế về cuộc sống của các ngôi sao nổi tiếng.
- (1). I love you! : Anh yêu em!
- (2). Download: tải xuống từ Internet.
- (1). Paul McCartney: ca sĩ, nhạc sĩ nổi tiếng người Anh, thành viên ban nhạc lừng danh The Beatles.
- (2). Maca: tên gọi thân mật của Paul McCartney.
- (1). Christian Dior: nhà thiết kế thời trang của Pháp, người tạo nên thương hiệu thời trang nổi tiếng mang tên ông.
- (2). Giorgio Armani: nhà thiết kế thời trang nổi tiếng của Ý. Thương hiệu Armani do ông xây dựng được coi là một trong bốn thương hiệu thời trang sang trọng nhất nước Ý.
- (3). Ralph Lauren: nhà thiết kế thời trang của Mỹ, người tạo nên thương hiệu thời trang nổi tiếng thế giới.
- (4). Alexander McQueen: nhà thiết kế thời trang nổi tiếng nước Anh.
- (1). Observer: người quan sát.
- (2). Honolulu: thủ phủ của bang Hawaii(Hoa Kỳ), một địa điểm du lịch nổi tiếng.

Mượn ý thơ của chị Nguyễn Thiên Ngân

Olga Fyodorovna Berggolts (sinh ngày 16 tháng 5 năm 1910, mất ngày 13 tháng 11 năm 1975) là nữ nhà thơ, nhà văn Liên Xô. Bà nổi tiếng nhất với những tác phẩm sáng tác trong thời kì Leningrad bị bao vây.

Marai Sandor: Sándor Marai (tên khai sinh: Sándor Károly Henrik Grosschmid de Mara, tên tiếng Anh: Alexander Marai) - 11/04/1900 – 21/02/1989, là một nhà văn và nhà báo Hungary.

1. Zizel: Vở balet ke về những cô gái trinh bị phụ tình, cứ đêm đêm hiện lên bên đầm lầy, nhảy một điệu múa ma. Nếu khi ấy có người đàn ông nào lạc đến đó sẽ bị cuốn vào điệu nhảy cho đến sáng, kiệt sức mà chết.

2. Ốp: Viết tắt của từ ký túc xá (tiếng Nga), cũng có nghĩa là nơi ở tập trung của những người Việt Nam ở Nga, sau này Ốp còn mang nghĩa là trung tâm buôn bán của người Việt.

3. Na-dạt: Quay lại.

4. Xanh: Từ lông chỉ đỏ la Mỹ.

5. Đỏ: Từ lông chỉ vàng.

6. Đôm: Nhà, được dùng với nghĩa Trung tâm chợ, buôn bán của người Việt

7. Nhianhia: Nhũ mẫu, người trông trẻ

8. Papka: File đựng giấy tờ

Trạm thu phát gốc (hay còn gọi là trạm gốc): là một phần của mạng thông tin di động GSM, chịu trách nhiệm truyền và giao tiếp giữa điện thoại di động và hệ thống chuyển mạch. Trạm gốc thực hiện việc truyền các kênh thoại đã mã hoá, cấp phát các kênh sóng cho máy điện thoại di động, quản lý chất lượng truyền và nhận thông qua giao tiếp bằng sóng cao tần và thực hiện nhiều việc khác liên quan tới mạng truyền dẫn bằng sóng radio.

Ngũ Lương Dịch là nhãn hiệu rượu nổi tiếng Trung Quốc, giá khá cao. Đây là loại rượu mạnh, từ năm mươi độ trở lên.

Thanh nhất sắc là thuật ngữ chơi mạt chược.

Chính hiệp là cơ quan tương tự Mặt trận Tổ quốc của Việt Nam.

Kim cương vương lão ngũ chỉ những người đàn ông hoàn hảo: trẻ tuổi, giàu có, đẹp trai, có học.

Weibo là mạng xã hội lớn ở Trung Quốc, tương tự facebook.